

VIÊN LINH

Nhưng
mái nhà
thấp

đất lạnh

Những mái nhà thấp

Viên Linh

những mái nhà thấp

Viên Linh

Bìa: ***Đất Lành***

Nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

những mái nhà thấp

VIÊN LINH

**ĐẤT LÀNH
xuất bản 1972**

Chương một

Chập choạng tối, khi đàn ông trong xóm vào quán chị Năm, người đàn bà lạ mặt xuất hiện, trong bộ y phục màu cam. Nàng khoảng bốn mươi tuổi, nước da xanh, dáng người thanh tú. Nàng đứng yên một chỗ ngay đầu xóm, dưới ngọn đèn đường vừa bật, chờ người tài xế đỡ xuống.

Chị Năm vừa làm xong một ly cà phê cho người ký giả già, vừa rửa ly tách vừa

ngó về phía người đàn bà lạ mặt. Chị hỏi trống:

– Bà nào kia ta?

Dường như người đàn bà thoáng nghe câu hỏi của chị. Khuôn mặt trái soan ngược lên, hướng về phía quán. Hoài Nhân ấn ngón tay trở trên gọng kính trắng, buột miệng:

– Đẹp lắm.

Lão hất hàm hỏi ý Vĩnh. Chàng ngồi thu cả hai chân trên mặt một chiếc ghế con, vẫn ngó người đàn bà dưới bóng ngọn đèn dầu xóm. Với chiếc áo dài màu xám, Vĩnh thấy nàng như một hình bóng thu muện trong một tấm tranh u tối. Đó là vẻ đẹp của một sương phụ, một cuộc đời dở dang, buồn bã. Ngay khi nàng bước xuống xe đứng yên lặng dưới vòm

ánh sáng vàng vọt, Vĩnh đã cảm thấy ở nàng mang nỗi buồn đó. Lão Hoài Nhân đập nhẹ tay xuống mặt bàn thiếc nhắc Vĩnh:

– Ê, nhà văn, người ta hỏi.

Vĩnh đang mỗi dở điếu thuốc, mắt vẫn không ngừng quan sát người đàn bà mới tới. Chàng gật đầu trả lời:

– Biết rồi, cụ. Đẹp lắm.

– Đoán thử một quẻ cho nàng coi.

Vĩnh lắc đầu. Thường khi chàng vẫn hay đùa bỡn với người ký giả già về đủ mọi thứ chuyện. Lão phụ trách biên tập trang trong cho một nhật báo, trong có cả mục Tử Vi Hàng Ngày dịch từ báo Tây, nên Lão rất hãnh diện mỗi lần nhắc đến với Vĩnh. Muốn hỏi ý kiến chàng về việc gì, lão cũng hay dùng câu đó. Đoán

thử một phát coi... Lần này Vĩnh từ chối. Chẳng muốn được yên lặng ngắm người đàn bà.

Hoài Nhân rít một hơi thuốc lá dài, y như rít thuốc phiện:

– Moa đoán em góa chồng chi đây.

Bồng lão vỗ đùi:

– Phải rồi!

Vĩnh ngó lão, chờ đợi, bắt gặp lão đang sửa lại gọng kính lần nữa để ngó người đàn bà cho kỹ. Lúc này người tài xế đã dỡ hết đồ xuống, chiếc taxi đang chuyển bánh. Có ba bốn chiếc va li lớn nhỏ đủ cỡ và một bọc vải, chắc là gói những đồ lặt vặt.

Người đàn bà bỏ tiền lẻ vào sắc tay sau khi trả tiền taxi, và vẫn đứng yên bên

cây cột đèn xi măng. Nàng bắt đầu bị bao vây bởi đám trẻ con. Chúng lần lượt kéo tới.

Lão ký giả uống một ngụm cà phê lớn:

– Phải rồi, nàng thuê căn nhà xế nhà toa. Căn nhà lâu của lão chết vợ đó. Lão đăng báo cho thuê tới nửa tháng nay mà.

Vĩnh gật đầu. Chị Năm nghe được cũng góp chuyện:

– Phải rồi đó. Nhưng không lẽ bà này ở một mình.

– Ở một mình chớ còn gì nữa.

Vĩnh ngó người chủ tiệm điện. Ông ta cũng không ngừng quan sát người mới tới, bây giờ mới lên tiếng. Đó là người đàn ông thô lỗ mà Vĩnh ghét nhất trong

những người mỗi chiều tối lui tới quán chị Năm.

Cái thô lỗ của ông ta cũng còn ở chỗ ông ta thường lớn tiếng bảo chị Năm đập thêm một cái hột gà vào ly cà phê sữa “bự gấp đôi” người khác. “Trúng gà bự gấp đôi nghe chị Năm”. Mỗi lần vào quán ông ta đều nói lớn câu đó.

Tuy đồng ý người đàn bà ở một mình, nhưng Vĩnh không bắt chuyện. Chàng quay lại với lão ký giả. Lão cười nói nhỏ:

– Không góa chồng cũng bị chồng bỏ.

Người đàn bà bắt đầu vào ngõ. Bốn năm đứa trẻ khiêng va-li cho nàng. Lúc nàng đi ngang bên hông quán, Vĩnh bắt gặp cái nhìn rực sáng, một đôi mắt sắc sảo và chàng nhìn rõ hơn làn da trắng xanh quyến rũ. Lão Hoài Nhân lại nói:

– Đúng mà, rồi toa xem moa nói có đúng không. Người thì đẹp lắm nhưng gò má hơi cao. Tượng sát chống thấy rõ.

Vĩnh không hưởng ứng lời bàn phẩm đó, tiếp tục nhìn theo người đàn bà. Nàng khuất sau bờ tường một ngôi nhà xây choán mặt ngõ, Vĩnh thông thả mỗi một điều thuốc tư lự. Lão ký giả khều tay chàng:

– Này người anh em.

Chàng thân mật hất hàm ra dấu hỏi lại:

– Đi chơi chẳng?

– Lâu lắm toa không chịu đi chơi với moa. Toa vừa mới ba mươi tuổi chớ gì, Vĩnh? Từng ấy tuổi, không chơi là đại. Moa bảo đảm sau này toa sẽ tiếc.

Vĩnh cười, đáp xuôi:

– Chơi chứ.

Hoài Nhân lắc đầu:

– Chưa, toa chưa biết chơi. Như toa là chưa biết chơi. Tuổi trẻ các toa bây giờ nhảy nhót trai gái là nhất chứ gì? Vứt đi. Đi. Về nhà mặc thêm cái áo lạnh đi với moa.

Vĩnh ngó trời. Ngoài mái hiên vàng ở ánh đèn, chàng không còn phân biệt gì. Tuy nhiên, chàng có nghe trong không khí một chút đổi thay. Một chút êm dịu.

– Đi đâu bây giờ ông?

Vĩnh hỏi, tuy chàng đoán biết người bạn già muốn đi đâu giờ này. Lão cúi xuống mặt bàn, ngó ngược vào mặt

chàng, đổi giọng:

– Đi tới một nơi xa vời, tuyệt cú mèo, tôi bảo đảm với cậu đấy. Trời đất này mà nằm co ở nhà thì sống làm mẹ gì. Chỗ này tôi chưa từng dẫn cậu tới bao giờ.

Vĩnh ngạc nhiên. Chàng ngó lão Hoài Nhân, không tin là lão còn một chỗ ăn chơi nào khác mà chưa cho chàng biết. Hai năm nay, từ ngày dọn tới ngõ này, trở thành một người bạn tri âm, dù lão hơn chàng khoảng hai chục tuổi. Cách đây 1 năm, khi chàng nửa đùa nửa thật bảo lão chàng đang thất tình, lão đã sốt sắng dẫn chàng tới những nơi chốn lạ lùng.

– Tôi bảo đảm với cậu đây - Lão Hoài Nhân nói – tôi bảo đảm cậu chưa từng đến chỗ này lần nào.

Vĩnh tò mò:

– Ở đâu vậy?

Lão nhăn mặt:

– Thì về thay đồ đi rồi biết. Một chỗ tôi cũng mới tìm ra, có đủ thứ hết.

Lão vẫy chị Năm bảo tính tiền, rồi cùng Vĩnh ra khỏi quán. Gã chủ tiệm điện lớn tiếng bàn tán với mấy người đàn ông nhàn rỗi về người đàn bà mới dọn đến.

Đi ngang nhà nàng, Vĩnh nhìn thoáng bọn trẻ con xúm xít trước cửa. Tối nay cả xóm sẽ biết đến người đàn bà mặc đồ xám qua miệng những đứa nhỏ này. Đời sống nơi đây vốn vậy và mỗi ngày còn được thêm dật dờ chắt chội thêm những chuyện tọc mạch từ nhà này sang nhà khác và cả xóm sau rốt đều biết lẫn nhau qua những chi tiết tụn mồn, nhảm nhí.

Họ tưởng họ hiểu thấu kẻ khác qua một tấm kính không phản chiếu tí nào. Riêng lão Hoài Nhân, chuyện gì lão cũng biết, nhưng lão chẳng bao giờ lưu tâm tới một chuyện nào. Năm sáu năm ở xóm này, lão được gọi là thầy ký giả và được trọng vọng đặc biệt.

Lão chết vợ, chỉ có hai cô con gái đang học Trung học, nhà ở tận đáy ngõ, gần khu nhà tiêu công cộng cất trên sông. Vĩnh rất ít khi bước vào nhà bạn, thường đứng giữa ngõ réo tên Hoài Nhân mỗi khi muốn rủ bạn đi uống cà phê. Tới nhà mình. Vĩnh xem giờ, hỏi:

– Mấy phút nữa?

– Mười lăm phút.

Hoài Nhân vừa trả lời vừa nhanh nhẹn bước đi. Vĩnh chưa vào nhà vội,

quay lưng nhìn ra phố. Ngoài đường xe cộ chạy vùn vụt, đèn hiệu nhấp nháy. Từ hiên nhà mình, chàng có thể nhìn thấy ngôi nhà người đàn bà vừa dọn đến. Nàng cũng đang đứng ngoài hiên, hướng ra ngõ như chờ đợi một người nào sắp phải tới.

Vĩnh đứng trong mái hiên ngôi nhà chưa lên đèn, quan sát. Chàng muốn biết người đàn bà đang đợi chờ ai. Chàng tin người đó không phải là chồng nàng. Chàng có cảm tưởng nàng phải cô độc lắm. Đôi bạn băng ngang ngôi nhà người đàn bà mới tới. Qua khung cửa sổ. Vĩnh thấy nàng ngồi lọt trong chiếc ghế bành màu đỏ; bộ bàn ghế mà chủ cũ để lại.

Nàng ngồi áp lưng vào lòng ghế, vẻ suy nghĩ. Hoài Nhân đi sát vào Vĩnh, nói nhỏ:

– Đẹp đấy chứ.

Vĩnh vui vẻ gật đầu:

– Rất đẹp. Em ở một mình.

Vĩnh cũng thắc mắc điều đó, song không tin:

– Không lẽ người như thế mà ở một mình?

Đáp xong, Vĩnh thoáng bắt gặp cái nhìn xét dò của người bạn già. Chàng ngửa cổ nhìn trời, cười cho tan nét ưu tư trên mặt:

– Mà kệ bà người ta hả, hơi đâu thắc mắc.

Lão ký giả nhìn Vĩnh lần nữa nhưng không nói gì thêm. Ra tới đường, lão bước hẳn xuống mặt lộ đón được một chiếc taxi. Lão nói tên phố. Chiếc xe tiếp tục chạy.

Nửa giờ đồng hồ sau, hai người đứng trước một ngôi biệt thự nhỏ, kín đáo. Vĩnh gật gù hài lòng:

– Sao lại có chỗ lịch sự thế này?

Hoài Nhân làm ra vẻ bí mật, thận trọng nhấn chuông. Lão nhấn tới bốn lần, ba tiếng ngắn, một tiếng dài, Vĩnh nhún vai:

– Làm như mật hiệu không bằng.

Người bạn già trợn mắt:

– Mật hiệu thật chứ còn gì nữa.

Vĩnh hiểu rõ, nhưng làm bộ không tin:

– Chỗ này ly kỳ nhỉ.

– Ly kỳ hẳn chứ lì.

Phía trong có tiếng chân bước lạo xạo trên sỏi. Lỗ hổng nhỏ trên cánh cửa sắt mở, để lộ một khuôn mặt hốc hác. Hoài Nhân nói:

– Bà Sơn có hẹn với tôi. Anh vào nói có ông nhà báo đến với một người bạn.

Lỗ hổng được khép lại. Vĩnh tò mò:

– Khó nhỉ.

– Khó lắm chứ sao.

Ít phút sau cánh cổng được mở hé, hai người bước vào. Vĩnh nhìn ngay thấy mây chiếc xe du lịch loại các thương gia và nhân viên Chính phủ thường dùng, nước sơn loè loẹt hay màu đen, chạy rất tốn xăng.

Biệt thự có hai tầng, kiểu cổ. Tầng dưới toàn diện là phòng khách, với đèn

mờ. Hoài Nhân chỉ cho Vĩnh ngồi trên chiếc ghế hướng về phía cầu thang dẫn lên gác.

Lão ngồi đối diện chàng. Trong phòng lúc đó chỉ có hai người. Vĩnh quan sát đồ đạc và tranh ảnh, hơi ngạc nhiên. Chàng không tin đây là một nhà chứa, dù là một nhà chứa lịch sự.

Phía trong một người đàn bà bước ra. Bà ta tới giữa phòng Vĩnh mới hay. Sơ mi màu sắc sỡ, trang điểm duyên dáng, chân đi dép nhẹ, đó là một người đàn bà quý phái. Hoài Nhân và Vĩnh cùng đứng dậy.

– Kìa anh!

Người đàn bà niềm nở chào khách, điệu bộ thân mật. Lão ký giả giới thiệu Vĩnh. Chàng chào chủ nhà một lần nữa, được dịp quan sát bà ta kỹ hơn.

– Chị Sơn đây trẻ hơn toa tưởng nhiều lắm, rồi toa sẽ thấy.

Vĩnh dặn dĩ ngó người đàn bà song bản khoản không hiểu liên hệ giữa bà ta và người bạn vong niên của mình như thế nào. Dọc đường từ nhà đến đây chàng không có dịp hỏi lão.

– Hai anh lên lầu chưa?

Vĩnh không hiểu gì hết. Chàng vẫn không dám tin người đàn bà đang ngồi trước mặt mình là một mục tử bà. Hoài Nhân hất hàm trong khi rời ghế.

– Để tôi đưa hai anh lên.

Người đàn bà đơn đả đi trước. Trên cầu thang, Vĩnh cố ý đi chậm lại, cách bà ta năm sáu bậc. Chàng hỏi nhỏ lão ký giả:

– Tôi thấy ly kỳ quá.

Lão nhún vai:

– Còn là ly kỳ, rùng rợn. Nói cho cậu hay, moa thân với em lắm, chớ không còn lâu cái cỡ mình mới đặt chân tới đây được.

– Coi chừng họ chém nặng lắm đấy, bạn già.

Lão nháy mắt:

– Khỏi lo. Cái vụ đó để moa.

Vĩnh yên tâm nói:

– Chắc đàn anh mới có xìn?

Hoài Nhân kiêu hãnh:

– Hẳn đi rồi. Moa mới trúng một vố lớn, yên chí đi.

Lên hết cầu thang, Vĩnh đã thấy người đàn bà đứng đợi trước một căn phòng để cửa. Phòng này rộng hơn những phòng kế tiếp.

– Mời hai anh vào đây.

Vĩnh sửng sốt trong giây lát trước một quang cảnh không ngờ. Căn phòng như một câu lạc bộ, mặt bàn lót kính có quầy rượu lớn, ghế nệm, ở cuối phòng là một màn ảnh nhỏ, đối diện màn ảnh là một chân máy chiếu phim cỡ 8 ly. Căn phòng lại được chia làm nhiều ô vuông, ngăn cách bởi những vai ghế thật cao. Người ngồi ở hàng ghế sau không thể nhìn thấy người ngồi trên hàng ghế trước.

Không kể hai chiếc bàn tròn lớn giữa phòng, trước mỗi hàng ghế bốn cái một liền khít nhau còn một chiếc bàn thấp

trên có trái cây, thuốc thơm, ly tách. Một trong hai chiếc bàn tròn để trống, chiếc kia là một sòng xì phé năm sáu người, phần lớn đứng tuổi. Họ quay nhìn hai người mới tới trong giây lát rồi lại tiếp tục đánh bài. Xung quanh họ có bốn năm cô gái, hầu như đều xinh đẹp.

Người đàn bà dẫn khách về đầu phòng phía chiếc bàn trống. Hoài Nhân chọn hàng ghế sát tường. Trước một chiếc bàn hình bầu dục và bên một chiếc đi văng phủ ra màu vàng. Lúc ấy Vĩnh mới nhận ra giữa đi văng bày một bàn đèn thuốc phiện.

Hai cô gái tự động tiến đến khép nép ngồi cạnh khách, cả hai đều cùng khoảng hăm lăm, hăm sáu. Vĩnh để ý thấy họ hoàn toàn không có vẻ gì là gái điếm hết, sạch sẽ và lịch sự như những bà vợ hiền. Như chị em chàng, không khác.

– Các anh bằng lòng hai em này không?

Người đàn bà hỏi rất tự nhiên và tự tin như thể không bao giờ sợ bị từ chối. Quả thật Vĩnh cũng không có lý do từ chối, nếu không nói là hài lòng.

Khi Hoài Nhân gật đầu, bà ta xin phép rút lui. Góc phòng lúc đó chỉ còn bốn người. Lão ký giả chỉ Vĩnh, nói với cô gái ngồi bên cạnh chàng:

– Anh này là Huấn luyện viên thể dục kiêm võ sư Hiệp khí Đạo.

– Còn em tên gì?

– Liễu, anh.

Cô gái tên Liễu vừa che miệng cười, vừa trả lời. Cô nói:

– Còn chị này tên Oanh.

Lão ký giả gật đầu:

– Anh xin tự giới thiệu, anh là bố vợ anh này. Giám đốc...

Lão ngừng nói vì tiếng cười của hai cô gái. Sau đó, lão xoa tay:

– Vĩnh, toa uống gì. Martell nhé? Hai cái Martell.

Người bồi đã từ sau quầy rượu gật đầu. Đó là một người bồi rượu đàn bà, khác hẳn những quán rượu khác. Oanh hỏi Hoài Nhân:

– Em tiêm anh hút nhé.

Lão lắc đầu:

– Thôi, gọi rượu rồi. Vả lại hút thì phải hút cả hai, mà tay này còn trẻ, không nên để hấn hư sớm.

Cô gái ngoan ngoãn dạ, trong khi Vĩnh nhìn bộ bàn đèn. Thực sự chàng muốn làm mấy điếu, tuy chàng chưa hề biết hút thuốc phiện. Bắt gặp cái nhìn của Vĩnh, người ký giả hỏi:

– Toa có vẻ muốn hút? Toa đã hút bao giờ chưa?

Vĩnh gật đầu:

– Mới một lần, hồi đi Huế.

– Mấy điếu?

– Ba.

– Vậy chưa sao. Hút ba điếu coi như chưa hút. Ba điếu toa chỉ mới thấy cái tanh của dọc tẩu chứ chưa biết thuốc phiện là cái mẹ gì.

Cô gái ngồi bên Vĩnh nói:

– Em mới ở Huế vào đó anh.

Vĩnh nhìn kỹ cô gái, nhận ra cô người Huế. (Một bản mặt đẹp, to, cái nhìn sâu.)

– Sao anh lại ra mãi ngoài đó mà hút?

Những ngày mưa phùn, mặt sông Hương trắng đục, cầu Tràng Tiền đen thẫm, kéo cao cổ áo chàng đi dưới màn nước lay phay. Bây giờ vào năm 1963, chàng là phóng viên cho một nhật báo ở Sài Gòn được cử ra Huế trong một phái đoàn ký giả để chứng kiến cuộc xử bắn một tử tội.

Dân chúng Huế không tin tử tội đã chết, cho rằng người ta đã xử bắn một phạm nhân nào đó. Phái đoàn của Vĩnh được Hội đồng Thị xã Huế mời ra chỉ để xác nhận rằng tử tội chết thật rồi, người bị bắn đúng là tử tội.

Vĩnh đi chơi lang bang suốt mấy ngày mưa phùn. Buổi tối chiếc xe VA của Tòa Tỉnh chở mấy ký giả dừng lại nơi một con ngõ xanh um cây cối, như một làng quê nào đó không ánh điện. Một cụ già bày bàn đèn trên bộ ván cao, một thằng nhỏ tức tốc cầm tiền đi mua mấy chỉ thuốc về.....

– Toa muốn hút hả?

Hoài Nhân lên tiếng hỏi lại. Vĩnh mở mắt lắc đầu, một vài hình ảnh rơi rụng tan biến.

– Muốn hút thì hút, moa không ngán. Moa không như mấy thằng già khác, chỉ muốn thế hệ mình hư hỏng mà thôi. Chúng nó bảo tội tôi hư hỏng rồi, trông ở các cậu. Tôi hỏng vì thuốc phiện, cậu đừng hút. Không, nếu toa muốn hút, moa cóc ngăn đâu.

Vĩnh cười:

– Anh khỏi nói. Anh không khuyên tôi được gì đâu. Nếu tôi không hút là vì tôi không thích hút.

Rượu được mang tới. Vĩnh cầm ly rượu uống ngay. Cô gái ngồi bên chàng nói:

– Em về phòng trước nhé.

Vĩnh đứng ngay dậy, mang theo ly rượu. Hai người tới cuối hành lang vào một căn phòng nhỏ. Vĩnh để ý thấy riêng tầng lầu một có khoảng sáu căn phòng như vậy. Giường nệm bàn ghế trong phòng rất lịch sự.

Vĩnh cúi sơ mi, hỏi cô gái:

– Em ở luôn đây sao?

– Không, một tuần em chỉ tới hai lần.

Chàng ngạc nhiên:

– Có vậy thôi? Có vậy làm sao đủ sống?

Cô gái ngồi xuống cởi giày cho Vĩnh

– Chắc anh mới tới lần đầu.

Vĩnh nhận.

– Ở đây như vậy đó anh. Chỉ có ba bốn cô thường trực thôi, còn phần đông có gia đình đang hoang.

– Em có gia đình không?

– Có anh.

– Vậy tại sao...

Vĩnh ngừng kịp. Chàng biết Liễu

có vẻ không thích nghe hỏi nữa. Sau đó hai người làm công chuyện. Nửa chừng, nàng găt gồng đẩy mạnh Vĩnh ra:

– Coi chừng dẫu rằng kìa!

Nàng cúi nhìn một bên vai. Vĩnh phải xin lỗi. Chàng tin Liễu nói thật và kết liễu một cách giản dị, ngồi dậy, Vĩnh uống tiếp ly rượu.

Đá tan hơi nhiều, chất rượu nhạt nhẽo lạnh băng khiến chàng khó chịu. Tuy thế chàng nấn ná uống hết ly, hút tàn điếu thuốc mới trở ra ngoài. Chàng sợ ra sớm, Hoài Nhân sẽ chế nhạo.

– Anh đừng phiền nhé.

Cô gái nói với theo. Vĩnh lắc đầu. Chàng có cảm tưởng vừa ngủ với một người đàn bà ngoại tình. Chàng vẫn không tin cô gái đi làm việc để kiếm tiền,

mà cho rằng, nàng đi làm vì thích mà thôi. Vĩnh thích chí vì ý tưởng này.

Ra tới phòng lớn, Vĩnh thấy Hoài Nhân và cô bạn gái nằm co trên đi văng, mùi thuốc phiện thơm ngào ngạt. Lão hút trong lúc vắng mặt chàng.

– Không hút thật hả?

Vĩnh lắc đầu. Lão nói thản nhiên:

– Moa già rồi, yếu lắm, thành ra phải viện trợ đến cái món này.

Chàng ngó nhìn về cuối phòng, sòng xì vẫn tiếp tục. Tới quây rượu, Vĩnh đổi ly mới. Một mình ngồi trên chiếc ghế cao, chàng bỗng nhớ tới người đàn bà mặc đồ xám vừa dọn tới ngõ mình. Chàng nghĩ mai mốt phải tìm cách làm quen nàng.

– Vĩnh.

Lão ký giả lên tiếng gọi. Vĩnh đang muốn ngồi một mình, nhưng cũng tụt xuống ghế. Lão chỉ cho chàng một chỗ trên bàn đèn:

– Nằm xuống toa. Nằm xuống moa nói chuyện này cho nghe.

Quay sang cô gái tiêm, lão nói:

– Lát em quay lại, giờ để tui anh nói chuyện một lát.

Cô gái vui vẻ đứng dậy, Vĩnh nằm xuống chỗ cô vừa bỏ lại,

Hoài Nhân kể cho Vĩnh nghe lịch sử nữ chủ nhân ngôi biệt thự này. Bà ta tên con gái là Tuyết Minh, vợ một cựu Tổng Giám Đốc hiện sống trong tù vì can tội thâm lạm công quỹ. Ông Tổng Giám Đốc này có rất nhiều vợ, và Tuyết Minh là một trong những bà vợ không chính

thức của ông ta, tuy hai người đã sống với nhau hai chục năm, có con gái lớn đang học Đại Học.

Từ khi chồng vào tù, Tuyết Minh sống nhờ nguồn lợi tức của chồng để lại, và nhất là bạn bè cũ của chồng. Mấy năm sau này không hy vọng ở ông Sơn được nữa bà ta bắt đầu phải tìm cách mưu sinh. Vì thế mà có những cuộc vui được tổ chức như đêm nay. Tuyết Minh trở thành một chủ chứa với sự hỗ trợ của một thương gia ở Chợ Lớn, bạn cũ của chồng nàng.

Vĩnh gật đầu ra vẻ hiểu, hỏi thêm:

– Anh quen Tuyết Minh trong trường hợp nào?

Lão ký giả cười cợt:

– Moa ấy à, lâu rồi, Moa quen thằng chồng em hồi y còn thịnh thời.

Cách đây một hai tháng gì đó chỗ này động ổ bị tóm ra quận. Sau em dàn xếp xong nhưng ở quận đã để lọt tin tới một anh ký giả chuyên viết tin Từ Thành đến Tỉnh cho các báo. Thế là em nhờ đến moa. Moa phải nói vã bọt mép ra với mấy thằng làm tin chó chết ở các báo, thành ra em cảm ơn moa lắm.

– Em mời đàn anh tới đây đãi đằng?

Hoài Nhân gật đầu:

– Em mời lâu rồi moa không khoái. Moa đến lần này là lần thứ hai. Mình đến luôn sợ em chê.

Vĩnh cười:

– Vậy lát nữa tụi mình ra về thông thả?

Hoài Nhân trợn mắt:

– Cũng phải biểu diễn vài đường chó! Nhưng chắc chắn là em không dám lấy đâu

Vĩnh nói:

– Chỗ này tốt.

Người bạn già gân cổ:

– Tốt là cái chắc. Toa tưởng bọn mình muốn vào đây lúc nào cũng được à? Toa thấy không, Martell tha hồ uống, thuốc tha hồ hít, em út toàn là thứ có chồng đàn ông hoành tráng thoải mái nhảy dù một cái, nên tính sổ, nó chém cỡ năm sáu xín một thằng chú giỡn à.

– Có thể hơn.

Hoài Nhân với một trái bom trên cái đĩa trước mặt:

– Hít xong lại có nho táo đóp nữa, đâu phải thường. Mẹ kiếp cứ hít thế này chỉ có thể mập ra chứ gây đi thế chó nào được.

– Tuy thế — Vĩnh nói — mình nên trả tiền phần nào.

Lão ký giả cười:

– Chết mẹ, thế là toa mê chỗ này rồi. Cái kiểu tử tế của toa là muốn dọn đường trở lại đây.

Chàng cười:

– Có thể lắm.

– Đúng chứ còn có thể mẹ gì nữa. Nay khi nào trở lại, nhớ gọi moa đấy.

– Chắc rồi.

– Nhưng mà còn chuyện ái tình lắm
cầm của toa thì sao, cái em con ông chủ
báo Tây đâu rồi?

– Vẫn thế?

– Vẫn già nhân ngãi non vợ chồng.
Coi chừng có con à.

Vĩnh im lặng. Hình ảnh Ánh chỉ
thoáng qua, rồi tắt ngay.

Ánh tốt nghiệp trường Dược, song
chưa chịu đi làm. Mặc dù, ông bố có tiền,
nàng cũng không mượn tiền ông để mở
tiệm thuốc Tây. Nàng cho một ông người
Huế thuê cái bằng Dược sĩ mỗi tháng lấy
vài chục ngàn.

Với số tiền đó, nàng thuê một căn
phòng ở Đakao, khá tiện nghi, và chỉ ăn
chơi suốt ngày. Theo chỗ Vĩnh biết căn
phòng này thật ra không cho thuê nhưng

vì quen chủ nhân nó ở Sọc Sì-poóc Típ, nơi nàng vẫn lui tới bơi lội hay chơi Ten-nít, nên nàng thuê được, và thuê với nửa giá. Căn phòng thật ra là lầu trên một cửa tiệm bán dụng cụ thể thao, trước khi Ánh dọn đến vẫn để trống. Từ dưới đường lên phòng Ánh phải đi qua một cầu thang hẹp bên hông nhà dưới.

Vĩnh ít khi nghĩ đến Ánh. Cũng như nàng ít khi nghĩ đến chàng, dù họ vẫn yêu nhau. Anh thường nói hai người chưa phải là vợ chồng, chưa ai thuộc vào ai hết. Những lúc Vĩnh thắc mắc về những ngày tìm không gặp nàng, nàng rất tự nhiên nói: “Em thuộc về anh như thể này không đủ sao?”

– Ê toa!

Lão ký giả lại lên tiếng.

–...Em Tuyết Minh coi lịch sự đấy chứ? Em mới khoảng bốn mươi chứ mà, hả. Moa vẫn thắc mắc không biết em sống như thế nào trong những ngày không có đàn ông trong nhà. Cái vụ này khó lắm chứ không phải chơi.

Vĩnh lại nhớ đến người đàn bà mặc đồ xám mới dọn nhà tới con ngõ nhà chàng. Hả nàng đã cô độc nhiều năm. So sánh cái dáng mảnh mai của nàng với thân hình đầy đặn của nữ chủ nhân ngôi biệt thự, Vĩnh nghĩ rằng nàng khổ hơn người đàn bà này. Khổ hơn trong một đời sống lẻ loi, thâm lặng.

– Vĩnh, toa coi liệu em có thể nào yêu moa được không?

Chàng buồn cười, tuy nhiên cũng nhìn ngắm lại lão Hoài Nhân. Tuy hơi gầy gò, nhưng phải nói lão lịch sự, tươi

tĩnh, nói chuyện hay. Với tài nịnh, lão dễ dàng chinh phục được số lớn đàn bà xồn xồn.

Thấy Vĩnh ngó hơi lâu, lão lên tiếng:

– Moa chỉ có một khuyết điểm là nghèo. Còn nói cho cùng, moa đẹp trai, học giỏi. Khuyết điểm nữa là tóc moa đang hoa râm.

Vĩnh uống một ngụm rượu lớn:

– Nhuộm tóc đi, bạn già.

– Ờ, cũng phải nhuộm. Này, moa bàn chuyện đứng đắn đây. Nếu em Tuyết Minh mà mét moa, kẻ thủ lợi là toa chứ không ai hết. Thành ra toa phải hỗ trợ moa mạnh vào mới được.

Chàng nâng ly lên:

– Sẵn sàng. Nhưng có lẽ anh phải

chừa một tật xấu đi mới được.

Lão ký giả trợn mắt:

– Tật xấu nào?

– Làm như không có tật xấu không bằng.

Hoài Nhân cười:

– Chứ sao. Hoặc là nhiều tật xấu nên không biết nên bỏ tật xấu nào.

Vĩnh chỉ cái bàn đèn:

– Cái này.

Lão lại trợn mắt:

– Không được. Cái này cần thiết cho moa lắm. Ấy, không tính chuyện chinh phục em thì thôi, còn nếu tính chinh phục em thì cái này lại trợ lực hữu hiệu lắm.

Vĩnh lắc đầu:

- Coi không đẹp lắm.
- Giỡn hoài.

Lão buông thõng câu đó và nhìn đi chỗ khác làm như không thèm tiếp chuyện với người bạn trẻ nữa.

Vĩnh sửa soạn đứng dậy thì lão lại đứng dậy trước. Cô gái tên Oanh tiến lại. Hai người khuất ngoài hành lang, trên lối đi về dãy phòng nhỏ. Vĩnh lại ngồi xuống nhìn ngọn đèn dầu lạc tù mù.

Khi chàng nghe tiếng động thì nữ chủ nhân ngồi biệt thự tới. Bà ta ngồi cạnh Vĩnh rất tự nhiên

- Tôi làm anh hút nhé.

Vĩnh lắc đầu:

– Cảm ơn chị

Bà ta hỏi:

– Chắc anh là bạn thân của anh Hoài Nhân?

– Vâng – Vĩnh xác nhận, nhìn Tuyết Minh đợi - Có chuyện gì không chị?

Bà ta cười:

– Có gì đâu anh. Tôi hỏi thế để sau này lỡ có gì chắc phải nhờ đến anh. À chắc anh cũng viết báo?

– Vâng. Tôi có làm vài tờ.

– Anh có địa chỉ đó chứ?

Vĩnh hơi ngạc nhiên nhưng cũng lấy sổ tay và bút ra. Chàng không bao giờ có danh thiếp hết.

Người đàn bà cười:

– Để khi nào có gì lạ tôi gọi anh.

Vĩnh nhắc tay làm một cử động mơ hồ trong không khí:

– Chị ở đây một mình?

Bà ta gật đầu ngay:

– Tôi ở một mình, anh ạ, không kể ba người phụ việc toàn là người Tàu hết. Người Tàu, họ kín đáo không lộ chuyện làm ăn của mình cho ai hết. Tối tối chỉ có chị bồi riêng của tôi ở lại đây mà thôi. Làm sao anh?

Chàng cười vô nghĩa:

– Không, tôi hỏi vậy, để phòng trường hợp...

Người đàn bà ngắt lời:

– Anh khỏi lo. Anh muốn đến đây

lúc nào cũng được. Anh cần cô nào tôi có người đi gọi liền.

Vĩnh đùa bốn:

– Nhiều khi tôi chỉ cần một chỗ chơi vậy thôi, đến uống ly rượu, nghe hát.

– Anh ưa nghe cô đầu không? Mỗi tuần ở đây đều có hát cô đầu. Nếu anh muốn nghe, anh đến vào tối thứ năm,

– Vâng. Để khi nào tôi thích.

– Tối thứ năm này anh có thể đến được.

Vĩnh gật đầu, không hện mà cũng không từ chối. Ngay lúc đó, một người bếp tiến lại mời chàng dùng bữa. Được hỏi dùng gì. Vĩnh đặt một cái bíp-tết Hoa Kỳ, món ăn thường xuyên của chàng.

Một chai 33, một cái bít tết Hoa Kỳ, và một ly cà phê sữa, thế là Vĩnh ăn xong một bữa ăn,

Giờ ăn. Đó là thêm một điều khiến Vĩnh thú nơi này. Chàng có thể tới đây mỗi khi buồn chán, có thể sống suốt một ngày ở đây được. Có đủ thứ để làm, để chơi, đầy đủ cho một kẻ chán chương.

Ít phút sau, Hoài Nhân trở ra Vĩnh để ý thấy quả nhiên thuốc phiện có công hiệu đối với lão thực. Lão đòi ăn một tô miến gà. Lão nói:

– Nếu không có miến gà...

Cô bếp gặt đầu:

– Có mà ông chủ. Ở đây ông chủ muốn gì cũng có hết.

Lão nham nhở:

– Vậy muốn cô em có được không?

Cô ta nghiêm nghị lắc đầu:

– Không được, ông chủ. Tôi chỉ biết làm bếp thôi.

– Vậy muốn bà chủ có được không?

Cô ta cười:

– Cái đó ông phải hỏi bà chủ.

Lão gật gù nằm xuống bên cạnh bàn đèn. Một cô gái lạ xuất hiện tiêm thuốc cho lão nhưng lão đòi cô Oanh. Khi cô này lui lão bảo Vĩnh:

– Mình phải chung tình mới được. Và lại thú thật tới toa...

Lão cười hình hích, ghé tai Vĩnh nói thầm mặc dù lúc đó xung quanh họ không có ai:

– Nói thật với toa, mình phải đuổi khéo em đi vì mình hết xiu quách rồi.

Vĩnh nhún vai, không nói gì. Anh cảm thấy không thích thú tiếp tục những chuyện nhảm nhí đó nữa. Lát sau thức ăn được mang ra. Vừa ăn, hai người vừa nói với nhau những chuyện tầm phào vô ích. Cho nên ăn xong. Vĩnh đòi về.

Lão ký giả đứng ngay dậy

– Ủ đi về, moa cũng chán rồi.

Tuyệt Minh được gọi đến. Hai người khách xin phép ra về. Hoài Nhân nói:

– Bà chị cho tính tiền.

Nữ chủ nhân gọi bồi rượu. Y thị mang ra tờ giấy tính tiền khiến Vĩnh lo lắng. Nét mặt Hoài Nhân cũng không mấy dễ coi.

– Mười hai ngàn.

Cô bồi rượu nói, đưa bông ra.

Tuyết Minh cầm cái bông cười nói:

– Thôi, lần nầy hai anh khỏi trả tiền.

Gọi là giao hảo lần chót,

Lão ký giả móc ví:

– Thôi cứ tính. Tính một nửa đi cho đẹp.

Nữ chủ nhân cười nói:

– Thôi mà đàn anh. Để khi khác có muộn đầu.

Sợ Hoài Nhân nói nữa thế nào mục chủ cũng nhận, Vĩnh phải chặn:

– Để tối thứ năm. Thứ năm tôi sẽ quay lại đây nữa.

Lão ký giả hất hàm:

– Tôi thứ năm bạn phải rủ tôi đi.

Vĩnh gật đầu:

– Bắt buộc.

– Hoài Nhân cất tiền đi.

– Thôi được, cảm ơn người đẹp.

Tối thứ năm chúng ta lại gặp nhau.

Tuyết Minh đưa khách ra tới nửa sân mới quay vào. Lúc ày, ngoài sân nhìn lên trời lác đác sao, đêm khuya khoắt.

Ra tới đường, đôi bạn không nói với nhau một lời nào. Họ vừa trải qua một buổi tối thú vị, giờ đang là lúc khởi sự nghỉ ngơi. Cả hai cùng thay phiên nhau mỗi thuốc lá.

Đi được một quãng, Vĩnh bỗng ngừng lại. Người bạn già ngược nhìn ra ý hỏi. Chàng xem giờ, nói:

– Anh về trước đi.

Lão ta ngạc nhiên:

– Giờ này cậu còn đi đâu?

– Tôi chưa muốn về, Lát tôi về sau.

Một chiếc xích lô đạp trời tới, Vĩnh vẫy nó ngừng lại và leo lên. Người bạn già ngoắc tay cười ha hả.

– Tớ biệt cậu đi đâu rồi. Giang hồ bỗng nhớ vợ con chuyện nhà hả.

Vĩnh bất ngờ được nghe câu thơ của Lưu Trọng Lư, tỏ vẻ vui thú. Nhưng anh rửa thắm người bạn: ta đã làm gì có vợ.

Tuy thế, người bạn Vĩnh có lý. Sau một buổi tối ăn chơi, Vĩnh thấy thèm nhớ một tình cảm êm đềm. Và chàng nhớ đến Ánh. Bỏ bạn, chàng muốn tới nhà Ánh.

Chiếc xích lô thông thả chạy trên đường vắng, Vĩnh cảm thấy lạnh. Chàng ngồi thụt sâu trong lòng xe mà vẫn thấy mình bị đẩy vào luồng gió.

Có những lần Vĩnh phải uống rượu mới tới Ánh, nhờ men để sỗ sàng, nhưng thỉnh thoảng chàng tới Ánh để không muốn làm gì hết. Ví như lúc này. Chàng muốn tới nói chuyện suông, đùa bỡn nhẹ nhàng như với một cô em, rồi ra về.

Và chàng chỉ có thể giữ được sự nhẹ nhàng êm đềm đó sau khi đã ghé một ngõ hẻm làm cái công việc mà chàng coi như một việc vệ sinh.

Chiếc xích lô tới Đa Kao, trời đã khuya lắm. Vĩnh bảo xe đợi, rồi chạy vội lên chiếc cầu thang hẹp để đèn sáng.

Phòng Ánh để đèn. Vĩnh gõ.

Rất lâu, cửa sổ mở. Một khuôn mặt thiếu nữ ngó ra. Vĩnh ngạc nhiên vì không phải Ánh.

– Tôi hỏi Ánh.

– Ánh đixi nê. Phải anh Vĩnh không?

Vĩnh lại ngạc nhiên;

– Phải

– Tôi Loan, bạn Ánh đây mà. Anh có dặn gì Ánh không?

Vĩnh cười:

– Không, tôi muốn gặp Ánh.

Cô gái cười:

– Anh cảm phiền nhé. Tội tội mượn phòng Ánh thành ra nó phải đi xi-nê. Máy giờ rồi anh?

– Mười một giờ.

– Nửa tiếng nữa Ánh về. Nếu anh muốn đợi.

Vĩnh lắc đầu:

– Thôi phiền ông bà, Chúc ông bà hạnh phúc.

Chàng chào bằng tay, rút lui. Xuống tới đường, một người da trắng đang có chuyện với gã phu xe. Vĩnh tiến tới, chờ đợi. Người da trắng ngó Vĩnh lom lom, chàng ngó lại, không tỏ vẻ dữ mà cũng không tỏ vẻ hiền. Ông ta lẳng lặng bỏ đi.

Vĩnh nói tên phố, chiếc xích lô tiếp

tục chạy. Gần nửa tiếng sau, chàng được đưa về tới ngõ. Trả tiền, chàng đi bộ vào.

Con ngõ đen thẫm, thỉnh thoảng mới còn một ánh đèn lọt qua khung cửa nhỏ, từ . Tới ngã ba, nơi một con hẻm cũng chạy từ ngoài đường vào, Vĩnh bắt gặp một người đàn ông mặc quần áo ngủ đứng nơi góc tường. Tới gần, chàng nhận ra gã chủ tiệm điện. Với điều thuốc phì phèo trên môi, cặp mắt ông ta lấp lánh sáng, như mắt một con vật rình rập trong đêm khuya.

Vĩnh muốn dừng lại, chân có hơi ngập ngừng song vẫn bước. Đi qua vài mặt nhà, chàng thấy một cửa sổ để đèn. Đó là cửa nhà người đàn bà mới dọn đến.

Vĩnh không tin gã chủ tiệm điện rình rập ngôi nhà này. Chàng cho rằng ông ta chờ một cô ma-ri-sén nào đó.

Ngang ngòi nhà, Vĩnh nhìn thấy một cô gái tóc xoăn, vẻ người làm, đang cùng người đàn bà kê lại bàn ghế. Chàng hiểu ra cô gái chính là người mà suốt buổi chiều người đàn bà có ý trông ngóng. Rõ ràng là nàng ở một mình với cô người làm.

Lúc Vĩnh đi qua, người đàn bà có ngược nhìn lên. Mái tóc nàng lúc này búi ngược, trông trẻ hơn nàng để tóc xõa. Trẻ và có sinh lực. Vĩnh thấy, mái tóc vượt lên đỉnh đầu, khuôn mặt nàng lồ lộ hiện ra trẻ trung hơn chàng tưởng.

Vĩnh không tin rằng nàng đã nhìn thấy mình. Chàng đi lướt nhanh qua khung cửa sổ.

Tới trước cửa nhà mình, chàng hy vọng cửa không khóa. Đúng hơn chàng hy vọng chiếc khóa đã được cất đi, có

nghĩa là Ánh đến. Nhưng chiếc khóa vẫn còn đó, mắc cứng trong hai vòng đánh khuy, Vĩnh buồn bã. Lẽ ra Ánh phải đến chàng hơn là vào xi-nê.

Khóa cửa phía trong, lên gác, ngọn điện nhỏ soi rõ nổi cô đơn của chàng.

... Vĩnh dọn đến xóm Lách cách đây hai năm, trong lúc chàng đang làm phóng viên cho một nhật báo nhỏ, có số độc giả không khá lắm, nhưng cũng không đến nỗi nào.

Lúc ấy chàng chỉ thuê trên lầu một ngôi nhà. Sau này, khi chạy được một chỗ làm khá hơn, dĩ nhiên là một tờ báo lớn hơn. Vĩnh thuê luôn cả ngôi nhà nhân lúc người chủ bị đổi đi một tỉnh xa. Lúc ấy người bạn gái của Vĩnh không phải là Ánh, mà là Chi học Lauret, đang dọn thi Tú Tài.

Nàng không đẹp nhưng hiền thực chịu đựng, nước da trắng bóc, từ ngón tay ngón chân đều sạch sẽ, rửa gọt chăm chút từng tí. Tuy rất hài lòng có Chi song chưa bao giờ Vĩnh thấy yêu người con gái ấy, trong tình yêu mà nàng chờ đợi, một tình yêu bình lặng, sửa soạn đi đến hôn nhân. Vĩnh lại không hề nghĩ đến chuyện cưới nàng.

Nhớ lại, chàng có nói với Chi: “em thấy không, anh ở một mình, anh từ bỏ gia đình và họ hàng, anh không thể nào cưới em được. Muốn cưới em phải có người đứng ra đi hỏi, rồi làm lễ cưới này nọ, anh lại không có ai hết.

Thà là anh thực sự không có đi, nhưng anh có mẹ, có anh lớn, những người anh đã tự nguyện xa cách. Một khi lấy em, anh phải cần có họ trong đám cưới, điều mà anh không thể làm được”.

Chi thở dài. Nàng rất ít khóc, chỉ thở dài. Nàng ôm lấy chàng, không khuyên dụ hay than thở. Song Vĩnh biết người con gái ấy vẫn chờ đợi một lúc nào đó chàng đổi ý, điều sẽ không xảy tới. Chàng vẫn chưa đổi ý sau khi hai người đã cắt đứt liên lạc.

Khi Vĩnh thuê cả lầu dưới căn nhà, lối xóm tưởng chàng sắp cưới vợ. Bọn trẻ con bu ngoài cửa sổ hỏi:

– Chú Vĩnh! Chú sắp lấy vợ hả? Có phải cô vẫn đến đây với chú không? Cô ấy hiền quá, hả chú...

... Hôm sau Vĩnh đi làm về, Chi đang khóc ở trong nhà. Nàng được nghỉ hai giờ cuối, đến chàng rất sớm. Thấy bộ mặt trắng trẻo chan hòa nước mắt. Vĩnh ngạc nhiên hỏi.

Nàng cười:

– Không có gì đâu anh.

– Sao lại không có gì. Không có gì mà em lại khóc. Không lẽ buồn chuyện nhà rồi đến đây khóc với anh?

Chi lắc đầu.

Lát sau nàng mới nói vì sao nàng khóc. Thấy nàng có một mình ở nhà, hai bà láng giềng sang làm quen gọi chuyện. Họ kể đủ thứ về Vĩnh, bảo chàng đang hoàng nhưng vì chưa có vợ nên đi chơi khuya, và hỏi Chi:

– Bao giờ hai cô cậu mới làm đám cưới?

Chi kể đến đó và lại khóc.

Sau lần đó, nàng thưa đến Vĩnh. Không hề có một chuyện gì xảy ra, nàng

thưa đến vì nàng thấy nàng đã thất bại, không lay chuyển nổi ý định của người yêu. Ý định gạt bỏ nàng trong cuộc sống chung. Nàng cũng không hề nói hay viết thư giải thích lý do. Nàng lẳng lặng vắng mặt trong cuộc sống của chàng.

Mới đầu, thật sự Vĩnh không để ý, sau thấy thiếu vắng trống trải chàng mới nhớ ra sự vắng mặt của Chi. Có một hôm nhân rảnh rỗi và buồn chán, chàng nghĩ tới chuyện đi tìm nàng. Lúc ấy chàng mới biết mình quá vô tình, đèn nổi không biết đến nhà nàng, không biết nàng ở đâu, Vĩnh nhớ mang máng nàng ở Đường Làng 21, Gia Định, song không biết số nhà. Tuy thế chàng vẫn tới con đường hai bên có tre trúc đó, đi tìm quanh quất một buổi chiều.

Tìm mà không hỏi, lẳng lặng tìm.
Cho tới lúc chàng chăm ba ngôi biệt thự,

cho rằng Chi không ở ngôi này thì phải ở ngôi kia, chàng chờ cả tiếng đồng hồ không thấy ai ra vào, rồi bỏ về. Đó là lần đầu tiên và cũng lần cuối cùng Vĩnh nhớ đến Chi để đi tìm, sau đó không bao giờ chàng đọc được tin tức gì về nàng nữa. Sau này chàng chắc chắn nàng đã lấy chồng, những hoàn toàn không nghe cũng như không hề đọc thấy trên báo một cái tin mừng nào liên quan tới nàng.

Anh chỉ đặt chân tới ngôi nhà này chưa đầy một năm, và nàng cũng ít tới. Mới đầu, trong khoảng bốn tháng, Vĩnh buồn bực vì lối xóm. Mấy người đàn bà hỏi Vĩnh:

– Cô đâu không thấy tới, chú?

Và họ hỏi hoài khiến chàng tưởng là chàng có lỗi về sự vắng mặt của nàng.

Mới đầu Vĩnh đáp cho qua, sau bị hỏi mãi bức quá, chàng trả lời, không biết. Một bà xồn xồn kêu lên:

– Trời đất, chú nói làm sao nghe bạc tình quá vậy. Cô đi đâu, à hay là...

Vĩnh buồn cười nói rằng bà đoán đúng, người ta bỏ tôi đi lấy chồng giàu rồi. Chồng người ta có nhà lầu xe hơi, mỗi tháng kiếm cả trăm ngàn, còn tôi nghèo quá trời mà.

Nói riết một hồi đột nhiên Vĩnh xúc động thật. Chàng cảm động ra mặt khiến người đàn bà tưởng thật, vội buông lời an ủi. Trong khi đó một hình ảnh rất mơ hồ của quá khứ hiện ra, mờ nhạt lung linh như bóng nước.

Khuôn mặt Bích Ngọc, người con gái đầu tiên của đời chàng, không lúc

nào không ẩn hiện trên tấm màn ký ức Vĩnh. Người con gái mười sáu tuổi đó đã hiện ra trong những năm đầu Vĩnh học Trung Học.

Mối tình nhẹ nhàng tưởng như không có. Nhẹ nhàng như tơ mà chỉ đến lúc đứt chàng mới thấy vương trên ngón tay chất mỏng của nắng vàng, khi sợi tơ trời mùa hạ bay ngang đầu chàng do tay đón. Trong lúc chàng hy vọng và sông êm đềm với mộng tưởng thì Bích Ngọc lớn lúc nào không biết. Thật sự Vĩnh không thể ngờ nàng phải giải quyết những vấn đề chàng không bao giờ nghĩ đến. Vấn đề của người lớn, những khởi sự vào đời. Và Vĩnh, chàng vẫn còn ngồi lại trên ghế nhà trường trong khi Bích Ngọc trở thành một người đàn bà.

Chàng tin nàng phải khổ lắm, bởi vì khi chia tay nàng khóc. Nước mắt trong

veo đầm đìa trên làn da sương tuyết lay phay những lông tơ lúc nàng trao cho chàng bản nhạc “Tạ Từ” của Tô Vũ.

Lời không đúng hẳn cảnh tình, nhưng Vĩnh ôm ấp môi sầu tưởng cũng lớn lắm, nặng trĩu trong lòng. Lớn lên Vĩnh mới biết khi lây chổng, Bích Ngọc sướng lắm.

Chồng nàng quá giàu. Một người bạn của Vĩnh trong lớp nói:

– Mày ngốc bỏ cha đi. Trong khi mày buồn thì em sướng rên...

Vĩnh trừng mắt nhìn nó, suýt xảy ra đánh lộn. Sau này chàng có bề bàng khi nhớ lại. Người bạn của chàng nói đúng. Bích Ngọc sướng rên.

Nhưng cứ mỗi lần xa một người con gái nào. Vĩnh cũng đều muốn kể rằng họ

bỏ chàng để đi lấy chồng giàu. Chàng bịa ra chồng họ là bác sĩ, kỹ sư này nọ. Mới đầu Vĩnh khôi hài, sau chàng nghe như mình nói thật. Nói hoài riết rồi những hình ảnh mù mờ tạp nhạp hiện ra, chàng đâm xúc động vì lời mình.

Vĩnh bỗng trở thành một người chuyên môn bị gái bỏ. Mỗi khi về tới trước nhà nhìn chiếc khóa không suy chuyển ở cửa, nhìn trên nền nhà không một lá thư, Vĩnh thấy buồn. Mỗi đêm nhìn bàn viết ngôn ngang sách vở, nhìn sàn gác bừa bãi báo chí chàng lại muôn đi, không đi được thì mở tủ lạnh lấy bia tu ừng ực, làm như đau khổ lắm. Uống xong nằm xuống giường có khi ngủ lúc nào không biết.

Song đêm nay, Vĩnh biết chàng không thể nào ngủ được chàng nghĩ đèn Ánh, vừa nghĩ đèn người đàn bà mới dọn

đèn ngõ mình. Từ hàng hiên phòng viết nhìn ra, Vĩnh thấy khung cửa sổ căn lầu nhà nàng. Giờ này khung cửa sổ vẫn còn đèn. Đêm nay người đàn bà đó hẳn cũng không thể ngủ được. Nàng sẽ lạ nhà như bất cứ ai ngày mới di chuyển chỗ ở hay nàng còn nghĩ ngợi tới nhiều điều khác nữa.

Vĩnh hy vọng rằng nàng sẽ có dịp để nghĩ đến mình. Châm một điếu thuốc, nhìn ngấm đóm lửa trong bóng tối, Vĩnh thấy bớt lạnh lẽo. Gỡ cây đàn Tây Ban cầm khỏi vách gỗ, Vĩnh bấm từng nốt bản hện hò của Phạm Duy.

Chương hai

Ở tòa soạn về Vĩnh đã thấy chiếc Morris nhỏ của Ánh đậu bên ngoài đầu ngõ, chiếc xe màu đỏ đậm mà nàng rất thích. Vĩnh bước vội về nhà, nhưng ngạc nhiên thấy cửa vẫn khóa. Chàng nhìn quanh quất một lát rồi trở lại ra ngõ.

– Vĩnh!

Tiếng gọi cất lên từ tiệm cà phê của chị Năm. Ánh ngồi bên một chiếc bàn ở

góc trong cùng, vầy vầy. Vĩnh tới đứng sát mặt nàng. Nàng chỉ cái ghế sát bên cạnh:

– Thì ngồi xuống đi đã.

Vĩnh hỏi:

– Sao em không vào trong nhà?

– Mất chìa khóa rồi.

Chàng thoáng buồn, nhìn ra ngoài ngõ. Đến chiếc chìa khóa cửa nhà mà chàng tưởng là ấm cúng đôi với nàng, nàng cũng để mất.

– Đừng có buồn ông.

Vĩnh cười nhẹ:

– Buồn chớ. Như là em đánh mất chiếc chìa khóa mở cửa trái tim anh vậy.

Ánh liếc xéo một cái:

– Bộ làm thơ đây hả. Trái tim anh có khóa bao giờ.

– Có chứ.

– Đừng có xạo. Trái tim anh như ngôi nhà hoang, ai vào chả được.

Vĩnh cười:

– Nếu quả thật em nghĩ như vậy...

Nàng ngắt lời:

– Em nghĩ như vậy đó. Chính em nghĩ như vậy mà tuần qua em không đến anh. Tôi qua về nhà con nhỏ bạn bảo anh có đến tìm, lẽ ra em đến anh ngay, nghĩ sao em lại đi ngủ.

Vĩnh không nói gì, Ánh giục:

– Uống gì đi rồi về.

Chàng lắc đầu, Ánh tự trả tiền chai

Coca-cola, rồi hai người vào ngõ. Nàng hỏi Vĩnh về lúc nào mà nàng không trông thấy nhưng chàng không trả lời.

Tuy nhiên lúc về tới nhà, Vĩnh vui vẻ trở lại. Sau khi cửa đóng, Ánh ôm lấy chàng ngửa cổ cười:

– Bỏ bộ mặt đó đi.

– Đang tức.

Nàng cầm lấy tay chàng kéo về phía mình:

– Này, đền.

Vĩnh rút tay lại, cười:

– Đàn bà bê bối.

Ánh có vẻ ngượng, Vĩnh vội xáp lại làm theo ý nàng. Lần này nàng hất tay chàng ra:

– Em đang đói.

– Anh cũng đã ăn gì đâu. Bây giờ mình đi ăn.

Ánh sửa lại chiếc áo sơ-mi vừa bị Vĩnh làm rối, nói:

– Đồng ý. Em có chuyện cần nói với anh.

– Tưởng đến thăm người ta.

– Không, có chuyện cần lắm. Em phải lấy chồng.

Vĩnh cười to. Anh không bao giờ ngờ có thể nghe câu đó từ miệng Ánh. Ánh là một hình ảnh hoàn toàn khác biệt với hình ảnh những cô gái khác mà chàng lại nhớ đến một câu văn đã đọc được ở đâu đó, trong một tờ tạp chí Pháp thì phải. Đàn bà nào cũng mặc váy. Câu

nói của Ánh vì thế khiến chàng cười to.
Chàng cười cái ngu của mình.

Ánh cau mặt:

– Người ta đang lo đây này, lại ở đó mà cười.

Chiếc Morris hướng về trung tâm Saigon. Vĩnh vẫn còn cười:

– Đáng cười lắm chứ,

– Tại sao vậy?

– Kể thì cũng lạ, nhưng sao không bao giờ anh nghĩ là em sẽ nói như vậy. Em mà cũng cần lấy chồng.

Tuy nói thế, Vĩnh nhìn xuống chiếc váy Ánh đang mặc, chiếc váy màu nâu xậm, hơi ngắn.

– Em là đàn bà mà anh.

Vĩnh gật đầu, nhớ đến một sự thực tầm thường. Sự thực tầm thường của bất cứ người con gái nào. Và bỗng nhiên Ánh mất hết vẻ đẹp thường ngày.

Trong trí nhớ của Vĩnh, nàng phải phóng khoáng, rục rỡ, hân hoan, yêu đời và trẻ trung như hình ảnh bên ngoài của một cô gái Tây phương. Hình ảnh ấy vừa rạng rỡ. Rạng rỡ một cách tầm thường. Vĩnh, lần này ngoảnh nhìn chỗ khác khi mỉm cười.

Chiếc Morris dừng lại trước một tiệm cơm Tây ngang Bùng binh chợ Bến Thành, trên đường Phạm Ngũ Lão. Tiệm ăn này luôn luôn sạch sẽ, lịch sự và nhất là vắng vẻ. Sau khi gọi đồ ăn, Vĩnh nói:

– Tối lúc này anh vẫn còn ngạc nhiên. Tại sao em cũng cần phải lấy chồng gấp?

Ánh cười:

– Anh hiểu lắm rồi, Em nói em cần chồng, chứ có nói cần lấy chồng gấp đâu.

Vĩnh:

– Tưởng có bầu bắt tử chớ.

– Còn lâu – nàg cấi.

Chàng cười cười:

– Đó là tại anh không muốn.

Ánh nhún vai:

– Đừng có nói dóc. Muốn hay không là ở em chứ không phải ở anh. Nhưng thôi, nói chuyện đàng hoàng. Anh biết tính em rồi đó, em không nói thì thôi mà đã nói là phải có chuyện.

– Em quyết định khi nào?

– Đêm qua,

– Không có nguyên do gì hết?

Ánh trầm ngâm trong giây lát:

– Có chứ. Em thấy cô đơn. Đêm qua, lúc ba giờ, anh có thấy gì không?

Vĩnh cố nhớ, nhưng không có gì để nhớ. Như một tiếng nổ, một trái hỏa tiễn rớt đâu đó trong thành phố. Chàng lắc đầu. Ánh uống một ngụm nước ngọt, nhìn chàng qua thành ly thủy tinh hoen nước:

– Đêm qua em thức dậy vì một cơn mưa. Em ở trên lầu, mưa rớt xuống mái nhà rào rào, làm em choàng tỉnh.

Sau đó em không ngủ được, loay hoay cho đến sáng. Từ đó đến sáng em đọc sách, đọc lung tung, xem Album,

viết thư, mà chẳng có ai đáng để viết thư cả, rồi em nghĩ em phải lấy chồng. Em là đàn bà.

Vĩnh gật đầu:

– Biết rồi.

Ánh nhún vai nhẹ:

– Ờ há!

Nàng nói tiếp:

– Đó, nguyên do là như vậy.

Đồ ăn được mang ra. Trong khi ăn, Vĩnh ngấm nhìn người bạn, chàng tự hỏi không hiểu hai người còn yêu nhau không. Không hiểu anh có thể là chồng Ánh không và ngược lại. Có nhiều lúc anh yêu nàng, nhưng có nhiều lúc anh không thấy xúc động, không thấy êm đềm hay quyến luyến khi ở gần nàng

cũng như lúc xa nàng. Bất ngờ Vĩnh hỏi:

– Em định lấy ai?

Ánh ngừng ăn, đặt dao xuống đĩa.

– Lẽ ra anh không nên hỏi em câu đó.

– Anh rất thật tình.

– Dù gì đi nữa anh vẫn không nên hỏi em câu đó.

Vĩnh thấy khó nói. Ánh nói tiếp:

– Nhưng anh đã hỏi, có lẽ em không nên giấu. Em cũng chưa định lấy ai hết.

Chàng ngắt lời:

– Em thì thiếu gì người muốn lấy. Em có nghề nghiệp, em lại còn trẻ, và dĩ nhiên đẹp nữa...

Nàng xua tay:

– Cảm ơn. Em không đẹp đâu. May ra thì em còn trẻ, vậy thôi.

Vĩnh muốn ngỏ một lời gì đó để chứng tỏ lòng mình song anh không thể nói được. Anh không rõ lúc đó anh muốn gì. Anh không hiểu là anh còn nên yêu Ánh không và thực tình anh còn yêu nàng không. Cuối cùng anh yên lặng cho tới khi bữa ăn chấm dứt.

Ra khỏi quán. Ánh lặng lặng lên xe, lặng lặng cùng Vĩnh trở về nhà chàng. Hai người theo nhau bước vào ngõ, dưới nắng lớn. Vĩnh để ý thấy căn nhà người đàn bà mới dọn đến chỉ mở cửa sổ, và không thấy ai.

Vào nhà, Ánh mở tủ lấy chiếc áo ngủ màu hồng, trở xuống nhà đi tắm.

Vĩnh để nguyên quần áo, buông mình xuống ghế, nghĩ miên man trong khói thuốc. Tờ nhật báo trải trên bàn chưa kịp đọc, với những cái tit lớn: “Nổ tại Cao ốc Métropole...”

Khi Ánh trở lên. Vĩnh vẫn nằm trong ghế. Chàng không thấy ham muốn gì cả. Có lẽ chàng chỉ muốn ngủ một giấc. Cho tới lúc Ánh ra về. Vĩnh không hề đề cập lại chuyện chồng con của nàng.

Buổi tối hôm đó, Vĩnh trở về thật muộn. Xuống xe ở đầu ngõ chàng loạng choạng bước vào, trên lối đi lồi lõm. Cũng như những đêm khác. Xóm Lách đi ngủ sớm, hầu như không còn một khung cửa mở nào.

Suốt buổi chiều, chàng nghĩ đến buổi gặp Ánh. Và càng nghĩ lại, chàng càng thấy buồn. Chàng đi chơi thật khuya chỉ

mong đừng phải nghĩ ngợi. Lúc về, Vĩnh đã say.

Bỗng Vĩnh dừng lại giữa ngõ. Một bóng người mặc đồ trắng đứng bất động tại góc ngã ba. Vĩnh nhớ đêm trước chàng cũng bắt gặp gã chủ tiệm điện ở chỗ này. Chàng tiến thêm mấy bước, quả nhiên lại ông ta. Vĩnh lặng lẽ đi qua.

Được vài bước, chàng thấy ngôi nhà người đàn bà mới dọn đến còn để đèn. Ngang qua khung cửa sổ. Vĩnh chứng kiến thêm một lần nữa cảnh quạnh hiu dưới ánh đèn vàng. Nàng ngồi lọt trong ghế bành, tay cầm một cuốn sách dày. Vĩnh tưởng tượng đó là một cuốn tiểu thuyết.

Trở về nhà mình, Vĩnh lại không ngủ được. Chàng loay hoay làm đủ mọi việc vặt cho tới lúc cơn mưa đổ xuống. Đêm

qua Ánh đã thức dậy vì cơn mưa lúc ba giờ sáng. Vĩnh xem giờ: hơn hai giờ. Chàng chợt nhớ mùa mưa đang sắp sửa trở về. Mùa mưa đang tới, cách khoảng trong đêm.

Đột nhiên, Vĩnh nghe một cái gì khác lạ trong ngõ.

Một tiếng động của khung cửa, một vật gì dội lại sau khi bị va chạm. Tiếng động khá lớn, gây ngạc nhiên cho chàng. Nhổm người khỏi ghế, ra ban công, Vĩnh ngó xuống. Qua ánh đèn ngói nhà người đàn bà, Vĩnh thấy thấp thoáng bóng người. Không suy nghĩ, Vĩnh chạy thật lẹ xuống cầu thang, mở cửa, băng ra ngõ.

Chàng chạy tới trước nhà người đàn bà, yên tâm khi ngọn đèn còn sáng. Nhưng gã chủ tiệm điện đang ở trong đó. Gã đứng cạnh người đàn bà nói luôn

miệng song Vĩnh không nghe thấy một tiếng nào. Người đàn bà đứng sau ghế, hai tay vịn chặt vai ghế, khuôn mặt thất thần.

Vĩnh kinh ngạc. Chàng ló mặt ra khoảng ánh sáng khung cửa sổ.

– Ông....

Người đàn bà cất tiếng gọi. Vừa gọi, nàng vừa tới sát khung cửa sổ,

– Thưa ông, mời ông vào.

Lần đầu tiên Vĩnh được nghe nàng nói. Chàng mở mắt thật lớn để thấu vào nhãn quan những gì đang diễn ra trong căn phòng ít người. Gã chủ tiệm điện lúng túng và bực bội. Bỗng ông ta nói “chào bà” rồi lén ra cửa, biến mất ngoài ngõ tối.

Vĩnh không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, song cũng lơ mờ cảm thấy. Người đàn bà gượng cười, vén thật kỹ mái tóc dài, búi lại phía sau, để nhìn ra cửa sổ, nói:

– Cảm ơn ông. Thiệt kỳ quá, nếu không có ông chắc là... không biết rồi ra sao.

Nàng có vẻ lúng túng. Vĩnh không biết nói gì. Người đàn bà tiếp:

– Tôi đang đọc sách thì cửa bật mở. Lạ quá, tôi nhớ có cái phía trong rồi chứ.

Vĩnh tỏ vẻ hiểu. Người đàn bà vẫn không mời chàng ngồi:

– Ông ta hiện ra như ma làm tôi hết hồn. Người đâu mà khả ố.

Chàng hơi khó chịu:

– Thưa bà, nhưng mà...

Chàng không nói tiếp, quan sát người đối diện và căn phòng.

– Nhưng mà sao ông?

– Thưa bà, tôi thấy bà có người làm mà. Cô đó đâu rồi?

Người đàn bà mỉm cười:

– Nó ngủ trên lầu. Ông xem, nó ngủ như chết. À, tên tôi là Khanh.

Vĩnh ngó ra ngõ:

– Bây giờ xin phép bà, nếu như...

Người đàn bà nói gọn:

– Xin lỗi ông nhé! Mời ông ngồi. Để tôi pha cà phê ông uống.

Khuôn mặt nàng tươi sáng, nụ cười nhẹ nhàng. Vĩnh áy náy có cảm tưởng mình đã hớ hênh khi tỏ ra quá để ý tới

chuyện người khác.

– Ông...

Vĩnh ngồi xuống ghế, nói tên mình.

– Ông Vĩnh, chắc ông ở đây lâu rồi. Ngõ này ở được không ông?

– Với tôi thì được. Với bà, chắc cũng được. Có điều tôi đi làm cả ngày thành ra không rõ sinh hoạt ban ngày ở đây ra sao. Nhưng chắc là thiên hạ tò mò lắm. Ngõ hẻm bao giờ cũng vậy.

Người đàn bà pha cà phê ngay bàn nước bên cạnh:

– Đây là lần đầu tiên tôi ở ngõ hẻm.

Vĩnh cười:

– Bà khác tôi nhiều quá. Có đến mười năm nay, lúc nào tôi cũng ở ngõ

hẻm. Không ở ngõ này thì cũng ở ngõ khác. Tôi quen với đời sống ngõ hẻm lắm.

Chàng bắt gặp một cái nhìn tin cậy:

– Ông Vĩnh, nếu vậy chắc tôi sẽ có nhiều dịp nhờ ông.

Vĩnh đỡ lấy ly cà phê vừa được mang ra:

– Bà vừa nói đây là lần đầu bà ở ngõ hẻm?

– Vâng, lần đầu. Trước kia, khi còn chung sống với nhà tôi, tôi ở một biệt thự tại đường Trần Quý Cáp.

Vĩnh nhớ đến lời Hoài Nhân. Như thế là lão xem tướng sai. Nàng bỏ chồng, hay ngược lại, chớ không phải chồng chết.

Tự pha thêm cho mình một ly cà phê xong nàng tới ngồi đối diện khách:

– Tôi mới bán ngôi biệt thự cách đây hai ngày.

Vĩnh nhìn thẳng vào mắt người đàn bà, Nhìn gần, nàng trẻ hơn cái bóng của nàng, nơi nước da trắng muốt, chân tóc đầy. Nàng nói:

– Trước kia nhà tôi làm trong chính quyền, nên tôi không có nghề ngỗng gì hết chỉ sống bám vào ông ấy.

Vĩnh cười:

– Lúc bà mới dọn đến đây, tôi cũng nghĩ tương tự như vậy. Tôi muốn nói bà có vẻ một... phu nhân, nay sống lui vào bóng tối.

Bà Khanh cười giòn:

– Ông nói hay quá. Vâng, đúng thế đó, Tôi như người sống lui vào bóng tối. Nhưng không phải nay mà lâu rồi ông ạ.

– Thưa bà...

Người đàn bà ngắt lời:

– Tôi muốn ông gọi tôi...

Nàng cười bỏ dở câu nói. Vĩnh có vẻ hiểu:

– Vâng, bà, bởi bà gọi tôi là ông thành ra tôi phải thưa gọi.

– Trước kia, tôi nghe thưa gọi nhiều quá. Nhưng từ lâu nay...

– Chắc chưa lâu lắm?

– Ba năm ông ạ. Nói như ông thì tôi đã lui vào bóng tối ba năm rồi. Ba năm đó tôi chờ đợi. Lần này thì tôi ra khỏi

chỗ nường nấu bầy lâu. Tôi bắt đầu một cuộc đời mới.

Vĩnh uống cà phê trong chiếc tách sứ trắng, có cảm tưởng cuộc đời mới chưa thể đến với nàng. Chỉ nhìn thoáng qua, chàng vẫn tin rằng nàng còn sống trong quá khứ, với những ám ảnh ảo não.

Chàng nói thẳng ý mình:

– Tôi không tin bà đã bắt đầu sống cuộc đời mới. Trái lại hình như bà đang sống trong những ám ảnh ngày trước.

Người đàn bà ngạc nhiên:

– Tại sao vậy ông?

– Tôi không hiểu rõ lắm — Vĩnh trả lời — nhưng ngay từ lúc đầu tiên trông thấy bà, lúc bà vừa đặt chân xuống ngõ này, tôi đã nghĩ bà là người sống với quá khứ.

Bà Khanh lắc đầu:

– Nếu thế thì lạ quá. Tôi vẫn tưởng tôi đã dứt khoát với quá khứ.

– Dù sao tôi cũng chỉ tưởng tượng, tôi lại chưa từng biết quá khứ bà như thế nào. Cái vẻ ngoài của bà tuy khiến tôi nghĩ như vậy, nhưng biết đâu tôi chả lầm.

Đến lượt người đàn bà hoài nghi:

– Còn ông, cái vẻ ngoài của ông khiến tôi nghĩ ông sống như một ông già, mặc dù ông còn trẻ.

– Chắc bà muốn nói tôi già?

– Cho dù ông có già, ông cũng còn kém tuổi tôi.

Vĩnh gật đầu:

– Tôi sống như một ông già thật, thừa bà. Thứ năm này có người mời tôi đi hát cô đầu.

Bà Khanh:

– Ông đi chứ?

Vĩnh tò mò:

– Có lẽ tôi đi. Tôi chưa biết hát cô đầu có gì thú. Sao vậy bà?

– Không.

– Bà có hay lên phố?

Người đàn bà lắc đầu:

– Ông không thể tưởng tượng được đâu. Hai năm rồi tôi không đặt chân xuống đường Lê Lợi. Thỉnh thoảng có ngời xe đi qua, nhưng chưa bao giờ, trong hai năm nay, tôi bước xuống con

đường đó. Cần mua sắm gì đã có chị Sáu, chị người làm của tôi.

Vĩnh thoáng có một ý định. Chàng nói:

– Tôi tưởng bà nên ra ngoài nhiều hơn. Đời sống ngoài phố có thể khiến bà vui, hay ít nhất cũng làm bà bận rộn.

Người đàn bà lưỡng lự khi ngó Vĩnh. Sau đó bà im lặng, Vĩnh sửa soạn đứng dậy.

– Có lẽ tôi nên về để bà đi nghỉ,

– Máy giờ rồi ông?

Vĩnh thấy đã quá muộn, vừa trả lời vừa đứng dậy. Bà Khanh nói:

– Cuốn tiểu thuyết hay quá thành ra hôm nay tôi thức khuya hơn mọi khi. Hôm khác mời ông sang chơi.

Vĩnh nhìn cuốn sách bìa giấy dầu đặt trên mặt bàn, nói:

– Sách này bà thuê? Từ lần sau tôi cho bà thuê sách.

– Ông nhiều sách lắm sao?

– Cũng khá.

– Thế thì tốt quá.

Vĩnh bước ra ngõ:

– Chúc bà ngủ ngon.

Người đàn bà nói cảm ơn và đóng cửa sau khi Vĩnh bước đi. Được một quãng, Vĩnh có ý tìm người chủ tiệm điện. Song con ngõ không một bóng người. Vĩnh không tin người đàn ông thô lỗ đó sẽ bỏ dở ý định dễ dàng.

Về tới nhà chàng sửng sốt thấy cửa

chỉ khép hờ, nhớ ra trong lúc vội vàng chàng quên khóa. Song Vĩnh tin chàng không có gì để mất dù kẻ trộm có vào nhà.

✱

Buổi tối hôm sau, Vĩnh nhận được một tấm giấy của bà Khanh do chị Sáu mang sang, nét chữ người đàn bà thật đẹp khiến Vĩnh nghĩ bà phải có học, đúng như cảm tưởng của chàng sau cuộc nói chuyện hôm trước. Bà Khanh hỏi mượn chàng vài cuốn tiểu thuyết.

Vĩnh bảo chị Sáu ngồi chờ. Giá sách của chàng kê trên lầu, bên bàn viết, trước giường. Chàng ngắm nghía một lát, không biết lấy cuốn nào. Khi trở xuống, chàng chỉ cầm hai cuốn sách mỏng:

– Chị nói tôi không biết bà thích cuốn nào, nên đưa tạm hai cuốn này. Lần sau có đổi sách, mời bà sang chọn lấy.

Mười phút sau, trong khi Vĩnh sắp đi ăn thì có tiếng gõ cửa. Bà Khanh cầm hai cuốn sách sang, Vĩnh mời bà ngồi.

– Bà chê hai cuốn này sao? Tôi phải chọn lựa mãi.

Người đàn bà lắc đầu:

– Ai dám chê hai cuốn này, có điều tôi đọc cả rồi.

Vĩnh ngạc nhiên, tò mò:

– Bà thấy hai nữ văn sĩ này ra sao?

– Cô này hay lắm, còn cô này tôi lại ghét.

Vĩnh hài lòng:

– Tôi cũng như bà.

Rồi chàng ngập ngừng:

– Nếu bà không ngại, mời bà lên lầu. Tủ sách của tôi ở trên đó.

– Vâng, tôi rất muốn thăm tủ sách của ông.

Người đàn bà rất tự nhiên, theo Vĩnh lên lầu. Trời vừa chập choạng tối, ngọn đèn nhỏ trên bàn viết cho Vĩnh cái cảm giác ấm cúng ít thấy. Chàng trở nên khác lạ so với chính căn phòng của mình. Chàng quan sát từng chỗ một như một kẻ lạ.

– Ông ở lộn xộn quá.

Vĩnh nhún vai. Bà Khanh nói tiếp:

– Lẽ ra ông phải có một người bạn gái.

– Có chớ, thưa bà.

Người đàn bà gắt:

– Tôi muốn nói ông phải có một người bạn gái thích dọn dẹp chứ ai chẳng biết là ông thì thiếu gì bạn gái.

– Chỉ có một người chứ không nhiều như bà nói đâu. Người này lại rất lười.

– Tôi biết.

Vĩnh cảm thấy được tự nhiên.
Chàng hỏi:

– Sao bà biết?

– Biết chứ sao không biết, ông. Ngó qua phòng ông là biết rồi. Người này hoặc Tây phương, hoặc không yêu ông lắm.

Vĩnh cười thành tiếng:

– Bà nhận xét đúng lắm.

– Vậy cô ấy Tây phương hay...

– Đúng cả hai. Vừa rất Tây phương vừa không yêu tôi bao nhiêu. Mới hôm qua cô ấy đến đây nói với tôi cô cần lấy chồng.

Bà Khanh cũng cười to:

– Ông nói thật hay nói giỡn?

Vĩnh để ý thấy cặp mắt người đàn bà long lanh. Giữa hai người, một chút thân mật đã tới, như trong không khí mát lạnh một đêm mưa, phòng vắng bỗng nổi ánh đèn.

– Tôi nói thật.

– Thế ông nghĩ sao?

Vĩnh ồm ờ, có vẻ như đùa bỡn mà cũng có vẻ như muốn dò xét người bạn mới:

– Hôm qua tôi nghĩ một cách, hôm nay tôi nghĩ một cách.

– Sao lạ thế ông?

Vĩnh nhìn người đàn bà thật chăm chú, chỉ để lắng đầu. Sau một lát im lặng, chàng sửa soạn xuống nhà:

– Bây giờ tôi đi pha cà phê.

Người đàn bà khen:

– Hay lắm.

Ở nhà bếp. Vĩnh thoáng nghe tiếng gõ cửa. Hoài Nhân lập ló ngoài song sắt.

– Bạn không. Nếu không bạn, đi chơi với tớ.

Chàng nói bạn. Lão ký giả nhún vai:

– Sướng nhỉ.

Lão vừa nói vừa chỉ tay lên lầu ra ý hỏi:

– Em Ánh hả.

Vĩnh hãnh diện:

– Không. Bà Khanh, người mới dọn tới xóm mình.

Hoài Nhân tròn mắt:

– Lệ vậy?

Vĩnh khép cửa lại:

– Đó là chậm đấy. Thôi, hôm khác mời bạn già lại chơi. Hôm nay mời bạn già rảnh đi chơi một mình.

Người ký giả nháy mắt:

– Ta có em. Một em xồn xồn, đừng lo anh em cô độc.

Vĩnh trở vào nhà mang cà phê lên lầu. Bà Khanh đang đứng ngoài hiên:

– Ai đấy ông?

Vĩnh hơi e ngại:

– Ông Hoài Nhân, người bạn duy nhất của tôi ở xóm này. Ông ấy xem Tử Vi giỏi lắm. Mời bà uống cà phê.

Người đàn bà trở vào đứng trước giá sách, móc ra đây vào một vài cuốn, không nói gì trước lời mời của Vĩnh.

Mưa. Mưa bỗng gieo xuống mái ngói tiếng rào rào nhẹ, xa xa. Vĩnh ngó ra ngoài cửa sổ, những hạt mưa trắng bay nghiêng. Một chút nhớ nhung tình cờ đến trong lòng, chàng muốn nhìn cùng

một lúc mái tóc người đàn bà, khung cửa và mưa. Mưa đổ xuống nhanh hơn, ào ào.

Trước mắt Vĩnh, những mái nhà dưới thấp bốc hơi trắng, bật lên đều đều nhịp điệu êm đềm, Vĩnh ra gần cửa, ngó xuống. Dưới mưa, những cuộc đời thu nhỏ, khép kín, trong những ngôi nhà nhỏ, tội nghiệp.

Người đàn bà đứng sau khung cửa sổ, ngó như Vĩnh xuống lòng ngõ. Khuôn mặt nàng vắng lặng, trầm ngâm, không thấy vui cũng chẳng thấy buồn. Trời tối sầm, phòng rực sáng. Trời tối hơn, không gian thu nhỏ, chụp xuống. Sự hiện diện của người đàn bà kéo Vĩnh lùi lại, trong góc phòng, trong khi mỗi khi mưa xuống, chàng muốn khoác áo đội mũ ra đường, đẩy mình ra ngoài không gian mênh mông lạnh lẽo.

Khi Vĩnh nhìn lên, chàng gặp cái nhìn vừa thu ngắn của người đàn bà. Vĩnh nhớ một cuốn phim Pháp, cuộc gặp gỡ giữa một sinh viên và một góa phụ, dưới mưa, trong một tiệm cà phê ở khu La Tinh.

Chàng cố gắng bạo hơn, bước tới gần góa. phụ. Chàng bước tới bên nàng, cho nàng thấy hơi nóng của mình, sự hiện diện đầy ắp lôi cuốn. Người góa phụ đứng im, như chờ đợi, hay tự vệ. Quán đông, hai người đi ra, đứng dưới mái hiên, như những kẻ tư lự buồn rầu. Một chiếc xe hơi vụt qua, nước bắn tung tóe.

Chàng thanh niên vẫn không biết gì hơn sự hiện diện cần thiết của người đàn bà. Chàng mỉm cười, nhìn thấy một nụ cười khác, như nụ cười mình trong gương. Chàng cầm lấy tay nàng, ôm chặt lấy nàng, ghì cứng, như ép buộc, như say

mê. Chàng muốn ăn thịt nàng, ăn tươi, miệng tham lam như ác thú.

Nhưng người đàn bà đẩy Vĩnh ra, nhẹ nhàng:

– Đau, ông.

– Không đau gì hết.

Một nụ cười:

– Tôi đau chứ có phải ông đau đâu. Ông dữ quá.

Vĩnh đứng lặng trong giây lát, không nghe thấy gì ngoài cơn mưa đang ào ào đổ trên mái ngói, bên ngoài cửa sổ.

Sau giây phút đó chàng nắm lấy tay người đàn bà, ôm lấy nàng nhẹ nhàng, và đứng bất động như một pho tượng, bên một pho tượng khác.

Khi người đàn bà gỡ tay ra, Vĩnh lặng lẽ chiều nàng. Chàng ngồi xuống ghế, thật sâu trong lòng ghế, như cố che giấu mình đi sau một cơn xúc động không thể kiểm soát được.

Bà Khanh tới bên hỏi:

– Ông mệt sao?

Vĩnh ngược nhìn lên, lắc đầu.

– Bây giờ tôi về.

– Bây giờ đang mưa.

Chàng níu người đàn bà lại.

– Tôi phải về. Ông có dù chứ, tôi mượn ông cây dù.

– Để tôi đưa bà về.

Hai người đi xuống căn gác. Xuống tới nhà dưới, người đàn bà dừng lại sau

cánh cửa. Bà ngập ngừng nói trước khi bước ra ngoài mưa.

– Ông nên quên chuyện vừa xảy ra, ông Vĩnh. Ông không nên nhớ tới một phút nào nữa.

Vĩnh bàng hoàng. Bà Khanh cười:

– Tôi sẽ sang thăm ông mai một, nhưng ông vẫn quên chuyện này.

Chàng lắc đầu:

– Tôi sợ không thể quên được.

– Dễ lắm ông. Ông hãy nghĩ tới một chuyện gì đó, như chuyện cô bạn ông cần lấy chồng chẳng hạn, hay là ông nên làm một việc gì, ông sẽ quên. Tôi vừa tới đây...

Vĩnh chưa chịu mở cửa:

– Bà vừa mới tới nhưng chuyện đó có ăn thua gì đâu. Tuy nhiên nếu bà muốn, tôi sẽ cố quên.

Người đàn bà gật đầu:

– Bây giờ ông cho tôi về.

Vĩnh mở cửa. Bà Khanh bước lẹ ra ngoài, giương dù, bước ra dưới trời mưa. Vĩnh bước ra ngưỡng cửa ngó theo. Cái dáng người mảnh dẻ kia chàng vừa ôm trong vòng tay, nhưng chàng tưởng như người đàn bà đó thuộc về mình, từ lâu lắm.

Vĩnh trở lên lầu, châm nột liều thuốc. Chàng nghĩ đến Hoài Nhân, đoán lão chỉ ra quán chị Năm chờ không đi đâu khác, vội lấy áo mưa xuống nhà. Ngậm liều thuốc, chàng cảm thấy môi mình ướt nhẹp. Những lúc xúc động.

Vĩnh thường không thể giữ cho đầu điều thuốc không ướt được. Chàng cắn vào điều thuốc làm nó ướt nhẹp và có khi vỡ nát.

Hoài Nhân đang ngồi bên ly cà phê sữa, nơi cái bàn góc quán. Vĩnh vừa bước tới lão đã nói nhỏ:

– Này, cả xóm họ biết rồi đấy nhé!

Chàng không tin:

– Nhảm nhí.

Người ký giả già chặc lưỡi:

– Cậu không tin hả, coi chừng. Cứ coi cách người ta nhìn cậu thì đủ biết.

Trong khi khoát chiếc áo mưa vào vai ghế, Vĩnh bắt gặp cái nhìn của chị Năm. Ngó thêm một nửa vòng, chàng thấy gã chủ tiệm điện. Ông ta nhìn chàng lặng

thinh, mà như cười với chàng. Vĩnh quay đi, rồi không tin người đàn ông thô lỗ đó cười với mình, chàng nhìn lại khuôn mặt ông ta thật lạ lùng. Nửa trên, từ cặp mắt trở lên, ông ta nhìn Vĩnh như nhìn một kẻ thù, cặp mắt mở lớn, dữ dội. Nhưng nửa mặt dưới, với cái miệng kéo lên, có thể ông ta đang cười với Vĩnh.

– Tớ mới nghe họ xâm xì xong.

Vĩnh nhấn giọng:

– Những ai.

– Mụ chủ quán và thằng cha đó chứ còn ai.

Vừa nói người ký giả vừa hát hàm về gã chủ tiệm điện. Vĩnh cười nhạt nhớ đến chuyện đêm hôm trước. Vĩnh nghĩ mình đang giận lắm, vì thái dương nhức nhối.

Nếu đêm qua chàng ngủ sớm, biết đâu người đàn bà đã bị ông ta rồi. Chàng dần mạnh cái ly, nổi giận thật. Chàng không thể nghĩ người ngồi kia lại có thể làm chuyện như vậy, và bây giờ ông ta bình thản như không có gì xảy ra, còn giương mắt nhìn chàng.

Vĩnh không muốn nhìn thẳng vào mặt gã chủ tiệm điện, tránh sự va chạm có thể xảy ra. Có điều khiến chàng không thể hiểu là hình như ông ta vẫn nhìn về phía chàng. sẵn sàng nói đủ chuyện với chàng, kể cả chuyện xảy ra đêm hôm trước,

Chàng nhìn Hoài Nhân, tính kể cho người bạn nghe sơ qua chuyện đó, song lại thôi. Người ký giả có vẻ đang muốn nghe. Vẻ mặt lão chờ đợi thấy rõ.

Một lát thấy Vĩnh không chịu nói gì, lão hất hàm. Vĩnh nhún vai:

– Gì vậy bạn già?

– Không có gì để nói cho nghe sao?

Chàng lắc đầu:

– Không.

– Kể cả chuyện Ánh sắp lấy chồng?

Vĩnh suy nghĩ. Chàng nói sau một hơi thuốc lá:

– Thành thực mà nói tôi không nghĩ đến. Bởi vì có nghĩ đến mình cũng không làm gì được.

– Nhất định để người ta đi?

Chàng im lặng. Bỗng gã chủ tiệm đến gần, gã hơi cúi về phía Vĩnh:

– Tôi muốn hỏi ông một chuyện.

Chàng ngạc nhiên:

– Chuyện gì vậy ông?

Chàng hỏi và đứng dậy. Chàng có cảm tưởng ông ta muốn gây sự.

– Chuyện gì chắc ông đã biết. Tôi chỉ muốn hỏi ông vài câu.

Hoài Nhân hoài nghi ngó hai người. Vĩnh rời bàn vài bước. Gã chủ tiệm điện tươi cười xin lỗi người bạn già của Vĩnh.

Vĩnh lặng lẽ chờ đợi.

– Tôi muốn hỏi ông về người mới dọn tới đây. Chỗ đàn ông với nhau, tôi muốn tránh những chuyện không đáng gì.

Vĩnh vẫn im lặng. Người đàn ông lúng túng. Cuối cùng ông ta cả quyết:

– Tôi muốn hỏi giữa ông với bà ta.

Ông ta ngập ngừng. Vĩnh bực:

– Sao, ông?

– Tôi sẽ không dính dáng gì với bà ta nữa nếu quả thật ông là chỗ quen biết của bà ta...

Vĩnh ngắt lời:

– Vâng, tôi có quen.

– Từ bao giờ?

Chàng cười nhạt:

– Đêm qua.

Người đàn ông gật đầu ngay câu trả lời của Vĩnh khiến chàng không hiểu ra

sao, Ông ta gật đầu hai ba lần, rồi cũng cười, nụ cười không khiến chàng an tâm chút nào. Chàng vừa tính về bàn thì ông ta nói:

– Nếu vậy thì được. Cảm ơn ông.

– Tôi muốn biết...

Vĩnh buột miệng. Khi chàng nghĩ là không nên hỏi gì hết thì chàng đã nói ra rồi.

– Vâng, tôi sẵn sàng. Ông muốn nói gì?

– Ông sẽ làm gì?

Ông ta cười ha hả, tiếng cười khiến Vĩnh đỏ mặt. Chàng không ngờ ông ta lại có thái độ kỳ lạ như vậy. Vĩnh không liếc nhìn Hoài Nhân nhưng biết người bạn già đang nhìn mình, chàng hỏi người chủ tiệm điện, lớn tiếng:

– Ông cười gì vậy?

– Cười chớ, ông. Té ra ông là người hào hiệp mà. Này, tôi nói cho ông hay, tôi tưởng giữa hai người có sự quen biết từ trước, nên đêm qua tôi chịu nhịn, chớ nếu không, không dễ như vậy đâu, anh.

Vĩnh không có phản ứng gì khi ông ta đổi cách xưng hô. Ông ta oang oang nói tiếp:

– Anh tưởng tôi làm bậy hả? Không phải đâu, anh. Nếu anh biết người ta chỉ làm bộ vậy thôi, chắc anh đã không nhả vào. Người ta còn đang làm bộ vậy thôi, ai chứ Bà Khanh thì tôi biết rõ.

Vĩnh chùn lại khi nghe nhắc đúng tên người đàn bà.

– Chưa chắc anh đã biết tên bà ta đâu, vì anh mới quen, còn tôi, tôi biết từ

lâu rồi. Từ hai năm nay rồi từ khi bà ta bị chồng bỏ.

Ông ta cười khàn khặc, tiếng cười rung động cả thân hình, con mắt nheo lại:

– Sao, ông tin rồi chứ? Ông tin chưa? Nếu ông chưa tin, tôi còn có thể kể cho ông nghe nhiều chuyện khác.

Vĩnh im lặng, tính trở về bàn.

– Thật ra, nhiều thì không nhiều, nhưng kể từ khi bà ta bị chồng bỏ thì tôi biết khá rõ. Lúc ấy tôi ở trước biệt thự của bà ta mà. Chồng chết mà bạn trai tấp nập.

Vĩnh thở phào. Nếu chỉ có thế thì không có gì đáng thắc mắc hết. Chàng gượng mím cười quay về phía Hoài Nhân:

– Ông nói xong chưa? Tôi có bạn đang đợi.

Vừa nói. Vĩnh vừa dợm bước, Lão chủ tiệm điện ngăn chàng lại:

– Chưa mà, ông.

Vĩnh muốn ngồi xuống một cái ghế nào đó, song vẫn phải đứng giữa quán.

– Vậy còn gì nữa?

– À, còn nhiều chứ. À nếu mà ông không muốn thì cũng chẳng còn gì nhiều nữa. Tôi chỉ muốn ông cho biết như thế đã đủ chưa?

Vĩnh tỏ vẻ không hiểu. Lần này gã chủ tiệm điện bực bội:

– Tôi muốn cho ông hay đêm trước tôi không phản ứng vì nghĩ ông quen lắm với bà Khanh. Còn bây giờ thì...

Ông ta lại cười khàn khạch, bỏ đi trước, dáng đi chậm chạp, tự tin, như sẵn sàng quay lại khi Vĩnh muốn. Chàng cũng bỏ về bàn, nhún vai với người bạn già.

Hoài Nhân lắc đầu vẻ ngao ngán:

– Sắp có máu đổ trong tình trường.

Lão thường nói những câu pha trò đặc về Lê văn Trương, luôn luôn khiến Vĩnh thích thú. Chàng hoài nghi:

– Không đến nỗi nào đâu.

Lão trợn mắt:

– Cậu đừng có coi thường. Ai chó thẳng thợ điện này tôi biết lắm. Nó là loại thô lỗ, nó dám làm những chuyện kinh khủng lắm chứ đừng có tưởng.

Vĩnh gật đầu:

– Dĩ nhiên tôi nói thế thôi, chứ cũng phải liệu.

Hàm rằng người ký giả nhe ra:

– Sao, đụng đầu nhau à.

– Không.

Lão nhún vai:

– Ái tình là lắm cấm lắm đấy, cậu ạ.
Được cái cậu chưa có vợ.

Vĩnh gật gù, hãnh diện:

– Chớ sao.

– Nhưng còn em Ánh thì sao. Bộ nhất định để con bé đi lấy chồng thật à?

Chàng nhìn người bạn già, đo lường câu hỏi. Chàng cầm bao thuốc loay hoay cho thì giờ qua. Cuối cùng chàng không trả lời gì rõ rệt:

– Cũng còn đang nghĩ.

Hoài Nhân thu nụ cười lại, nhìn Vĩnh với nét mặt nghiêm trang:

– Phải nghĩ ngay đi chứ. Cậu nên biết một khi con gái nó nói với mình câu đó, là nó ở đường cùng rồi. Ý tôi muốn nói là nó bắt buộc phải lấy chồng, không còn thể về nhà được nữa. Cậu không thể đang nghĩ được. Cậu yêu nó chứ?

Vĩnh ngược mặt nhìn bạn. Chàng nhún vai:

– Không biết nữa.

Hoài Nhân xô ghế đứng dậy quát chị chủ quán bảo tính tiền khiến Vĩnh ngạc nhiên. Lão hăm hăm ra khỏi quán không thèm nói với chàng một lời.

Chương ba

Cuộc sống của Vĩnh trôi qua bình thường cho tới một hôm chàng bất thần nhận ra sự vắng mặt của Ánh. Mấy hôm đầu vắng Ánh chàng không thấy gì khác. Có khi sự vắng mặt đó còn khiến chàng dễ chịu, bởi vì gặp nàng, Vĩnh phải giải quyết một việc khá khó khăn.

Trưa nay ngủ dậy, chàng bỗng thấy thiếu Ánh. Chàng ra khỏi nhà sau đó nửa tiếng, tới căn gác của nàng ở khu

Đa Kao, Căn gác đóng kín, nhưng Ánh ở trong nhà.

– Vĩnh hả?

Cửa mở, Ánh tươi cười vẫy tay:

– Tưởng ai thì em không mở.
Em đang chán đời.

Vĩnh dò hỏi:

– Anh tưởng em phải đang vui.

– Tại sao vậy anh?

– Con gái sắp đi lấy chồng không vui sao?

Ánh lắc đầu, giữ nét mặt thản nhiên.
Vĩnh cảm thấy câu hỏi của mình tàn nhẫn.

– Em pha cà phê anh uống.

Nàng nói và quay đi như che giấu sự xúc động, Vĩnh vào phía sau bấp cưỡi nói:

– Buồn hả.

Ánh nhún vai:

– Còn lâu. Sắp lấy chồng thì phải vui chứ.

– Ừ nhỉ. Không biết kẻ hân hạnh là ai thế.

Ánh bồng cười phá lên:

– Phải nói kẻ đau khổ mới đúng. Em cũng nghĩ rằng kẻ nào phải lấy vợ là kẻ đau khổ. Mà em thì yêu anh, nên em không muốn anh đau khổ.

Vĩnh ngó ra phía ngoài, qua khung cửa sổ. Trời nắng chang chang. Khi quay lại chàng nói:

– Anh tới đây để hỏi em chuyện đó. Thế ra em vẫn nhất định lấy chồng.

– Nhất định mà.

Nàng mang cà phê ra. Vĩnh nhìn quanh căn phòng, hỏi:

– Em có đợi ai không?

Ánh gật đầu:

– Có một cô bạn. Và cô bạn này chính là bà mai của em đó.

– Chú rể ra sao?

– Xấu trai hơn anh, già hơn anh có lẽ yếu hơn anh về đủ mọi mặt.

Vĩnh cười:

– Nhưng phải giàu hơn anh.

Ánh gật đầu lia lịa:

– Cái đó nhất định rồi. Đối với em, tình yêu là một thứ xa xỉ. Với tuổi em, sự xa xỉ mệt lắm.

Vĩnh hỏi tiếp:

– Thương gia, bác sĩ?

Nàng trả lời ngay:

- Bác sĩ, tên Tuấn!

– Mở phòng mạch chưa?

Ánh cười:

– Ai thèm lấy bác sĩ rách. Rồi, Phòng mạch của Tuấn ở Phú Nhuận. Có điều nữa mà chắc anh không hài lòng: Tuấn đã có vợ.

Vĩnh nhăn mặt:

– Nếu thế thì hơi tệ.

Giọng Ánh thấp xuống, vẻ buồn rầu:

– Em biết, tuy rằng bây giờ Tuấn ở một mình, bà vợ cũ ở đâu miệt Chợ Đũi. Hai người xa nhau mấy năm nay rồi.

Vĩnh hỏi tới:

– Chắc anh chàng giàu lắm?

Ánh cười to, khiến chàng ngạc nhiên:

– Em nói rồi mà, giàu là điều kiện số một để em chọn. Lấy Tuấn, em sẽ không cần lo mảy may gì hết về mọi thứ. Có điều anh chàng không như anh tưởng đâu.

Vĩnh nhìn Ánh ra ý hỏi. Nàng nói tiếp:

– Anh chàng không còn trẻ nữa.

– Cũng không sao.

Chàng cười hì hì, nói tiếp:

– Cũng không sao, miễn là người ta yêu nhau thăm thiết.

Ánh nhún vai:

– Người ta lại không yêu nhau bao nhiêu mới khổ chứ. Nói đúng hơn thì nàng chẳng yêu chàng bao nhiêu, với mái tóc hoa râm của chàng.

Vĩnh giật mình:

– Hoa râm. Đâu đến nỗi già như thế?

– Em đã bảo mà. Chàng không còn trẻ.

– Bao nhiêu?

Ánh mỉm cười, Vĩnh đọc thấy trên nụ cười nàng cái mĩa mai bốn cột:

– Xuân xanh Tuổi năm nay cũng vừa bốn mươi tám.

Vĩnh cúi nhìn ly cà phê thấy khuôn mặt mình phản chiếu óng ánh, với những nét nhăn trên vùng trán rộng. Chàng ngẩng mặt nói:

– Chắc già như hình bóng anh trong ly cà phê? Nhưng mà không sao, người ta yêu nhau thì cái đó có hề gì. Chỉ sợ...

Vĩnh để lộ một nụ cười chê diễu. Anh tiến tới gần:

– Này, em biết anh đang nghĩ gì rồi

– Nghĩ gì?

– Anh nghĩ đến.

Chàng gật đầu:

– Không biết có đến hay không,

nhưng sự thực đáng sợ lắm chứ. Chàng có đủ thứ hết nhưng chỉ sợ chàng thiếu sức khỏe mà em thì...

Vĩnh ôm lấy người tình, thì thầm:

– Em thì khỏe mạnh như đầm vậy.

Nàng đẩy chàng ra:

– Đừng có dóc. Cái thứ anh còn lâu mới được ngủ với đầm.

Vĩnh phật lòng:

– Chớ không phải sao?

Ánh ôm chặt lấy chàng. Vĩnh ngửi thấy mùi cà phê đậm đặc ngọt lịm trên môi Ánh. Chàng hỏi:

– Bao giờ làm đám cưới?

– Chưa biết, anh. Nhưng có lẽ không lâu đâu.

Hai người lê về phía góc phòng, nơi có kê chiếc giường. Vĩnh dìu Ánh ngồi xuống nhưng nàng không ngồi, nàng nằm, ngược mắt nhìn trần nhà:

– Tuấn muốn làm đám cưới ngay. Cũng bởi thế em mới phải nói với anh. Cho đến bây giờ em vẫn nghĩ là anh cần cho em biết ý kiến dứt khoát. Đừng để em nghĩ là em có lỗi.

Vĩnh lắc đầu nhẹ nhàng, như chính chàng đang lắc đầu với mình:

– Em không có lỗi gì cả. Anh không giữ được em, anh không thể giữ được em.

– Anh!

Ánh kêu lên nho nhỏ, Vĩnh ôm chặt lấy nàng:

– Gì vậy em?

– Thật sao anh?

– Thật mà. Anh chưa thể sống với ai được.

Nàng im lặng một lát. Vĩnh biết là nàng khóc. Rồi nàng quệt khô nước mắt:

– Ừ, thế thì thôi. Có gì mà phải khóc nhĩ. Em khóc kể cũng lạ.

Vĩnh gật đầu:

– Em khóc thì kể cũng lạ thật. Em lây chồng đã là một chuyện lạ rồi.

Ánh lặn tới:

– Người ta cũng là đàn bà.

Vĩnh đùa:

– Ờ nhĩ.

Chàng cười cười, lấy tay đùa nghịch, nhưng bộ mặt Ánh thần nhiên, có vẻ buồn rầu nữa. Ít giây sau, nàng ôm lấy chàng, hồi hả nói:

– Lần cuối cùng thôi nhé. Như thế là mình đã quyết định rồi.

– Để dành cho ông chồng sao?

– Không. Chẳng nghĩa gì mà để dành. Em không thích.

✱

Vĩnh mơ hồ nghe tiếng gõ cửa. Khi mở hẳn được cặp mắt. Ánh cũng đã thức giấc. Trườn xuống giường, chàng rón rén bước trên sàn đá hoa. Phía ngoài, trong hành lang, dưới khe cửa, hiện ra một đôi giấy đàn bà. Chàng lặng lẽ trở vào.

– Một cô bạn nào của em.

Chàng nói thắm vào tai Ánh. Nàng ngược nhìn trần nhà, suy nghĩ. Tiếng gõ cửa tiếp tục. Vĩnh tiếp:

– Có lẽ bà mai của em đó.

Ánh gật đầu, nhồm vậ:

– Em mời nó vào đây nhé.

Không đợi Vĩnh trả lời, nàng tới gần cửa hỏi lớn:

– Loan phải không?

– Ừ.

– Đợi một tí.

Sửa sang y phục sơ qua, quay lại nhìn Vĩnh, nàng mở cửa. Cô gái bước vào. Sau tấm màn, Vĩnh nhận ra cô gái chàng đã gặp đêm tới đây tìm Ánh. Hai người thì

thăm ngoài phòng khách,

Vĩnh thay đồ xong thì Ánh trở vào.
Chàng hỏi:

– Đến giờ chưa?

– Rồi.

– Chú rể sắp đến xem mặt?

– Ừ.

– Vậy anh về.

Nàng gật đầu.

– Hôm nào em sẽ ghé anh, trước khi em về nhà chồng.

Vĩnh ngạc nhiên:

– Gì mà lạ vậy? Còn dạm mặt, còn sắm sửa rồi mới đám cưới chứ?

Ánh lắc đầu:

– Lệ lắm anh. Chiều nay có thể em quyết định được rồi, nếu như em chịu. Em chịu là cưới liền.

Nàng kéo Vĩnh ra phòng ngoài. Chàng chào cô gái, bước ra ngoài hành lang. Xuống tới đường, chàng thấy nhẹ nhõm hẳn, như là chàng đã bắt đầu chán căn nhà vừa rời chân, dù sao chàng không muốn tin như vậy.

Vĩnh nghĩ miên man về chuyện chồng con của Ánh. Sau rớt, lúc đứng trước rạp xi-nê, chàng tin rằng chàng cũng không nên tiếc gì hết. Chàng còn mong cho Ánh lấy chồng sớm.

Buổi tối hôm ấy, Vĩnh nghe có sự khác lạ trong con ngõ. Mưa nhỏ, con ngõ lầy lội, bắn thiu. Vĩnh có cảm giác, cùng với sự đổi thay của thời tiết, một chuyện gì đó đang xảy ra.

Chàng về tới nhà chưa đầy một tiếng đồng hồ đã cảm thấy sự bất trắc đến gần.

Một vài người lạ mặt thoáng qua đó, trước cửa, khuôn mặt hiếu kỳ ngó vào. Ít phút sau đó, có tiếng đập cửa ầm ầm.

Vĩnh từ trên lầu chạy xuống. Trời tối mịt, ngọn đèn cửa lù mù, mưa vẫn rơi đều đều. Cửa mở, gã thanh niên lệ làng bước vào.

– Mày phải thằng Vĩnh không?

Vĩnh quay đầu chạy. Tới cầu thang, chàng bị một tên nhào tới ôm chặt hai chân nên ngã dội xuống, đầu đập vào tường. Một gót giày nện xuống, Vĩnh choáng váng ôm lấy mặt. Rồi chàng lại thốn đau ở bụng bởi một gót giày khác.

Vĩnh không rên la, gồng mình chịu đựng. Chàng thu mình thật nhỏ, bảo vệ

những chỗ hiểm. Khoảng năm phút sau, chỉ còn một tên ở gần chàng. Hai tên kia đã ra tới cửa.

Tên còn lại hỏi:

– Mày biết vì sao chưa?

Vĩnh mơ hồ không tin chắc sự hiểu biết của mình.

– Mày còn lảng cháng tại tao xẻo tai cho chó gặm.

Chàng cô gắng ngóc cổ lên, hỏi:

– Vụ gì vậy?

Tên này trừng mắt:

– Đ. M. cha này còn giả bộ. Không biết thiệt hả? Đến tiệm điện mà hỏi.

Nói xong y cười hì hì:

– Này ông bạn, tội tôi không thù oán mẹ gì ông bạn hết. Tại vì nó muốn mỗi tháng một ngàn, vậy thôi,

Vĩnh đã hiểu ra . Y tiếp:

– Lát nữa tội tôi lại có thể cho người đến làm thịt nó, nếu ông bạn cũng muốn như vậy.

Vĩnh lắc đầu.

– Không muốn hả?

Chàng im lặng. Y cười:

– Không muốn thiệt sao? Nó đánh mình, mình phải đánh lại nó chứ.

Y lại cười. Một tên ngoài cửa nói to:

– Đi thôi đàn anh. Thầy kệ nó.

Ba tên lặng lẽ ra khỏi nhà. Vĩnh lồm cồm bò dậy, khắp mình đau nhói. Chàng

lủi thủi ra đóng chặt cửa và leo lên lầu, buông mình xuống giường.

✱

Vĩnh ngồi một mình trong quán cà phê chị Năm đầu ngõ. Trời vừa tối, lối xóm đang chờ cơm nên quán còn vắng, Vĩnh không uống cà phê như thường lệ mà gọi la-ve. Chị Năm mở chai “33” rồi ngồi với khách.

– Cậu Vĩnh mây hôm nay lộn xộn ghê...

Vĩnh hiểu ý chị muốn nhắc đến vụ chàng và gã chủ tiệm điện. Chàng uông vội ngậm la-ve để khỏi trả lời.

– Tôi hỏi thiệt cậu nhé...

Chị ướm lời, rồi ngưng. Chàng gật đầu làm như không có gì đáng để tâm:

– Chi vậy?

– À, cái vụ bà gì đó? Bà gì mới dọn tới xóm mình đó?

– Bà Khanh.

– Ờ phải, bà Khanh. Hồi hôm tôi nghe thằng cha chủ tiệm điện nói nó biết bà Khanh từ lâu lắm, hồi ở trên cái biệt thự gì đó, phải không cậu?

– Tôi đâu rõ.

– Bà đó làm gì cậu?

Vĩnh nhìn người đàn bà bán quán:

– Tôi đâu biết. Dường như bà ta không làm gì hết.

– Có mà. Không làm rồi lấy gì sống?

Vĩnh hỏi:

– Sao chị biết là có?

– Cứ hai ba tôi, tôi lại thấy bà ta lên Sài Gòn, mà ăn diện ghê lắm.

Chàng kinh ngạc, không tin người đàn bà chàng mới quen lại là người ăn diện. Với chàng, hình bóng bà phải là hình bóng u buồn, như hôm bà dọn tới ngõ này, trong chiếc áo dài màu xám.

Chị Năm đập nhẹ vào tay chàng:

– Cậu không tin sao? Kia kìa...

Chị cười đắc ý, chỉ ra ngõ. Lúc đó bà Khanh vừa đi ngang cửa quán.

Vĩnh bàng hoàng. Chàng vừa trông thấy một Bà Khanh khác. Mái tóc vun cao, xít keo óng mượt, chiếc áo dài hoa lớn khiến bà mất đi vẻ gầy cao thường

có. Trong lòng ngõ vừa rục ánh đèn, màu áo người đàn bà loang loáng sắc sỡ. Vĩnh còn thấy dưới chân bà đôi giày bóng lộn.

– Đó, tôi nói đúng không cậu?

Vĩnh trả tiền chai bia, cười lạt lẽo, bước ra khỏi quán.

Ra tới đường, chàng không còn thấy bóng dáng người đàn bà. Chàng tự hỏi giờ này người đàn bà đó đi đâu. Chàng không muốn tin một ý nghĩ vừa le lói trong đầu, với hình ảnh một ngôi nhà lờ lợc màu sắc.

Vĩnh vẫy một chiếc ta xi:

– Tới Đa Kao.

Xe ngừng dưới đường, chàng chạy thẳng lên lầu Ánh. Cửa đóng kín nhưng bên trong có ánh đèn. Vĩnh gõ tới

hai ba phút, cửa sổ hé mở, Vĩnh nhận ra Loan người bạn gái mượn phòng Ánh. Thấy nàng, Vĩnh cười vui vẻ, tính rút lui.

– Ánh sắp về đó anh.

Vĩnh quay lại khi vừa dời chân:

– Tưởng Ánh đi xi nê... như mọi khi.

– Không. Hôm nay người ta mời đi ăn.

– Người ta?

Cô gái che miệng:

– Tưởng Ánh nói cho anh hay rồi?

Vĩnh gật đầu:

– Có. Nhưng sao lạ vậy?

Nàng nheo mắt:

– Ồ, con nhỏ nóng lắm. Nó bảo tháng sau làm đám cưới liền. Tại anh hết mà anh không biết sao?

Vĩnh nhún vai, bỏ đi. Ngồi lên taxi, chàng bảo chạy trở về nhà mình. Chàng không biết đi đâu cho hết thì giờ.

Vào ngõ, Vĩnh đi tuốt qua nhà mình tới nhà bạn. Đứng trước cửa ngôi nhà gỗ, chàng gọi to:

– Ký giả!

Nhìn chiếc Lambretta dựng trước nhà, chàng đoán Hoài Nhân đang ăn cơm.

Lão mặc đồ ngủ, ló đầu ra ngoài ban công:

– Hà hà, bạn.

– Ai?

Vĩnh sợ lối xóm chê bai nếp sống bừa bãi của mình, và của người bạn già, nên chỉ nói vắn tắt hai người hiểu với nhau.

Hoài Nhân gặt đầu lia lia:

– Vô nhà ngồi đọi, moa xuống liền.

Vĩnh đẩy cửa, vào ngồi trong ghế bành. Lòng ghế êm ái khiến chàng dễ chịu. Khi Hoài Nhân trở xuống, chàng lại không muốn đứng dậy nữa. Lão ăn mặc tươm tất, quần áo thẳng nếp, tóc mượt bóng.

Ra tới đường, lão ngó trời đất nói:

– Phải, trời này đi chơi là phải.

Vĩnh vui vẻ lây:

– Trời đất nào đi chơi mà chẳng được.

– Trời đất u ám như lúc này đi chơi mới là thú. Lúc nào lòng mình cũng u ám như trời đất, đi chơi càng thú hơn.

Lão ngó bạn lúc hai người đã ngồi trong xe:

– Hôm nay đáng chừng bạn ta có chuyện không vui. Kể thì cũng đáng tiếc.

– Gì vậy?

– Vụ cô Ánh ấy mà. Nhưng thôi bỏ qua.

Vĩnh trầm ngâm hút thuốc lá. Một vài hình ảnh không đủ nét hiện ra, như một đoạn phim qua một thời kỳ nào đó của đời chàng, và cuối cùng, cuộc đời đối với Vĩnh chỉ là ngày tháng hỗn độn tìm kiếm những gì không thể giải nghĩa. Tìm

kiếm những điều không hề thấy một lần:
Hạnh Phúc.

Chàng hỏi người bạn vong niên:

– Ta đi đâu bây giờ?

– Ở đâu vui thì ta đi. Cậu có thể đi
mấy giờ?

– Mấy giờ cũng được, mai về
cũng được.

Lão kêu lên:

– Có chuyện rồi. Sao hôm nay chàng
lại nặng nề tâm sự thế này?

Vĩnh gạt đầu:

– Có lẽ. Tâm sự bởi bởi.

– Cái gì vừa xảy ra? Chắc chàng lại
thất vọng?

– Cũng chẳng thất vọng gì. Có điều ngày mai đám cưới Ánh.

Hoài Nhân ngạc nhiên:

– Lệ vậy?

Rồi lão nhại một câu thơ của Hồ Dzếnh:

– Ngày mai “em lấy chồng đây —
Gấp tư tờ lịch nhớ ngày em đi”.

Vĩnh lắc đầu:

– Mình cũng chẳng đến nỗi si tình quá như vậy.

Người bạn già vỗ vai chàng:

– Không sao. Có si tình đi nữa cũng không sao. Bây giờ tớ để nghị mình tới em Tuyết Minh.

Vĩnh gật đầu liên. Ít phút sau, chiếc taxi dừng lại trước ngôi biệt thự hai người đã từng đến. Chuông hiệu reo một lát, cửa mở. Tuyết Minh đón hai người tại phòng khách.

– Lâu thế?

Hoài Nhân pha trò:

– Ấy, vợ con ở nhà nó làm phiền.

Người đàn bà lắc đầu:

– Tôi biết hai anh làm gì có vợ.
Thành tinh cả rồi mà, vợ con ở đâu.

Người bạn Vĩnh cười sáng khoái:

– Biết hết! Biết hết! Sao cái gì người
đẹp cũng biết vậy.

– Chớ sao!

Vĩnh nhìn quanh:

– Hôm nay có gì lạ không, thưa bà?

– Thưa ông, ở đây lúc nào cũng có của lạ hết. Cam đoan quý ông chưa xài lần nào.

Ba người cả cười. Chủ nhân ngôi biệt thự mời khách lên lầu, bộ điệu tươi vui như thực sự mừng rỡ, trong khi Vĩnh hiểu rõ, chàng chỉ gắng vui đùa.

Tuyệt Minh đi trước, đóng cửa tấm thân trước mặt Hoài Nhân. Vĩnh thấy người bạn già lắc đầu ra vẻ ngán ngẫm.

Căn phòng lớn, cũng như lần trước, có mặt sáu bảy người, đi chung một bọn với nhau. Họ ăn uống ồn ào bên nhóm đàn bà con gái. Hoài Nhân ngó ý muốn hút ngay. Vĩnh bỏ bạn ra ngồi trước quầy rượu. Tuyệt Minh ở bên cạnh chàng.

– Hôm nay hơi ồn ào.

Vĩnh phê bình. Bà chủ nhăn mặt:

– Cái nhóm này bao giờ cũng thế.
Thằng cha đó đi đến đâu là làm ầm ở đó.

– Ai vậy?

– Ê, bà chủ!

Vừa lúc Vĩnh hỏi, người đàn ông đeo kính trắng cất tiếng gọi. Ông ta giơ cao chiếc ly. Dưới ánh đèn, chàng thấy khắp thân trên của ông ta lập lánh ánh kim khí. Kính gọng vàng, khuy tay áo vàng, kẹp cà vạt vàng, khóa dây lưng vàng.

– Gì vậy ông?

– Lại đây lẹ, bà chủ.

Tuyết Minh dùng dằng. Vĩnh im lặng. Nàng lắc đầu và bảo bồi rượu lấy Martell cho Vĩnh.

– Không lại, có chuyện à!

Lão đeo kính trắng lên tiếng đe dọa, Tuyết Minh cười trừ.

– Chỉ còn đêm nay thôi mà. Chỉ còn đêm nay thôi em ơi, mai anh đã về nhà vợ rồi.

Một tên nào đó lè nhè như đọc thơ, Cả bọn cười ồ.

– Tuyết Minh! Không còn tình nghĩa gì nữa sao? Còn một đêm nay thôi mà.

Vĩnh nhìn bà chủ. Lần này nàng lên tiếng:

– Các anh đừng lo. Lấy vợ được một tuần, thế nào bác sĩ cũng trở lại đây.

Ly chén nhảy tung trên mặt bàn, bọn họ đập tay dậm chân la ó tán thưởng câu nói. Người đàn ông được gọi là bác sĩ xô

ghế đứng dậy. Ông ta giơ ly rượu lên cao, trịnh trọng tuyên bố:

– Không, tôi là kẻ chung tình. Lấy vợ, tôi sẽ không trở lại nơi này nữa.

– Xạo! Xạo!

Ông ta tiếp tục, coi mọi người như khán giả:

– Tôi xin thể danh dự. Tôi sẽ không trở lại nơi này nữa, sau khi lấy vợ...

Một kép phụ đứng lên:

– Anh nữ bỏ Tuyết Minh sao?

– Không, ta sẽ không bao giờ quên được hình bóng nàng trong tâm khảm.

– Nhưng sao anh lại nữ bỏ nàng đi ôm cầm thuyền khác?

– Bởi vậy, nàng tham tình bỏ nghĩa, nàng cho ta tuột .. dù.

Ông ta đã tới trước mặt Vĩnh. Chàng thấy nóng mặt. Ông ta đưa tay ra, chàng miễn cưỡng bắt tay.

Tuyết Minh cười cợt giới thiệu:

– Ông này là Bác sĩ, còn ông này là nhà văn.

– Mời nhà văn lại bàn tôi cho vui.

Vĩnh từ chối. Ông ta mời lần nữa, rất thành thực, song Vĩnh nhất định ngồi lại quây rượu. Cuối cùng Tuyết Minh phải đưa ông ta về bàn.

Lúc trở lại, nàng căn nhắc:

– Ông ta không say đâu. Mượn rượu làm trò đấy.

– Ông ta sắp lấy vợ thật sao?

Nàng trề môi:

– Nghe nói vậy, song có lẽ đúng.
Trước giờ ông ta sống một mình.

Vĩnh quay lại nhìn Hoài Nhân, thấy lão đang nằm với một cô gái. Mùi thuốc phiện ngào ngạt.

Dưới nhà có tiếng chuông reo, Tuyết Minh rời phòng. Còn lại một mình trước quầy rượu. Vĩnh bực bội. Chàng uống cạn ly, tới nói nhỏ với Hoài Nhân khiến lão nhòm dậy.

– Đâu được, Vĩnh. Cậu phải ở lại.
Chán quá.

– Thì cứ ở lại đi, gọi một em là hết chán liền.

Vĩnh lắc đầu, bỏ rơi bạn. Chàng rảo bước xuống nhà, ra cổng, nhảy lên một chiếc xe. Lúc này chàng chỉ muốn có bà Khanh ở bên cạnh.

Vĩnh trở về tới ngõ, chân chừ một lát rồi đi thẳng lại nhà người đàn bà. Bà Khanh đi vắng. Chàng căn dặn cô người làm vô hiệu quả.

Ra đường trở lại. Vĩnh lên một chiếc xe khác. Xe chạy vòng vòng một hồi, chàng vẫn chưa biết đi đâu.

– Đi đâu, ông?

– Cứ đi.

Người tài xế ngoái cổ lại, ngó thẳng vào mặt khách. Vĩnh thấy cặp mắt ông ta nheo lại trên mặt kính chiếu hậu.

– Sài Gòn thiếu gì chỗ đi chơi cậu.

Vĩnh tỳ tay lên vai ghế trước:

– Chỗ nào đâu?

– Nếu cậu muốn, tôi dẫn cậu tới chỗ này hay lắm.

– Sạch sẽ không?

– Cái đó cậu khỏi lo. Chỗ này lịch sự nhất Sài Gòn.

Đó là một con ngõ ở đường Yên Đỗ, một ngôi biệt thự nhỏ, không có vẻ gì là chỗ chơi bời.

Vĩnh ngồi ngoài xe, người tài xế vào trước. Ông ta không vào thẳng biệt thự mà tới ngôi quán nhỏ sát bên hông. Khi trở ra, ông ta ngồi hẳn vào trong xe, cử chỉ rất kín đáo.

– Không may cho cậu, hôm nay mấy con nhỏ ngon lành được đặt tiệc cả rồi.

Vĩnh cười gượng:

– Vậy đi. Không sao.

Ông ta chưa chịu đi:

– Ở đây chỉ còn một em, không biết cậu có chịu không.

– Xấu lắm hả?

– Không. Lịch sự lắm, nhưng hơi có tuổi.

Vĩnh gật đầu:

– Tôi thích như vậy.

Người tài xế vui vẻ:

– Nếu vậy thì may mắn. Tôi sợ cậu buồn, nếu cậu không ưng, tôi sẽ đưa cậu tới chỗ khác. Tôi ghét cái cảnh đem con bỏ chợ lắm.

– Ứng mà.

– Cậu biết ăn chơi đã. Cái vụ này phải mày em cỡ ba mươi mới là đã, phải không cậu?

Vĩnh lắc đầu:

– Cỡ ba mươi mà sao bảo hơi có tuổi?

– À không, em này cũng gần bốn mươi.

– Vậy tốt.

Người tài xế chưng hửng.

Vĩnh trả tiền xe, cho thêm ông ta một trăm, mặc dù biết ông ta còn được nhà chia tiền. Chàng bước vào ngôi quán.

Quán vắng vẻ, một ông già đang

đứng giữa lối đi, một thằng nhỏ lúi húi sau quầy hàng.

Ông già hỏi nhỏ khách:

– Thấy bằng lòng rồi chứ? Hơi có tuổi đấy.

Vĩnh gật đầu. Ông ta nhe răng cười:

– Không biết ý thấy ra sao chớ theo tôi thấy, món này tốt lắm. Mỗi tháng chỉ tới đây bốn năm lần thôi.

Vĩnh hài lòng:

– Vậy tốt lắm. Tôi ngại mấy em nhà nghề. Bộ em này nhảy dù sao?

– Nhảy dù. Chồng già hết xiu quách.

Vĩnh được dẫn vào trong biệt thự. Thật ra đây chỉ là một ngôi nhà có sân, hơi nhỏ, kiến trúc tầm thường, được sửa

sang khéo léo trông như một biệt thự nhỏ.

Phòng khách rất hẹp, bộ sa lông bọc nhựa tuy sạch sẽ nhưng rẻ tiền. Người ra tiếp chàng là một bà đứng tuổi, da dẻ hồng hào.

– Ông anh chờ cho một lát.

Vĩnh gật đầu.

– Ông anh không có bạn sao?

– Có chứ – chàng làm bộ tự nhiên – nhưng hôm nay tôi thích đi một mình.

Vĩnh nhớ đến Hoài Nhân. Giờ này lão đã hút đến mười mấy bi, và có khi đang vui đùa với một cô nào đó. Chàng hài lòng đã bỏ rơi lão một vài giờ đồng hồ.

– Em nó sắp ra.

Người đàn bà nói sau khi nghe tiếng động trong nhà. Vĩnh nhìn qua tấm màn mỏng, thấy thấp thoáng một cái bóng mảnh khảnh. Với mái tóc vuốt ngược, một cái cổ dài, chàng đoán đó là một người đàn bà khoảng gần bốn mươi.

Nhưng nàng chưa bước ra.

– Chắc em nó ra bây giờ. Ông anh đi chơi nhiều, chắc cũng biết mày em nhảy dù nó kỹ lắm.

Vĩnh cười:

– Tôi không đi chơi nhiều đâu.

– Một tuần đôi lần?

Mụ che miệng cười.

– Không, một tháng đôi lần. Mà kỹ cái gì, bà chị?

Người đàn bà tò mò:

– Bộ ông anh không biết thật sao?
Mấy em nhảy dù sợ nhất là người quen.
Người lối xóm hay bạn bè của chồng.

Vĩnh nói:

– Với tôi khỏi sợ, nếu em này có
chồng, thì đó không phải là bạn tôi.
Chồng em cũng phải trên bốn mươi.

– Dạ phải. Nhưng cô Tâm đây không
có chồng.

Chàng ngạc nhiên. Người đàn bà liếc
nhìn vào nhà trong, thăm thì:

– Đúng hơn hai vợ chồng bỏ nhau,
Hai ba năm rồi.

– Vậy hả?

– Cô này có tâm sự đau khổ lắm.
Không có lỗi gì mà bị chồng bỏ.

Vĩnh gật đầu:

– Cái đó tôi biết. Có những người đàn ông bỏ vợ rất dễ, trong khi người đàn bà không có lỗi gì cả.

– Đúng đó ông anh. Trời, ông anh còn trẻ mà đã hiểu biết quá. Có những người có lỗi, hoặc là ngoại tình, cờ bạc, nhưng có những người không có lỗi gì hết, hay là có lỗi mà không phải do họ làm ra.

Vĩnh không hiểu. Mụ lại thì thầm:

- Cô này có lỗi thuộc loại đó. Cô không có con được.

Vĩnh ra vẻ hiểu. Chàng ngược nhìn qua tấm màn mỏng, bắt gặp bộ mặt người đàn bà phía trong.

Bộ mặt biến mất, sau bờ tường, Vĩnh

băn khoăn, có cảm tưởng đó là một bộ mặt quen. Chàng tiếc là trong ánh đèn mờ, không nhìn rõ được.

Đợi được một lát. Vĩnh tỏ vẻ sốt ruột. Mụ chủ hiếu ý khách, đứng dậy:

– Ông anh uống nước đi, để tôi kêu em nó ra.

Mụ vào nhà trong. Rồi Vĩnh nghe tiếng chuông reo phía sau. Chàng bức bối vì phải chờ đợi. Trong khi ngồi một mình, chàng nhìn ngắm đây đó, lại nhớ đến Ánh. Chàng không tin mai nàng lấy chồng. Khói thuốc bốc mù trước mặt, chàng hoài nghi trí nhớ của mình.

Tới năm phút sau, mụ chủ tắt tả bước ra. Mặt mụ hớn hở trong những thoáng nhìn ngáp ngừng. Mụ nói với vẻ quan trọng:

– May cho ông anh lắm. Có một em vừa đèn, chắc ông anh phải hài lòng.

– Gì mà ghê vậy? Có gì hơn người sao?

– Nhiều cái hơn người lắm. Em này mới có mười bảy tuổi, con gái hơ hớ.

Vĩnh nhún vai:

– Ở đây mà hơ hớ.

– Trời ôi, ông anh không tin hả. Để tôi gọi nó ra cho ông anh xem. Nó bán hàng hay lắm à.

Vĩnh gạt đi:

– Thôi khỏi.

Mụ chưng hửng:

– Ông anh không thích?

– Cô Tâm đâu?

Mụ cười cợt trở lại:

– Cha, ông anh chưa biết mặt mũi người ta, chưa gặp người ta bao giờ mà đã hỏi han kỹ thế. Nói thật, vì ông anh mới tới đây lần đầu, tôi không muốn để cô Tâm tiếp ông anh. Sợ ông anh không chiều cổ nữa thì chết.

Vĩnh lắc đầu, bắt đầu hoài nghi về khuôn mặt hao hao quen thuộc vừa nhìn thấy qua tấm màn mỏng:

– Không, lỡ rồi. Lỡ giới thiệu người đó nên tôi mê rồi.

Mụ đàn bà thở ra:

– Khổ quá, tôi lại cứ tưởng ông anh phải thích con bé mới đến — nó mới mười bảy tuổi à, đang học đệ Tứ ở cái trường gì gần chợ Bến Thành... nên cho cô Tâm đi rồi.

Vĩnh hỏi:

– Cô Tâm đi rồi?

– Vâng. Thôi, xin lỗi ông anh, để lần sau vậy.

Mụ cất cao giọng gọi cô gái. Vĩnh đứng dậy vừa lúc cô gái bước ra,

– Đó, ông anh thấy chưa. Hoa khôi lớp đệ tứ đó.

Vĩnh ngạc nhiên, rồi gật đầu. Thật sự cô gái vừa bước ra rất sạch sẽ dễ coi, khỏe mạnh. Cô đang cười với chàng. Nhưng Vĩnh lắc đầu:

– Thôi để khi khác.

Chàng thấy mặt cô gái sa sầm. Mụ chủ chứa năn nỉ:

– Ông anh khó tính quá.

Cô gái gắt gỏng:

– Người ta đòi chị Tâm, sao má không bảo chị Tâm ra?

– Vậy là cô ây còn ở đây?

Vĩnh buột miệng hỏi, rồi bước mấy bước vào phía trong. Chàng hoang mang, cô gắng để không tin ý mình.

Cách đây mày tiếng đồng hồ, chị Năm quán cà phê gieo vào tâm trí chàng chút nghi ngờ về Bà Khanh. Chàng không muốn tin lời chị một tí nào, cũng như chàng không muốn tin hình ảnh chàng thoáng trông sau tấm màn cửa kia là một hình ảnh quen thuộc dù là hình ảnh quen thuộc của bất cứ ai.

Lâu lắm, sau lần đầu tiên được một người bạn mật vụ dẫn vào Chợ Lớn dự một đêm “Nhất Dạ Đế Vương”, Vĩnh đã

bại hoại cả tuần lễ. Chàng không còn một chút ảo ảnh nào về đàn bà nữa, nhưng chàng cố vớt vát để còn tin lấy một vài. Có gạn lấy vài giọt nước trong khi chiếc ly đầy nước đục ngầu. Trong đêm đó, Vĩnh đã gặp những người đàn bà lương thiện. Những người đàn bà chàng tin có thể là chị em mình, là vợ mình. Họ sạch sẽ, duyên dáng, lịch sự, có học. Họ không khác gì đôi khi còn có người hơn — những người đàn bà chàng thường gặp trong một bữa tiệc cuối năm, một đám cưới, trong gia đình một người bạn, tại một hãng sở nào đó. Vĩnh ngần ngại, sau khi ngủ với họ, vẫn không muốn tin họ là điểm. Chàng hoàn toàn không thể tin họ làm điểm nếu gặp họ ngoài đường. Lúc này, cảm giác lại bại hoại lại tê tê lan truyền trong thân thể và tâm trí chàng.

Bước được vài bước, Vĩnh chùn chân. Mụ chủ cũng vừa tiến lên, kéo tay chàng:

– Ấy, anh đừng vào trong đó.

Vĩnh nổi giận:

– Vào không được sao, trả tiền đàng hoàng mà.

Chàng nói vậy nhưng cũng đứng lại. Càng tin người đàn bà trong đó là người quen, chàng không muốn vào nữa.

Như một luồng gió độc vừa lọt qua khe cửa, trong một ngày nằm bệnh, Vĩnh bải hoải hết tứ chi, và cảm thấy chóng mặt. Chàng bước vội ra ngoài trời, ưỡn ngực hít vào luồng không khí mát lạnh. Chàng cảm cúi ra khỏi ngôi nhà xa lạ chẳng khác nào đang trốn chạy, đang lẩn tránh một sự thật nào nề. Một sự thực

còn mơ hồ nhưng dường như thế nào rồi cũng hiện hình rõ rệt.

✱

Vĩnh trở lại tìm Hoài Nhân. Đêm đã khuya, ngôi biệt thự của Tuyết Minh không thêm mà cũng không bớt một người khách nào. Thấy chàng lại, người ký giả già mừng rỡ:

– Tốt! Tốt, tưởng cậu đi tự tử rồi.

– Chưa đến lúc.

Vĩnh trả lời, ngồi xuống đi-văng. Cô gái nằm tiêm thuốc cho Hoài Nhân liếc mắt, mỉm cười ra ý chào mời Vĩnh. Chàng ngó quanh quất, không có một định ý nào trong đầu.

Phía đầu phòng, khách khứa đã mệt mỏi, sửa soạn ra về.

– Năm xuống đi. Làm vài điều tối về ngủ.

Chàng từ chối.

Hoài Nhân hất hàm nhẹ về phía bọn khách đang lục tục đứng dậy, nói nhỏ, giọng hơi mệt mỏi:

– Bọn này nhi nhô quá. Đây, cái thằng cha đeo kính trắng sắp lấy vợ thật.

Thấy không dính dáng gì đến mình, Vĩnh im lặng. Người bạn chàng nói tiếp:

– Nghe nói thằng cha sắp cưới một em trẻ đẹp lắm, lại cũng kiếm ra tiền, có học, mới bỏ mẹ chớ. Trông nó thô bỉ chưa.

Người đàn ông đeo kính trắng đưa

bạn bè ra cửa. Ông ta ôm ngang eo Tuyết Minh, cười cười mệt mỏi. Khi cả bọn khuất ngoài hành lang, Vĩnh bảo bạn đi về. Lão chỉ bàn đèn, hỏi:

– Không hút thật sao?

Vĩnh lắc đầu.

– Tốt.

Lão chống tay ngồi dậy nhưng không nổi. Cô gái cười rũ rượi, đẩy lão lên. Vĩnh thấy lão tỉnh táo hơn chàng.

Vĩnh thanh toán tiền nong, lẳng lặng không nói, trong khi Hoài Nhân tươi cười vui vẻ. Hai người trở về tới ngõ vào lúc con ngõ vắng tanh.

Đợi cho người bạn già đi sâu vào lòng con ngõ mù mờ ánh đèn, Vĩnh trở ra. Tới trước nhà người đàn bà, chàng

dừng lại ngó vào. Phía trong còn đèn. Chàng gõ cửa. Chàng gõ cửa và hy vọng bà Khanh sẽ xuất hiện, dù rằng thật sự chàng không tin bà có nhà.

Cô người làm từ trên lầu xuống, Vĩnh hỏi chặn đầu:

– Bà về chưa?

– Thưa ông ...

Vĩnh làm bộ thản nhiên:

– Ban nãy tôi thấy bà Khanh trên phố, chắc bà chưa về?

– Chưa, ông ạ. Hôm nay sao lâu quá, tôi đang lo có chuyện gì.

Vĩnh nói cảm ơn, đi thẳng ra ngõ. Nhìn bóng mình đổ dài trên mặt đá nôi, Vĩnh bước hụt mấy lần. Tới cột điện đầu ngõ, chàng đứng lại, ngó con đường trước

mặt. Hình bóng người đàn bà trong ngôi nhà chơi lại thoáng qua, khiến chàng áy náy. Chàng mong được thấy bà Khanh trở về, một mình hoàn toàn khác hình bóng đó.

Vĩnh đứng như vậy rất lâu cho tới lúc một chiếc xe hơi ngừng lại phía bên kia đường. Chàng vội vàng lùi lại, cố ý che mình sau cột điện. Bà Khanh bước xuống, rõ ràng bà Khanh.

Chiếc xe hơi vòng lại trong khi người đàn bà qua đường. Khi chiếc xe chạy đi, bà Khanh cũng đi ngang qua chỗ Vĩnh.

Người đàn bà giật mình khi nhìn thấy chàng. Bà ngập ngừng, rồi tiếp tục bước. Vĩnh không nói gì, nhìn đắm đắm vào mái tóc vun cao, vào cái cổ trắng nhỏ xanh mát..

– Anh Vĩnh phải không?

Bà Khanh đã dừng lại, lên tiếng hỏi, Vĩnh rời cột điện bước tới.

– Anh làm tôi hết hồn.

Chàng cười gượng.

– Tưởng kẻ cướp hay gian phi chứ.

Vĩnh nhún vai, bốt tức giận khi nghe tiếng anh trên đôi môi hồng nhạt,

– Anh đứng làm gì ở đó?

Hai người đi song song. Vĩnh trả lời khi ngang qua ngôi quán chị Năm:

– Tôi đợi bà.

Vĩnh bắt gặp một cái nhìn lảng lơ.

– Bà không tin sao?

Người đàn bà hoài nghi ra mặt:

– Tôi tin chứ

Tới gần nhà nàng, Vĩnh dừng lại trước. Người đàn bà cũng ngừng chân, ra ý đợi. Vĩnh thản nhiên nói:

– Tôi muốn nói chuyện lâu với bà.

– Chuyện gì đó anh?

– Lát nữa rồi tôi nói.

Nàng ngạc nhiên:

– Lát nữa? Khuya rồi anh. Để sáng mai. Sáng mai mời anh sang tôi ăn điểm tâm, rồi nói.

Vĩnh lắc đầu:

– Tôi muốn nói chuyện với bà đêm nay. Ngay đêm nay.

Một thoáng do dự trên khuôn mặt mệt mỏi. Vĩnh dịu giọng:

– Cần lắm.

Bà Khanh để lộ vẻ chế nhạo, hỏi lại:

– Cần lắm thật sao anh?

– Cần lắm lặn. Tôi nghĩ về bà suốt từ tối đến giờ.

Người đàn bà lắc đầu:

– Tội nghiệp.

Vĩnh chặc lưỡi:

– Không có tội nghiệp suông. Lát nữa thế nào bà cũng phải sang.

Dường như có tiếng động đầu đó, hai người vội chia tay. Vĩnh gặng:

– Thế nào bà?

– Tôi không sang đâu. Nếu anh muốn, lát anh sang tôi.

Vĩnh gật đầu, hoan hỉ, nhưng khi trở về nhà mình, chàng vẫn còn thấy lòng bứt rứt khó chịu, muốn đá ghế đá bàn cho bứt giận. Chàng muốn hỏi thẳng Bà Khanh: “Bà đi đâu từ tối đến giờ?” “À, ban tối tôi gặp bà ở quảng Yên Đổ...”

Vĩnh đi ra, đi vào, và mãi tới lúc đó mới nhìn thấy mảnh giấy của Ánh để lại, dưới khe cửa. Chàng vội vàng nhặt lên. Ánh báo tin nàng chưa dứt khoát về ngày hôn lễ. Nàng viết trong mảnh giấy mấy dòng vội vàng, nàng chưa đủ lòng tin để quyết định cái việc quan trọng ấy. Nàng hẹn sẽ trở lại thật sớm để cho Vĩnh biết tin.

Vĩnh nhét mảnh giấy trong túi quần, tiếp tục đi ra đi vào. Thêm một mối băn khoăn cho chàng. Im lặng chờ đợi. Ánh quyết định hay phải tỏ thái độ nào? Cuối cùng chàng ra khỏi nhà sau khi đã cời

giày để đi dép. Con ngõ tối om. Chàng tin là không ai thấy chàng bước vào nhà bà Khanh hết.

– Có ai thấy không?

Người đàn bà thâm thì hỏi. Câu hỏi khiến Vĩnh tức, thay vì nói không, chàng nhún vai:

– Có thấy cũng chẳng hề gì.

– Bậy nào.

– Kệ họ.

Người đàn bà lo ngại khép chặt cửa, Vĩnh thoáng ân hận. Chàng ôm lấy nàng trong bóng tối, nói nhỏ:

– Không ai thấy hết, thưa bà. Một mình tôi thấy, như thế không đủ sao?

Chương bốn

Cần nhà để đèn mờ. Bà Khanh và Vĩnh lặng lẽ đi như kẻ trộm. Vĩnh ngại cô người làm có thể thức giấc vì một tiếng động nhỏ.

Đây là lần đầu tiên Vĩnh leo lên căn lầu của người đàn bà. Những lần trước, qua cửa sổ nhà mình, Vĩnh chỉ thấy một cái bóng chiếu rọi bởi ánh đèn. Lần này, ngoài điều chàng ao ước, người đàn bà đưa chàng lên phòng ngủ của nàng.

Căn phòng, tương tự phòng Vĩnh, nhưng ấm cúng hơn. Chăn nệm gọn ghẽ, màn trướng óng chuốt phơ phất trong gió đêm, vật dụng xinh xắn, quý giá. Trước đây chàng vẫn tưởng bà Khanh đang sống những ngày lạnh lẽo, trong một tình trạng không lấy gì làm tốt đẹp. Bước lên khỏi cầu thang, bước qua khung cửa kín rèm màu xanh nhạt, Vĩnh bước vào một thế giới khác. Người đàn bà, giữa căn phòng của nàng, không phải là người đàn bà cô đơn u buồn như Vĩnh thấy.

Một thoáng, chàng có ý nghĩ lật ngược về nếp sống của nàng.

- Anh thấy phòng tôi ra sao?
- Đẹp lắm. Thật sự tôi không ngờ.

Người đàn bà có vẻ hài lòng:

– Chớ anh tưởng sao?

– Tôi tưởng bà phải buồn lắm. Trông vẻ ngoài, tôi tưởng thế. Nhưng, bây giờ tôi thấy khác. Bà sống rất vui vẻ là đằng khác.

Người đàn bà lắc đầu:

– Không được như anh nói đâu.

Vĩnh ôm lấy nàng:

– Vào phòng bà, tôi thấy tôi còn ngu quá.

Người đàn bà cười nhỏ:

– Anh không ngu đâu.

Bà gỡ tay Vĩnh ra:

– Ngu ăn người ta thì có

Chiếc tủ lạnh nhỏ được mở ra.

Trái cây bánh ngọt. Vĩnh tự làm lấy đồ uống cho mình. Nửa đêm uống một ly rượu, Vĩnh thấy hạnh phúc lạ lùng.

Chàng bỗng nghĩ đến một người khác, vội hỏi:

– Có ai làm phiền bà không?

Người đàn bà nhìn lại dò hỏi. Vĩnh tiếp:

– Gã chủ tiệm điện?

Bà Khanh lắc đầu:

– Không có gì phiền cả. Sau đêm hôm đó, lão ta không đến đây nữa.

– Bà có gặp ông ta ở đâu không?

Người đàn bà nhìn Vĩnh kỹ hơn:

– Anh hỏi thế là làm sao?

– Như trong ngõ, ở ngoài phố. Ông ta bảo ông ta biết bà từ lâu lắm. Đường như bà cũng có quen?

– Tôi biết chứ không quen. Tôi không có việc gì phải liên lạc với ông ta hết. Không hiểu sao anh lại hỏi như vậy?

– Có gì đâu, vì tôi nghĩ bà có thể gặp lão ta ở ngoài phố, như tôi có thể gặp bà ở ngoài phố vậy.

Người đàn bà tới ngồi xuống giường:

– Anh chỉ tưởng tượng. Anh gặp tôi ở ngoài phố bao giờ?

– Mới đây.

– Đừng nói xạo.

Vĩnh uống một ngụm rượu:

– Thật ra tôi không gặp bà. Nhưng

tôi trông thấy bà. Đúng là bà.

Chàng chỉ mái tóc của nàng:

– Đúng là mái tóc này, cái cổ này.

Bà Khanh cười khanh khách:

– Chỉ được cái tưởng tượng. Gặp ở đâu?

– Bà không trông thấy tôi sao! Tôi nghĩ bà trông thấy mà tránh đi.

Người đàn bà đứng dậy, ngó ra cửa sổ. Vĩnh nóng nảy nói:

– Tôi tin tôi thấy bà.

Bà Khanh quay ngoắt lại:

– Ở đâu?

Vĩnh nhìn thẳng vào mắt người đàn bà, muốn hỏi thẳng nàng, muốn ra khỏi

căn phòng này ngay hoặc sẽ trở lại đây mỗi tối, sẽ trở lại đây mỗi buổi trưa, trong niềm vui mà chàng mong ước,

– Ở đâu?

Bà Khanh hỏi lại, giọng điệu khiến Vĩnh ngạc nhiên. Chàng nhận ra người đàn bà cũng đang bức tức. Chàng lắc đầu:

– Mà chắc không phải.

Nói xong, Vĩnh ân hận ngay. Tại sao chàng lại lùì quá sớm.

Người đàn bà cũng lắc đầu:

– Anh làm như anh ghen vậy? Gặp người ta ở đâu có giỏi cứ nói phứt ra cho rồi.

Vĩnh nghĩ đến con hẻm ở đường Yên Đỗ, nhưng nói chệch đi:

– Đâu gần quảng Yên Đổ.

– Nếu thế thì có. Tôi có tới thăm một người bạn ở khu đó.

Vĩnh choáng váng:

– Người bạn đó đưa bà về xe đó phải không?

Bà Khanh thản nhiên xác nhận khiến chàng chưng hửng. Chàng chờ đợi một lời chối, chàng mong lời chối đó hơn là lời xác nhận. Cuối cùng chàng hỏi:

– Ai vậy bà?

Người đàn bà ngó thẳng vào mắt Vĩnh:

– Anh Vĩnh, để tôi nói anh nghe, Anh tò mò quá đấy. Anh biết rằng giữa tôi và anh không có một ràng buộc nào hết. (Bà ngửa cổ cười). Ừ, cũng tức cười

chứ. Anh làm như vậy không đáng tức cười sao.

Vĩnh xấn lại. Người đàn bà xua tay:

– Anh đừng có nóng, tôi mệt lắm. Hay là hôm khác anh hãy lại.

– Tôi trót ở đây rồi.

– Anh đừng làm tôi mệt chứ. Anh rắc rối quá. Tôi vẫn biết anh còn trẻ, nhưng anh không hiểu gì hết. Tôi biết anh nghi ngờ tôi. Anh Vĩnh này, hôm nọ tôi nghe anh nói chuyện cô Ánh gì đó. Anh nên lấy cô Ánh làm vợ.

Vĩnh buồn cười.

– Có gì đâu mà anh cười. Tôi nói thật đấy.

Thật sự thì chàng đang bực bội. Chàng lạnh lùng ngó người đàn bà:

– Tại sao bà lại nói với tôi như vậy.
Chuyện đó tôi không nghĩ đến

– Giữa tôi với cô Ánh, anh phải yêu cô Ánh mới phải. Nhưng nói như thế không có nghĩa là anh yêu tôi đâu. Anh không yêu tôi. Anh lãng mạn lắm, anh chỉ yêu cái vẻ u buồn của tôi mà thôi.

Vĩnh tiến tới ôm lấy người đàn bà trở lại:

– Tôi yêu bà, bà Khanh.

Nói xong, chàng nhắm mắt. Chàng biết rõ, như nhìn mình trong gương, là chàng không hề xúc động khi nói câu đó. Không xúc động, cũng không thấy khó khăn hay ngại ngùng.

Người đàn bà ôm chặt Vĩnh, cười nhỏ:

- Thật không?
- Thật.
- Nói lại đi, thật không?
- Người ta nói thật mà.

Vĩnh ngó thẳng vào khuôn mặt trắng xanh, khuôn mặt chúi vào vai chàng. Người đàn bà xúc động ôm riết chàng, điều chàng không ngờ. Bỗng bà đẩy lùi chàng lại:

– Không nên đâu, tôi không còn gì nữa

– Còn.

Tiếng cười khúc khích rung trong cái cổ nhỏ:

– Còn gì đâu mà còn.

– Còn nhiều lắm. Đây này. Đây nữa này.

Người đàn bà đẩy Vĩnh ngã xuống giường. Bà thì thầm:

– Tôi hết thời rồi.

– Chưa.

– Tôi già rồi mà.

– Chưa già. Trông còn mê lắm.

– Vả lại, tôi không như anh tưởng đâu. Anh tưởng tôi tốt đẹp, thật sự thì không phải. Dĩ vãng của tôi nặng nề lắm. Tôi hơn anh một góc đời người chứ ít sao.

– Tôi yêu cả dĩ vãng của bà.

– Tôi không tin. Anh nói vậy nhưng lòng anh khác. Tôi không bảo anh nói

dối đầu. Tôi biết anh nói thật, nhưng anh chỉ nói thật trong một lúc thôi. Rồi anh sẽ suy nghĩ lại. Lúc ấy sẽ khổ cho anh lắm. Anh làm sao yêu nổi dĩ vãng tôi.

– Tôi không cần biết dĩ vãng đó như thế nào.

– Anh có thể sống với một người hư hỏng không?

Vĩnh nhìn lên trần nhà. Hư hỏng, Hư hỏng. Chàng không hiểu bà Khanh định nói gì. Hình ảnh mơ hồ ban tối lại hiện ra trong trí Vĩnh. Chàng không muốn tin hư hỏng ở bà Khanh lại vậy.

– Kìa, tôi hỏi.

– Hư hỏng như thế nào, bà?

Người đàn bà cười giòn:

– Thôi anh khỏi trả lời.

Vĩnh cau có:

– Bà muốn nói gì, bà Khanh?

Người đàn bà lắc đầu, ngồi dậy. Vĩnh ngồi dậy theo, uống thêm ly rượu nữa. Chàng ra cửa sổ ngó xuống con ngõ u tối. Dưới tầm mắt chàng chen chúc ngói ngóp với những cuộc sống hèn mọn. Vĩnh không còn thiết gì nữa trong lúc này.

Kiếp sống có nhiều lúc không còn là gì, không đáng gì, và Vĩnh muốn cầm điếu, lạng lẽ để quên đi nhiều thứ.

Người đàn bà uống nước lạnh:

– Anh còn trẻ, anh chưa đủ sức chịu đựng đâu.

– Chịu đựng gì?

– Chịu đựng tất cả. Chịu đựng cái tốt cũng như cái xấu. Tôi mới hỏi anh, anh đã như thế rồi. Thật sự nếu anh thấy tôi hư hỏng, không biết anh làm sao chịu đựng nổi. Đây là anh mới nghe, chứ anh chưa thấy.

Vĩnh ngờ ngợ một điều gì.

– Bà nói như thế là có ý gì tôi chưa rõ.

Người đàn bà lắc đầu:

– Thôi không nói chuyện đó nữa.

Vĩnh khẳng khẳng:

– Không, phải nói cho xong. Không nói thì thôi, đã nói, phải nói cho xong. Một mặt bà khuyên tôi nên lấy Ánh, một mặt bà bảo bà hư hỏng...

– Đúng đó.

– Lấy vợ hay không là chuyện của tôi. Bà sợ bà có trách nhiệm về chuyện lấy vợ của tôi sao? Bà không có trách nhiệm gì hết.

Người đàn bà nhún vai:

– Được.

– Còn chuyện bà hư hỏng...

Bà Khanh phá ra cười, Vĩnh đâm chột dạ. Chàng có cảm tưởng từ dưới ngõ, người ta nghe rất rõ tiếng cười của bà.

– Anh làm như thật ấy. Chuyện tôi hư hỏng.... thật vậy sao?

Vĩnh lắc đầu, cố giữ vẻ hoài nghi:

– Chính bà mới nói với tôi như vậy, tôi thì tôi chưa thấy.

– Không, anh thấy rồi.

Vĩnh sửng sốt ngó người đối diện. Dưới ánh đèn vàng ấm của ngọn đèn ngủ, khuôn mặt người đàn bà rạn rỗ, cười cợt. Chàng không muốn nghe lời đó. Chàng gắt:

– Bà nói gì đó?

Người đàn bà im lặng. Vĩnh hy vọng nàng đừng trả lời hay tốt hơn, nên cải chính lời vừa nói.

– Anh nghe rõ đấy chứ. Tôi nói là...

Vĩnh bước vội, sáp tới bên người đàn bà.

– Bà đừng nói nữa.

Nàng đẩy chàng lùi lại:

– Anh sợ phải không?

Vĩnh ôm lấy nàng:

– Không, tôi không sợ gì hết.

– Anh sợ. Anh sợ, tôi biết. Tôi tẻ thật chứ không phải như anh tưởng đâu. Tôi tẻ thật đó.

Nàng ôm chặt lấy Vĩnh, Vĩnh nghe sức nặng áp vào thân thể mình, chàng lắc đầu:

– Dù thế nào, tôi trót yêu bà rồi. Dù bà có tẻ như bà nói.

Bàn tay nóng âm vịn lấy ngực áo chàng:

– Tôi không tin.

– Thật mà.

Vĩnh hôn người đàn bà:

– Thật không?

– Thật. Đừng nói nữa. Tôi yêu cả cái xấu của bà.

Đèn tắt, trời sáng hơn phòng. Từ trong bóng tối. Vĩnh ngó trời đen, rất xa le lói mấy vì sao xanh nhạt. Chàng nghĩ lơ mơ không được một điều gì, người đàn bà không cho chàng nghĩ gì nữa, ngoài những điều những thứ về nàng. Trong bóng tối, Vĩnh cũng cố quên. Cố quên, để chỉ còn thấy hoan lạc, Để chỉ còn thấy hơi thở mà thôi.

✱

Vĩnh dậy muộn, thốt lo ngại sự có mặt của mình trong phòng người đàn bà: trời đã tỏ. Bên cạnh, bà Khanh vẫn ngủ say.

Vĩnh gọi và lay:

– Dậy bà.

Người đàn bà choàng tỉnh, sợ hãi:

– Sáng rồi hả anh?

Vĩnh chỉ ra cửa sổ. Trời trong, nắng sắp lên.

Bà Khanh hồi hả xuống nhà. Có tiếng nói chuyện phía dưới. Lát sau bà lên, bảo Vĩnh:

– Em sui nó đi mua đồ ăn sáng rồi.

Vĩnh cười gượng:

– Về nhé.

– Ờ, về đi.

Vĩnh xuống nhà, len lén như kẻ trộm. Con ngõ đang thức dậy trong sinh hoạt rì rào hỗn tạp. Vĩnh mở cửa bước ra ngoài. Chàng chạm mặt với một người

đàn bà lối xóm, quen mà không biết tên. Vĩnh nhìn đi chỗ khác, vội vàng về nhà mình.

Vào lọt trong nhà, Vĩnh thở phào. Bây giờ chàng mới nhớ suốt đêm qua phòng chàng để đèn lớn. Vĩnh lắc đầu cười thâm.

Lên tới phòng mình, Vĩnh nhớ tới lá thư của Ánh. Lá thư nàng viết trong lúc vội vàng, trong lúc xao xuyến. Lẽ ra đêm qua Vĩnh phải tới với nàng. Nàng hoãn lại quyết định lấy chồng chính là để chờ đợi ở Vĩnh một chút đổi thay.

Vĩnh sửa soạn đi làm. Mọi thứ lảng xuống. Lúc này chàng không muốn nghĩ đến bất cứ người đàn bà nào, bất cứ mỗi bận tâm nào. Chàng nghĩ đến một chiếc trứng gà, một ly cà phê thật nóng.

Buổi trưa, Vĩnh từ sở về thẳng nhà Ánh. Lúc dừng xe trước chiếc cầu thang nhỏ, chàng lại dùng dằng. Thật sự chàng không muốn gặp nàng trong lúc này.

Chàng đến chỉ vì lá thư. Dường như một ý nghĩ nào đó về bốn phận đã khiến chàng tới đây.

Vĩnh bước lặng lẽ trên cầu thang, tới trước phòng Ánh, chàng thốt ngừng lại, cả hơi thở. Chàng nghe phía trong một giọng đàn ông chàng đã mang máng nghe một hai lần.

Người đàn ông. giọng rành rọt, hỏi Ánh về vụ hoãn lại ngày cưới Vĩnh biết đó là Tuấn – như Ánh đã nói. Chàng tò mò muốn xem mặt ông ta.

– Anh đã cho sửa soạn hết rồi. Nếu có gì thay đổi, em phải cho anh biết ngay bây giờ.

Giọng Ánh cười:

– Làm gì mà gấp vậy anh. Để chiều em nói. Bây giờ em hơi mệt.

– Tại sao lại chiều.

– Hẳn anh biết là trong lúc dao động, chẳng ai quyết định được gì hết. Lúc này em đang dao động mà em cũng không biết tại sao.

Giọng Tuấn:

– Em làm như em còn là nữ sinh không bằng.

Ánh cười khanh khách:

– Em tưởng em còn khó hơn nữ sinh.

Nữ sinh mà gặp bác sĩ như anh chắc chịu gấp rồi.

Nàng đổi giọng:

– Anh Tuấn à, thật tình em không được yên ổn. Em sẽ gặp lại anh tối nay.

Có tiếng xê dịch phía trong:

– Em đi ăn cơm với anh,

– Thôi, em không muốn ra khỏi nhà này.

– Tối anh đến?

– Để tôi em ghé anh. A, thôi tối nay mình gặp nhau ở Tự Do đi. Tối phòng trà cũ đó.

Vĩnh lùi lại mấy bước, mặt hơi nóng. Chàng biết mình vừa làm một chuyện xấu. Được thể, chàng lùi luôn xuống cầu thang, ra đường.

Vĩnh đứng khuất sau một gốc cây, làm như che gió để mũi thuốc.

Người đàn ông vừa ra khỏi cầu thang nhà Ánh, Vĩnh đã sững sờ. Đó chính là người chàng đã gặp đêm qua ở nhà Tuyết Minh. Trông ông ta không khác gì hồi tối. Những người đeo kính trắng, dưới mắt Vĩnh luôn luôn có một bộ mặt.

Người đàn ông tới bên một chiếc Fiat kiểu mới nhất, ngược nhìn lên lầu Ánh trước khi cho xe chạy. Vĩnh chán ngán bước trở lại cầu thang. Hình ảnh đêm qua ở nhà Tuyết Minh vẫn lên trong tâm trí chàng. Chàng gõ cửa.

Ánh có vẻ ngạc nhiên. Dường như nàng tưởng người đàn ông trở lại trong khi nàng lại thấy Vĩnh. Bỗng nàng hỏi vội vã:

– Anh có gặp ai khi lên lầu thang không?

Vĩnh gật đầu.

– Tuấn đấy.

Chàng gật đầu nữa.

– Anh thấy thế nào?

Chàng bước vào phòng, ngồi xuống ghế. Ánh gặng hỏi:

– Em lấy người đó được không?

Vĩnh nói:

– Anh không có ý kiến.

Khi nói, chàng lại nghĩ tới bữa tiệc tối hôm trước, tới lúc Tuấn ôm Tuyết Minh trong tay, tới lúc chàng rời ngôi biệt thự tới ngõ hẻm đường Yên Đỗ, và ở đây gặp

một người, một hình ảnh, mang máng hình ảnh bà Khanh.

Ánh đến gần, gặng hỏi:

– Thế nào anh?

Vĩnh lắc đầu:

– Anh không có ý kiến mà.

– Anh thấy người ta được không chứ?

– Kể cũng được. Bác sĩ mà.

Ánh không bằng lòng câu trả lời đó. Nàng rót nước cho Vĩnh, đổi câu chuyện:

– Đêm qua em có đến anh.

– Anh có thấy cái giấy của em.

– Em tính trưa nay đến anh nữa. Em mệt rồi, em nghĩ là trưa nay em không

gặp anh, tối em trở lại lần nữa. Tối mà không gặp anh nữa thì em sẽ không bao giờ đến anh nữa. Em coi như mình không có duyên với nhau.

Vĩnh đùa:

– Không duyên nợ bồ ơi. Tại sao hoãn ngày cưới, em?

– Em cũng không rõ nữa. Có lẽ em cảm thấy không ổn.

– Tại sao vậy?

Ánh thở ra:

– Em cũng không biết nữa. Em chỉ cảm thấy chứ không nghĩ rõ ràng điều gì được. Có lẽ em tiếc.

– Tiếc gì?

– Tiếc anh.

Vĩnh lắc đầu:

– Có lẽ không phải đâu, chuyện tình của mình kéo dài, rồi không đi đến đâu, có lẽ vì thế mà em tiếc.

Ánh cười khanh khách:

– Có lẽ như thế cũng nên. Vậy sau đây em cũng không cần thắc mắc gì nữa.

– Về phần anh thì khỏi. Đừng bao giờ nghĩ đến anh như thế hết.

– Vâng.

– Anh sẽ không bao giờ nghĩ đến em nữa, một khi em lấy chồng.

Ánh hoài nghi ra mặt, nhưng chỉ mỉm cười, Vĩnh ngó nàng, cũng không hiểu mình muốn gì. Chàng không mấy may rung động như chàng vẫn tưởng. Chàng đứng dậy, xem giờ:

– Lát anh có việc bận.

Ánh nhìn xuống ly nước, Vĩnh biết chàng hơi kỳ cục. Chàng vừa đến, câu chuyện ngắn ngủi, và chàng muốn đi ngay. Chàng nâng ly nước uống cạn.

– Việc gì vậy anh?

– Công việc.

Vĩnh bỏ hộp quẹt vào túi, sửa soạn đi ra, Ánh bỗng chạy lại ôm lấy chàng:

– Anh buồn hả.

Vĩnh cười méo mó:

– Thật sự anh không buồn.

– Em lấy chồng anh không buồn sao?

– Chắc không. Đời anh đâu phải mới chỉ một mình em bỏ đi lấy chồng.

Một dây hình ảnh trở lại trong tâm trí Vĩnh. Những khuôn hình mờ nhạt, lay động những mái tóc, những nụ cười.

– Anh nói vậy đó hả. Trông vậy mà bạc.

Chàng cười ha hả:

– Bạc quen rồi, cô ơi,

– Người ta đi lấy chồng mà mình không buồn gì hết?

– Buồn cũng vậy thôi. Buồn làm gì cho mất thì giờ. Người ta lại tưởng bỏ. Bây giờ anh đi.

Ánh ôm thật chặt:

– Em sẽ không hoãn đám cưới nữa. Tối nay em gặp Tuấn, em sẽ cho Tuấn biết như vậy.

Vĩnh gật đầu:

– Ủ hoãn làm gì?

Ánh lay tay chàng:

– Anh nói vậy đó hả? Ít nhất anh cũng phải nói gì cho em vui lòng.

– Anh chúc em hạnh phúc.

– Không cần anh chúc. Nói gì về lòng anh.

– Lòng anh hả? Lòng anh..

– Nói gì cho em tin chắc là trước khi em đi lấy chồng, em cũng đã có anh yêu, Em không phải gái già.

Vĩnh âu yếm:

– Em nghĩ kỳ cục lắm.

– Có lẽ kỳ cục thật. Không lẽ anh vui

khi em đi lấy chồng. Em đâu đến nỗi tệ như vậy phải không anh?

Vĩnh ôm nàng:

– Làm sao anh có thể vui được. Nhưng anh mong em vui.

Nàng gật đầu:

– Em sẽ vui chứ. Em sẽ quên anh.

Vĩnh gật đầu:

– Phải như vậy. Không có gì phải mơ tưởng nữa hết. Anh mới thấy đời sống rất bình thường, dù có gì xảy ra. Lúc nào đời sống cũng vậy mà thôi, thành ra mọi chuyện là tùy mình hết. Anh không còn thấy gì quan trọng nữa hết.

– Em chưa thấy được như vậy.

Vĩnh biệt chàng sẵn sàng bỏ cuộc

trước mọi sự. Chàng không còn thấy thích thú, thấy hăng hái gì nữa. Những cánh cửa mở vào cuộc đời, từ khung cửa này tới khung cửa khác, liên tiếp gần kề, hầu như đã đóng lại gần hết. Những cánh cửa ấy, trong thời thanh xuân của Vĩnh, thường trực mở toang, thường trực tràn đầy ánh sáng, bây giờ đã đóng kín, hay đã khép lại, cùng với bóng tối.

Những mơ ước đã tan tành, những trái bóng màu đã lần lượt xì hơi, rớt lệt bệt xuống bụi, bị vùi lấp, hay đã vỡ tan tành trên một nóc nhà cao vút, ngang những đường dây điện chằng chịt. Cuộc đời Vĩnh, mỗi năm càng tới gần tuổi ba mươi càng mở rộng thì lúc này, vừa qua tuổi đó, đã thu hẹp, đã khép vào. Bóng tối mỗi lúc một trùm lấp, một phủ xuống. Hình ảnh mờ dần, sự vật lùi xa, cặp mắt Vĩnh mờ đi và đôi tay Vĩnh đã mỏi. Ngó

xuống là một vực sâu, nhìn lên là những bờ tường. Vĩnh không còn những ham hố vô ích, nhưng cũng đôi khi là những ham hố cần thiết để đẩy chàng đi tới.

Ánh chưa thấy được như vậy, nhưng Vĩnh đã thấy Ánh chưa biết rõ người đàn ông nàng sắp chung sống, nhưng rất tình cờ, Vĩnh đã gặp ông ta, trong cuộc vui của những người không còn nhìn đời sống như vườn hạnh phúc nở rộ những bông hoa quý.

Đó chỉ còn là một hí trường, với những trò may rủi, đỏ đen, những tính toán rất lạnh lùng.

– Anh!

Ánh ôm chặt Vĩnh, lay động. Chàng ôm nàng, vuốt ve nàng, rồi cúi nhìn nàng, Một vùng trán khô, mái tóc xơ xác,

cái mũi rúm mỗ hôi. Chàng nhìn kỹ hơn nữa, làn da cổ nham nhám, bàn tay khô tẻ. Tình yêu không phải lúc nào cũng thấy được. Tình yêu có lúc chỉ còn là cái xác.

Ánh ôm chặt chàng hơn nữa. Vĩnh hôn nàng nhẹ nhẹ, không ham muốn. Bỗng nàng cười thành tiếng, nhào lên để nhìn vào mắt chàng. Chàng vẫn mở mắt, không rung động đợi chờ gì.

– Khi em quyết định rồi, mình sẽ không gặp nhau nữa.

– Đồng ý.

– Em sẽ quyết định trong ngày hôm nay, tuần sau làm đám cưới.

Chàng hỏi:

– Nghĩa là sau hôm nay, mình sẽ không gặp nhau nữa.

– Sau lần này, lát anh ra về là thôi.

Vĩnh gật đầu:

– Như thế cũng phải.

Nàng ôm chặt Vĩnh hôn:

– Em muốn cho anh vui. Em muốn anh phải nghĩ tới em một cách... tốt đẹp.

– Thế nào là tốt đẹp đây?

– Anh phải nghĩ đến em trong niềm vui của anh mới được.

– Em định nói gì vậy?

– Em muốn cho anh vui. Em muốn anh không thể trách em được. Em muốn sau này mình vẫn là bạn với nhau. Gặp nhau ngoài đường hay ở đâu đó mình vẫn nói chuyện với nhau như thường vậy.

Vĩnh đồng ý.

– Anh thấy chuyện đó không có gì lợi cả. Mà cũng chẳng gì hại.

Ánh lắc đầu:

– Lạ quá, hôm nay em lại nghe anh nói đến lợi hại. Anh nghĩ đến lợi hại từ bao giờ thế?

Vĩnh cũng ngạc nhiên:

– Ừ thôi, bỏ chuyện đó. Bây giờ anh về.

Tuy nói thế, Vĩnh vẫn nằm yên trên giường. Ánh ôm lấy chàng:

– Anh à.

Vĩnh nhìn nàng chờ đợi.

– Anh à.

Vĩnh gật đầu:

- Anh nghe đây.
- Vậy là quyết định rồi nhé.
- Ừ.
- Anh có muốn gì em không?

Vĩnh hiểu ý Ánh muốn nói gì. Chàng nhắm mắt. Buổi trưa, không khí khô ran trên mái nhà, và thân thể chàng bứt rứt khó chịu. Chàng xoay người ôm lấy Ánh. Nàng ôm chàng chặt hơn. Và một lát Vĩnh thấy ngực áo thấm ướt.

- Có gì đâu mà em phải khóc?
- Em buồn. Sao anh không chịu lấy vợ?

Vĩnh cười trong cổ họng:

- Anh sắp lấy vợ đó. Sau khi em lấy chồng, anh cũng lấy vợ.

Nàng kêu lên:

– Trời ơi!

Sau tiếng kêu nàng ngồi nhòm dây, ngó Vĩnh trùng trùng. Qua cái nhìn ấy, chàng cảm thấy mình trở thành một kẻ thô lỗ, một tên tàn nhẫn. Chàng vội kéo nàng xuống:

– Tại vì sao em biết không? Tại vì em đi lấy chồng nên anh không chịu nổi. Anh sẽ lấy vợ. Và để trả thù em, anh lấy một bà rất nhiều tuổi.

Nét mặt Ánh thay đổi. Nàng dịu lại:

– Anh đừng đùa chứ.

– Anh nói thật mà.

– Thật?

– Ừ. Chớ không lẽ lấy một cô trẻ như

em? Nếu thế thì phải lấy em chứ. Vậy anh phải lấy một bà nhiều tuổi.

– Cỡ nào?

Vĩnh nghĩ đến bà Khanh:

– Một bà cỡ gần bốn mươi tuổi. Một bà kiểu... Ava Gardner.

Ánh mỉm cười:

– Bà Bá Tước Đi Chân Trần đó hả. Ủ, người như anh phải lấy một bà đẹp dữ dội, biết yêu tan tành như anh thường nói, và nhất là phải có tiền. Bà này có tiền không.

– Có mà không nhiều.

Ánh nhìn thẳng vào mặt Vĩnh:

– Chuyện anh vừa nói là thật hay đùa, anh.

Vĩnh ngậm ngừng trong giây lát:

– Chính anh cũng không rõ, cho đến lúc này anh chưa rõ. Có thể chỉ là đùa mà rất có thể trở thành sự thật.

– Anh nói như thế là em hiểu rồi.

Nàng rời chàng ra, lăn vào một góc giường. Hai người không ngó đến nhau! Vĩnh thắc mắc lẫn tới:

– Em hiểu ra làm sao?

– Hình như anh có điều gì giấu em.

– Điều gì.

– Nghĩa là hiện nay anh phải đang có liên lạc với người đàn bà đó. Nửa đùa nửa thật?

Vĩnh cười trừ. Ánh quay phắt lại:

– Sao, có đúng không?

– Đúng.

Nàng lăn tới:

– Bao giờ?

– Nửa tháng. Bà ta mới dọn tới ngõ anh nửa tháng.

Ánh ngờ ngờ:

– Có phải cái bà gầy gầy cao cao phải không?

– Ủ. Sao em biết.

Ánh không trả lời, hỏi lại:

– Bà ta tên gì?

Vĩnh nói tên.

– Vậy là anh không tốt với em.

Vĩnh im lặng

– Em cứ tưởng anh cần em. Nếu biết thế không khi nào em thềm đến với anh hết.

Trên khuôn mặt nàng, Vĩnh đọc thấy vẻ khinh thường.

– Nếu thế, cái chuyện lấy chồng của em thật có gì đâu để phải nói với anh. Anh có bao giờ nghĩ đến chuyện đó làm gì cho mất công.

Nàng bỗng khóc. Vĩnh vẫn im lặng.

– Thôi, anh về đi.

Khi ngẩng mặt, nàng nói ráo hoảnh. Vĩnh ân hận:

– Chuyện không ghê gớm như em tưởng đâu. Anh mới quen bà ta.

Nàng ôm mặt cười rủ rượi. Tiếng cười nàng nghe châm chọc khó chịu.

Vĩnh kéo tay nàng ra. Khuôn mặt tươi sáng của nàng chan hòa nước mắt. Vĩnh kinh ngạc hỏi:

– Sao vậy? Sao vậy?

Ánh lắc đầu nguầy nguậy, vẫn không ngừng cười. Nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy, Vĩnh đâm bực bội:

– Em làm gì như đóng kịch thế?

Nàng gật đầu:

– Kịch thật đó anh. Một vở kịch lớn là đằng khác. Nhiều bất ngờ quá.

Vĩnh cảm thấy có điều không ổn. Chàng gặng hỏi, Ánh cười nói:

– Anh có biết người đàn bà đó là ai không?

– Không. Em biết à?

Nàng gật đầu:

– Bà ta có phải tên Trần thị Khanh không?

– Chắc thế. Anh chỉ biết tên bà ta là Khanh. Sao em biết bà ta?

– Em biết. Em còn biết bà ta rõ hơn anh nữa. Bà ta mới dọn nhà từ một biệt thự rất sang trọng tới ngõ anh. Có phải vậy không?

Vĩnh ngơ ngác gật đầu.

– Anh biết vì sao không? Chồng cũ của bà Khanh sắp lấy vợ, nên đòi lại nhà cho vợ mới ở.

Vĩnh rời khỏi giường. Chàng tin ngay những điều Ánh nói.

Hai người không nói với nhau một lúc lâu. Trong lúc Vĩnh hút liên miên.

Anh cười một mình. Một lát, Vĩnh bản khoăn hỏi:

– Mà sao em biết rõ thế?

– Em biết rõ người đó cũng như người đó biết rõ em.

Vĩnh lo ngại:

– Em quen bà Khanh hay quen chồng bà ta?

Vĩnh gặng hỏi nhiều lần nhưng Ánh không chịu nói gì thêm. Nàng nằm sấp áp mặt xuống gối, tránh nghe, tránh nhìn vào mặt chàng.

Buổi trưa, thành phố rời rã trong cái đột nhiên im vắng. Xe cộ thưa thớt, nóng oi ả trong cái giờ phút bốc lửa từ mặt đường.

Vĩnh nằm trần trố, chưa biết có nên

hỏi Ánh thêm gì không. Chàng bắt đầu sợ. Giặng hỏi nữa, có biết chàng sẽ chạm mặt một sự thật nào đó mà có lẽ nên lờ đi thì tốt hơn. Có lẽ cũng cảm thấy như vậy mà Ánh không muốn nói gì.

Vĩnh lơ mơ đoán mò. Bà Khanh, có thể đó là một người thân trong gia đình Ánh. Bà Khanh, có thể là một người nào đó quen thuộc với người chồng mà nàng sắp chung sống?

Ánh đã quay nhìn lại. Nàng trấn tĩnh mỗi xúc động để mỉm cười, nụ cười nhợt nhạt trên khuôn mặt rớm mồ hôi. Nàng quàng tay ôn lây Vĩnh, nói thầm:

– Quên chuyện đó đi anh.

Vĩnh gật đầu, nhưng chỉ một lát chàng lại nói:

– Thật ra nếu em không nói thì anh

thắc mắc lắm. Không lẽ anh đem chuyện này hỏi bà Khanh.

Ánh ngắc đầu vội vã:

– Có lẽ không nên.

Nhưng nàng lại lắc đầu:

– Mà cái đó tùy anh. Với em có khi là quan trọng chứ với người đàn bà đó, chẳng có gì là quan trọng hết. Đó là người có thể làm mọi chuyện.

Nàng ôm Vĩnh chặt hơn:

– Anh đừng nên hỏi em gì nữa. Vì sao anh biết không?

– Hẳn nhiên là không.

Ánh hôn chàng, rồi thì thầm:

– Anh đừng ngu nữa. Vì em chỉ nằm với anh buổi trưa nay nữa thôi. Đây là

lần cuối cùng mình gặp nhau.

Vĩnh gật đầu:

– Bởi thê em mới nói em muốn cho anh vui. Nhất là lần này. Để anh không còn trách gì em được hết,

– Chắc anh sẽ không trách gì em.

– Anh thích như vậy không?

Vĩnh mỉm cười, ngắm nhìn người con gái mà lần cuối cùng anh được gần gũi. Nàng trở dậy vào nhà trong, và khi nàng trở ra, Vĩnh cũng chỉ biết nhìn ngắm.

Ánh hiện ra trong chiếc áo ngủ màu hồng, toàn thân là khối ngọc ngà mà Vĩnh biết không còn lần nào nữa chàng được nhìn ngắm, không che giấu một chút, như lần này.

Ánh tới ngồi bên chàng, ôm lấy chàng để thở, như thế không có chàng, nàng không thể thở được. Nàng cười trong niềm hoan lạc mà Vĩnh biệt chắc cũng là nỗi đau đớn. Biết chắc, bởi vì trong hạnh phúc tan vỡ, sớm mai tỉnh dậy, nàng không bao giờ còn sống lại nữa. Cũng như Vĩnh, chiều nay sau khi rời căn nhà này, chàng cũng không còn thấy Ánh nữa, Ánh của chàng.

– Ánh à.

Nàng dụi đầu khóc:

– Anh đừng nói gì nữa, Đừng nói bất cứ điều gì.

– Yêu em đi anh.

Vĩnh im lặng. Khi chàng cúi xuống nàng, chàng tưởng mình bắt đầu là một người khác.

Chương năm

Hai người ra khỏi nhà vào lúc trời xám tối, dưới cơn mưa tầm tã, và rời ngõ hẻm trên một chiếc ta xi. Rũ áo mưa ngoài cửa xe, vắt áo lên vai ghế bên cạnh tài xế. Hoài Nhân không ngừng gục gặc đầu. Lão cứ gục gặc mãi như vậy suốt một quãng đường dài.

Cuối cùng, trước khi chiếc xe dừng lại trước biệt thự Tuyết Minh, lão bảo Vĩnh:

– Thế cũng xong một mối tình, hả?

Vĩnh muốn nói từ lâu, được dịp lên tiếng nhưng lại lững lờ:

– Hình như thế.

– Còn hình như cái mẹ gì nữa. Rõ ràng là màn kéo cái rụp rồi.

Lão xem giờ, cười:

– Giờ này đám cưới em đang cử hành linh đình.

Lão cười khẩy, văng tục:

– Mẹ kiếp, trong khi chàng nghèo xơ nghèo xác, nàng lại làm đám cưới ở nhà hàng lớn nhất Sài Gòn. Chàng bèn buồn quá.

Vĩnh nhún vai:

– Cũng không đến nỗi nào.

– Thế này là quá rồi chứ còn gì nữa, Không lẽ đi tự tử nữa sao. Moa cho những thằng đàn ông tự tử vì tình là những thằng chưa trưởng thành. Cái món tự tử để cho đàn bà con nít nó xài may ra còn coi được. Như toa buồn như thế này là hơi quá rồi. Nhưng thôi, thế cho nó phải đạo.

Vĩnh gật đầu. Người bạn già lại xem giờ:

– Bây giờ mới gần tám giờ. Hai giờ nữa cơ, em mới hoàn toàn thuộc về bác sĩ.

Vĩnh nghĩ đến Ánh với chút vui vẻ trong lòng. Thật sự, chàng không buồn. Một trang sách lật qua, vẫn trong chương sách cũ, trong cuộc đời chàng. Không có gì là ghê gớm cả.

Hai người bước vào trong biệt thự. Tuyết Minh luôn luôn không thay đổi, luôn luôn vui tươi, sẵn sàng, gọi cho người đàn ông cái cảm tưởng cởi mở, có thể đùa cợt dễ dãi.

Hoài Nhân chặn hai người đứng lại, long trọng nói:

– Khoan, hôm nay phải có sự giới thiệu lại.

Người đàn bà rất tinh ý, hỏi:

– Hôm nay hai anh có gì mà ghê thế?

Lão ký giả cúi đầu:

– Tôi lấy làm hân hạnh giới thiệu với người đẹp người bạn trẻ của tôi đây hôm nay là kẻ thất tình hạng nặng, ở giai đoạn chót. Đêm nay, đúng giờ này, kẻ phụ bạc đang làm đám cưới linh đình, chả vì

tham giàu phụ ngãi.

Tuyết Minh cười khanh khách:

– Thế mà trông anh Vĩnh lại có vẻ tỉnh như không. Biết đâu anh không mong cho người ta đi lấy chồng?

Lão Hoài Nhân cười tít mắt. Bỗng người đàn bà nói:

– Vậy ra hôm nay có sự trùng hợp lớn. Một ông khách quý của nhà này cũng đang làm đám cưới đấy chứ.

Người ký giả nói:

– Thì chính hẳn chứ ai. Chính me-sù bác sĩ Tuấn chứ ai, chính hẳn là kẻ đem tiền bạc ra...

Vĩnh gạt đi:

– Đừng nói nhảm.

Người đàn bà ngạc nhiên:

– Vậy sao? Cô dâu...

– Cô dâu chính là người yêu của ông bạn tôi đây.

Tuyết Minh tỏ vẻ than thở, nắm lấy tay Vĩnh kéo đi.

Nàng niêm nở nói:

– Nếu vậy hôm nay ông anh phải là Hoàng Tử ở đây, Tôi sẽ có cách làm cho ông quên hết mọi sự. Ông anh phải quên hết tôi mới vui lòng.

Vĩnh nói, nửa đùa nửa thật:

– Tôi đang muốn quên hết mọi sự đây.

Vĩnh lên lầu mà thật sự trong lòng không có gì háo hức.

Nửa cuộc vui Vĩnh nhớ lại những gì đã xảy ra lần trước cũng đang lúc chàng và Hoài Nhân ở biệt thự Tuyết Minh. Lần đó chàng bỏ rơi bạn một mình đi lang thang ngoài phố và tình cờ đã được dẫn đến một ngôi nhà trong xóm Yên Đỗ. Tại đây chàng có cảm tưởng đã nhìn thấy bà Khanh.

Lúc này hình ảnh đó lại lần lượt trở lại trong tâm trí Vĩnh cùng với cái cảm tưởng bất an về người đàn bà cùng xóm. Chàng vẫn cố gắng để không tin cô gái tên Tâm là bà Khanh, mặc dù hình ảnh thấp thoáng sau tấm màn cửa — một dáng người mảnh dẽ, một mái tóc cao — vẫn khiến Vĩnh nghĩ đó là bà Khanh.

Vĩnh ngó nhìn Hoài Nhân, bỏ mặc lão với bàn đèn thuốc phiện, lảng lảng xuống lầu.

– Anh Vĩnh!

Tiếng đàn bà gọi làm Vĩnh dừng lại giữa cầu thang, Tuyết Minh bước từ trên lầu xuống,

– Anh cần gì vậy?

– Không.

– Ủa, thế anh đi đâu vậy?

Vĩnh cười gượng:

– Tôi đi đăng này một lát.

– Ê! không được.

Người nữ chủ nhân biệt thự kêu lên, tới kéo Vĩnh trở lại. Chàng nói nhỏ:

– Tôi đi một lát thôi mà. Tôi về ngay.

– Anh đi đâu?

– Có tí việc.

Vùng trán người đàn bà thoáng một vẻ u tối, nàng giật mình nói:

– Thôi, tôi biết anh đi đâu rồi.

– Bà đừng đoán ầu.

– Anh tới đám cưới cô ta.

Vĩnh phá ra cười:

– Bà nhiều tưởng tượng quá. Ăn mặc thế này mà tới đám cưới sao được.

– Anh uống mấy ly rồi?

– Chưa thể say. Tôi còn có thể uống được vài ly nữa rồi có say mới say. Mà khi say, tôi cũng sẽ không để ai biết là tôi say hết.

– Cứ lịm đi thôi?

Vĩnh hài lòng:

– Đúng. Cứ lịm đi thôi. Dù có đau khổ cứ lịm đi thôi.

– Tôi hỏi thật anh, anh không tới đám cưới người ta đây chứ?

Thấy người đàn bà còn thắc mắc Vĩnh giờ tay trái lên:

– Xin thế.

– Được rồi, tôi cho anh đi nửa tiếng.

– Đa tạ bà,

Vĩnh vội vàng chạy nốt những bậc thang cuối cùng. Ra khỏi cổng, chàng gọi được một chiếc taxi. Mười phút sau xe dừng trước một ngõ hẻm đường Yên Đỗ.

Vĩnh linh cảm một chuyện lạ sẽ xảy ra trong đêm nay, dù chàng không muốn có chuyện gì xảy ra nữa: trong đêm

đám cưới Ánh. Nhưng cảm giác về một chuyện khác thường vẫn khiến Vĩnh phải rời ngôi biệt thự, phải tới căn nhà này.

Ngôi nhà này, đó là nơi chàng linh cảm ghê gớm sẽ chạm mặt sự thật. Và chàng trở lại bất ngờ, biết đâu sự thật đã chờ sẵn. Vĩnh vào cái quán bên ngôi biệt thự hỏi Tâm, như đã từng lui tới chỗ này nhiều lần. Người đàn ông bộ mặt hom hem ngó nhìn Vĩnh dò xét.

Chàng nói:

– Tôi có đến đây rồi mà.

Một thằng nhỏ bước vào. Vĩnh chỉ nó nói:

– Lần trước nó đưa tôi sang.

Chàng chỉ vào ngôi biệt thự. Thằng bé ngó Vĩnh, nói:

– À tôi nhớ cậu, kỳ trước cậu đòi chị Tâm sao đó chứ gì. Trời ơi, cậu làm chị sợ hết hồn. Hôm nay chưa tới.

Vĩnh xem giờ:

– Thế bao giờ tới?

– Cũng giờ này.

Vĩnh gọi một chai bia trong khi chờ đợi. Chàng cố ý ngồi thu hình trong một góc, nghĩ nếu người đàn bà tên Tâm không phải là bà Khanh, chàng sẽ đi luôn.

Một chiếc taxi dừng lại. Một cô gái rất lịch sự bước xuống, trả tiền, đi thẳng vào biệt thự. Lát sau một cô khác tới, trên một chiếc xích lô đạp.

Vĩnh chờ thêm lổn nửa tiếng nữa thì một chiếc taxi dừng lại. Bà Khanh từ

trên xe bước xuống. Chàng cười, bước ra.

– Anh đấy à?

Người đàn bà hỏi thản nhiên, Vĩnh không đáp, ra hiệu cho người tài xế đợi. Khi ngừng lên, chàng bắt gặp một khuôn mặt dừng đứng.

Thốt nhiên, trong lúc Vĩnh không ngờ, người đàn bà mở cửa xe trở lại. Nàng ngồi vào, ra về đợi Vĩnh. Chàng cũng ngồi lên.

– Lên Sài gòn.

Bà Khanh ra lệnh. Sau bà ngó Vĩnh hỏi:

– Có phải anh đến đây tìm tôi?

Vĩnh cố gắng để giữ vẻ mặt thản nhiên, với một nụ cười nhẹ:

– Không, tôi đến chơi.

Chàng định nói “tôi đến mua vui”.
Bà Khanh cười gượng:

– Anh Vĩnh à, tôi nghĩ kỹ rồi. Tôi biết thế nào anh cũng trở lại. Quả không sai, anh đã nhận ra tôi.

Vĩnh không biết phải nói gì. Lẽ ra người đàn bà nên để chàng ra về một mình. Song nghĩ lại, chàng cho là chính mình ra xe quá sớm.

– Bây giờ anh đi đâu?

Vĩnh thốt thấy một khuôn mặt tội nghiệp, lo âu. Chàng đặt nhẹ tay lên tay người đàn bà.

– Thôi đừng nói gì, bà.

– Anh Vĩnh à, về phần tôi, không có gì đáng nói hết. Nhưng tôi sợ đã làm

anh thất vọng.

Vĩnh vuốt tóc, siết mạnh chân tóc:

– Chắc tôi không thất vọng lắm đâu.

– Đi đâu đây.

Người tài xế taxi hỏi trống khiên Vĩnh bực bội. Bà Khanh hỏi nhỏ chàng:

– Về nhà nhé?

Vĩnh lắc đầu:

– Tôi có người bạn đang chờ ở một đám tiệc. Hay là bà tới đó luôn.

Người đàn bà tỏ vẻ e ngại, sau rốt cũng gật đầu.

Ít phút sau, Vĩnh lại đổi ý. Chàng cho xe dừng lại giữa trung tâm Sài Gòn, trên một con phố đông người.

– Bà đói chưa?

– Tùy anh.

Hai người xuống xe, vào một nhà hàng.

Vĩnh uống rượu. Tới nửa chừng bữa ăn, chàng bắt đầu vui vui. Chàng bảo người đàn bà:

– Bà Khanh, tôi vui lắm.

– Tôi thấy.

– Bà biết hôm nay là ngày gì của tôi không. Bà có tin là hôm nay...

Người đàn bà chặn lại:

– Tôi biết, Hôm nay người yêu anh đi lấy chồng.

– Sao bà biết?

– Hôm nay cô Ánh đi lấy chồng

Vĩnh bỗng nhớ lại buổi cuối cùng gặp Ánh. Chính nàng cũng biết bà Khanh. Chàng làm như biết, nhưng cũng làm như không, hỏi:

– Hai người có biết nhau?

Người đàn bà gật đầu nhột nhạt:

– Biết rõ lắm. Hôm nay cô Ánh có mời anh đi ăn cưới không?

Vĩnh nhún vai. Người đàn bà nói tiếp:

– Tôi có thiệp mời mà không đi đây.

Bữa ăn không có gì ngon nữa, mỗi người phải bận tâm về những điều riêng rất nặng nề. Về phần Vĩnh, nhiều lần chàng muốn hỏi thẳng sự liên hệ giữa hai người đàn bà song lại sợ câu trả lời.

Chàng bắn khoản trước câu hỏi suốt bữa ăn.

Khi rời tiệm, trời bắt đầu mưa nhỏ, Vĩnh đưa người đàn bà đi bộ dưới hàng hiên, như một cặp tình nhân mới, còn tìm thấy bên nhau những phút vui êm đềm thanh thản.

Tới một góc phố, bà Khanh đột ngột hỏi Vĩnh tại sao để Ánh ra đi. Vĩnh thành thật trả lời là chàng cũng không rõ nữa. Người đàn bà nói:

– Có lẽ anh không yêu cô Ánh như anh tưởng đâu.

Vĩnh nhận:

– Dường như thế. Bởi thê tôi mới nói là tôi không rõ vì sao đã không giữ Ánh lại. Không rõ là vì hoặc tôi không

còn yêu cô ấy nữa, hoặc tôi mệt mỏi quá rồi.

Người đàn bà đã mất đi vẻ lo nghĩ lúc xẩm tối. Nàng tươi cười trở lại:

– Về phần tôi, ban nãy tôi có lo sợ quá đáng. Tôi sợ đã làm anh thất vọng, nhưng bây giờ có lẽ tôi đã lầm.

Vĩnh đùa bỡn:

– Tôi cũng thất vọng chứ.

– Không nhiều lắm thì phải.

– Khá nhều.

Được thể, người đàn bà cả quyết:

– Tôi tin là không nhiều lắm. Bởi anh không yêu ai hết. Anh chỉ yêu có anh thôi.

Vĩnh tự nhạo báng mình:

– Bà ơi, không yêu ai thì sống với ai được.

Người đàn bà kéo Vĩnh băng qua đường dưới cơn mưa lất phất, trong tiếng cười giòn giã:

– Chứng cứ là anh có sống với ai đâu. Anh sống một mình mà

– Sống một mình nhưng như bà thấy, tôi vẫn cần có... bà.

– Thôi đi anh ơi.

– Cái đó bà biết, khỏi cần tôi nói ra. Hay là nói cho đúng hơn, tôi vẫn cần một điều gì đó thật tốt đẹp để tin tưởng.

Người đàn bà đẩy nhẹ chàng:

– Anh còn nhiều người khác.

Vĩnh gạt đi để nói nốt ý mình:

– Còn nhiều người khác mặc lòng nhưng tôi đã trót tin ở bà. Bà nhiều tuổi hơn tôi, nhưng tôi vẫn tin tôi đã gặp một... một...

– Chắc không phải là một nàng tiên?

Vĩnh lắc đầu. Hai người vẫn đi dưới hàng hiên. Mưa đã bắt động giọt mái nhà:

– Không, tôi chả bao giờ hy vọng ở một nàng tiên cả. Tôi là một kẻ phàm trần, tôi yêu những cái gì của phàm trần, khi bà tới, tôi tin đã gặp một người bạn dịu dàng.

Bà Khanh tỏ vẻ hài lòng:

– Nếu thế thì anh đã gặp. Tôi cũng tin tôi sẽ là người bạn tốt của anh, dù đời sống của tôi không được tốt đẹp. Trước kia, tôi là một người vợ nếu không hoàn

toàn thì cũng không có xấu xa cả. Nhưng ...

Vĩnh nói:

– Tôi tin lời bà lắm. Tôi không nghĩ bà có thể ...

Bà Khanh cười khanh khách, tiếng cười Vĩnh nghe không thật chút nào...

– Anh cũng đừng nên tin tôi quá. Thật sự tôi đang sợ anh tin tôi quá. Vì thế, tôi mới sợ anh thất vọng.

– Tôi thất vọng rồi.

Người đàn bà dừng hẳn lại:

– Anh Vĩnh, nếu vậy thì còn gì để nói nữa.

– Còn. Tôi tin là còn. Tôi còn trẻ song lòng tôi có lẽ khoan dung hơn là người ta

tưởng. Tôi vẫn muốn tin bà vẫn là người bạn tốt của tôi.

Vĩnh ngượng ngập khi định nói chữ dịu dàng. Mặt chàng đỏ bừng. Chàng vừa nghĩ tới ngôi nhà ở đường Yên Đỗ.

Bàn tay Vĩnh nắm chặt lại. Chàng nổi giận bất ngờ.

– Anh Vĩnh.

Người đàn bà dịu dàng gọi:

– Bây giờ đi về nhé.

Vĩnh nghĩ đến Hoài Nhân, lắc đầu. Hai người lại tiếp tục bước dưới cơn mưa mỗi lúc một nặng hạt hơn:

– Tôi muốn nói chuyện nhiều với anh. Rất nhiều. Anh có biết cô Ánh với tôi là chỗ thế nào không?

Vĩnh nhìn hẳn vào mặt người đàn bà:

– Tôi đang muốn biết vậy.

– Cô ấy không nói cho anh biết sao?

Hai người đứng bên nhau, sau một màn nước trắng, mỗi người nhìn theo tầm mắt của mình. Vĩnh nóng nảy:

– Sao, bà.

– Chính cô Ánh chỉ cho tôi thuê căn nhà hiện nay. Cô ấy lui tới thăm anh nên biết người ta cho thuê căn nhà ấy.

Vĩnh lắc đầu chán ngán.

– Vậy là bà đã biết rõ tôi khi bà tới nhà tôi lần đầu, Hôm bà đến mượn sách.

Người đàn bà không trả lời.

– Ánh là cháu tôi.

Vĩnh ngó bà Khanh.

– Cháu thế nào?

– Cháu gọi bằng cô, được không?

Vĩnh bỗng thấy vui vẻ:

– Được chứ. Tôi không thấy có gì là không được cả.

Chàng thở phào:

– Tôi lại cứ tưởng... ghế góm hơn nhiều.

Bà Khanh chế diễu:

– Dáng chừng anh tưởng chúng tôi là hai mẹ con.

Vĩnh phì cười:

– Bà nhiều tưởng tượng thật. Thôi bây giờ đi.

Người đàn bà có vẻ nhẹ nhõm:

- Tự nhiên anh vui vẻ thế.
- Bây giờ đi.
- Đi đâu nhỉ. Tôi muốn đi ăn cưới cháu tôi.

Vĩnh thân nhiên:

- Bà đi một mình đi.
- Không, đi với anh chứ.
- Nếu bà muốn tôi đến phá đám thì tôi đến.

Người đàn bà nhún vai:

- Anh tưởng tôi tin lời anh sao?
- Anh mong người ta lấy nhau cho sớm là đằng khác, ở đó mà phá. Tôi hiểu tâm trạng anh lúc này lắm.

– Nghe bà nói, tôi tưởng tôi là sở khanh.

– Cũng không đến nỗi thế, gần gần thôi.

Một chiếc taxi trống chạy tà tà trên đường. Vĩnh huyết sáo thật to gọi lại.

– Chịu ướm một tí nhé.

Chàng dìu người đàn bà chạy ra xe. Ngồi trong xe, Vĩnh vẫn chưa quyết định nên đi đâu. Bà Khanh, bây giờ trước mắt chàng không hoàn toàn là hình ảnh cũ, khi bà đứng dưới ngọn đèn đường hôm đầu tiên dọn tới xóm Vĩnh, nhưng cũng không phải là hình ảnh xấu xa mà lúc đầu Vĩnh tưởng, trong lúc tới ngôi biệt thự đường Yên Đỗ.

Trong chàng có những cái mù mờ ẩn hiện, như hình ảnh một cơn mơ nhẹ

nhàng gần sáng.

– Đi đâu, anh?

Vĩnh nghĩ đến Hoài Nhân nói:

– Tôi còn người bạn đang chờ. Mình tới đó trước khi về nhà,

Bà Khanh không phản đối. Sau khi Vĩnh bấm chuông ngôi biệt thự Tuyết Minh, hai người lọt vào khoảng sân trải sỏi, Vĩnh đưa người đàn bà vào phòng khách.

Tuyết Minh cười cười nhìn, chàng dò hỏi, nhưng nàng có vẻ gượng gạo.

– Đây là bà bạn thân của tôi.

Chàng giới thiệu hai người đàn bà với nhau. Sau đó nói;

– Bà chị gọi giùm Hoài Nhân với.

Chuông reo trên lầu. Tới mười phút sau người ký giả già mới xuống tới. Lão chào bà Khanh:

– Tưởng ai,ra là chỗ hàng xóm cả. Vĩnh ngỏ ý về trước, Hoài Nhân lắc đầu:

– Tệ quá. Thôi để uống ly rượu đã.

– Thôi, về.

Bà Khanh vui vẻ:

– Sao anh không uống một ly trước khi về?

Vĩnh nói:

– Tôi ngại mất thì giờ của bà chứ. Không, tôi cũng muốn uống nữa.

Lão ký giả cười ha hả:

– Hay, hay lắm.

Vĩnh cười thầm vì thấy lão có cái tác phong của một anh quan viên già ở xóm Cô Đầu.

Rượu được mang ra, mấy người đặt tiệc nhỏ tại một căn phòng riêng, kế cận phòng khách. Tuyết Minh cũng được mời tham dự.

Bà Khanh đỡ ly rượu Hoài Nhân trao và nghe lão nói:

– Từ ngày bà dọn tới xóm tôi, cái chú Vĩnh đây đã mê bà ngay.

Vĩnh không nói gì. Người đàn bà nói:

– Anh nói vậy chứ tôi biết anh Vĩnh đang thất tình, nhất là đêm nay.

Lão cười ha hả:

– Biết hết! Biết hết!

Lão cột nhà hỏi người đàn bà:

– Bà không ghen sao?

Uống một ngụm rượu, nàng cười thành tiếng trên thành ly:

– Vĩnh.

– Chả bao giờ có chuyện đó cả.

– Hay vậy?

– Nhất là đối với ông này.

Nàng hát hàm nhẹ một cái, ra ý chỉ Vĩnh.

Người ký giả tò mò:

– Sao lạ vậy?

– Có gì lạ đâu, anh? Tại vì người ta trẻ, người ta có quyền làm nhiều thứ. Đó anh thấy không, nói đến người ta mà

người ta cứ lờ đi, làm như mình nói đến ai vậy. Nhưng tại vì...

Bà Khanh chút nữa nhắc lại tên Ánh, song ngưng câu nói nửa chừng. Vĩnh hiểu ý, nói:

– Cứ việc nhắc, không sao hết.

Chàng đùa, nói tiếp:

– Lòng tôi giá bằng vì chuyện đó rồi.

Hai người cười ha hả sau câu nói của Vĩnh, nhất là tiếng cười của Hoài Nhân. Riêng Tuyết Minh chỉ cười miệng. Nàng tỏ vẻ không tha thiết với câu chuyện,

Đêm về khuya, cả ba đều thấm rượu, Vĩnh say hơn cả, vì nỗi buồn nặng trĩu trong lòng.

Vĩnh biết mình say, biết rõ mình say hơn mọi người vì mối sầu Ánh để lại.

Chàng ý tứ xem giờ trên đồng hồ tay.
Hơn mười giờ.

Hoài Nhân bắt gặp hành vi của
chàng, nói:

– Tớ biết cậu đang nghĩ gì.

Bà Khanh cũng hiểu ra, cười nhẹ. Từ
biệt Tuyết Minh, sau khi ra khỏi biệt thự,
bà nói giỡn:

– Bây giờ mình đi dự đám cưới.

Lão ký giả gật vai Vĩnh:

– Thế nào, nghe rõ chưa. Đi chứ.

Vĩnh bắt đầu bực:

– Đi thì đi, sợ gì.

Lão kêu lên như phường tuồng:

– Hay! Hay!

Người đàn bà nhìn Vĩnh thật gần:

– Anh muốn đi phải không? Hỏi thiệt đó.

Hoài Nhân thêm:

– Thiệt thì sao mà không thiệt thì sao?

– Thiệt thì tội đưa đi. Không thiệt tôi đưa... về.

Vĩnh gật đầu:

– Ờ, đưa đi đi.

– Thiệt hả?

– Thiệt.

Một chiếc taxi được gọi lại, ba người ngất ngưỡng bước lên. Lão ký giả ngồi trên ghế trước.

Lão gặng Vĩnh:

– Sao quyết định lại đi bạn, chứ tôi nghe không được chút nào. Bạn đang đi với một người đàn bà đẹp vậy mà bạn lại định đi nhìn mặt một người đã bỏ bạn sao?

Vĩnh la:

– Thôi, ông ơi.

Bà Khanh đập lên vai ghế:

– Anh kệ anh ấy.

Quay sang hỏi Vĩnh, bà cười:

– Bây giờ tới đám cưới cô Ánh nhé.

Chàng nhún vai:

– Tùy bà.

– Nếu anh muốn thì đi chứ tùy gì tôi.

Chiếc taxi chạy qua một quảng đường tối. Ba người im lặng. Điều thuốc trên môi Vĩnh đỏ rực. Khi xe chạy ra quảng đường sáng, chàng nói buông thong:

– Về.

Hoài Nhân phụ họa:

– Phải như vậy.

Vĩnh không buồn nói nhưng riêng với người đàn bà ngồi bên cạnh, chàng nắm lấy tay nàng. Những ngón tay mỏng manh bóp chặt tay Vĩnh.

Khi chiếc taxi dừng lại, Vĩnh mượn hơi rượu, mượn nỗi sầu, đứng ngất ngư trên hè đường để cho người bạn già trả tiền, và sau đó, đợi lão đẩy đi mới chịu cất bước.

Con ngõ vào giờ này, cũng như

những đêm vào giờ Vĩnh trở về, không một bóng người. Từ sau những lần chạm mặt với gã chủ tiệm điện, Vĩnh thận trọng hơn mỗi khi đi sâu vào ngõ. Lần này, cùng với Hoài Nhân, chàng bước xăm xăm.

Tới trước cửa nhà người đàn bà, lão ký giả cúi đầu thật thấp, vẫn trong vở tuồng mà lão đóng vai hề giúp vui để chào từ biệt. Lão có ý xem như Vĩnh sẽ vào luôn căn nhà đó. Người đàn bà vội lui lại:

– Anh phải đưa anh Vĩnh về đã chứ.

Lão tỏ vẻ ngạc nhiên, Vĩnh rất tỉnh táo bá vai bạn:

– Không, để tôi đưa bạn già tôi về.

– Trời ơi, vậy mà tôi tưởng anh say.

Bà Khanh vừa nói vừa lắc đầu. Hoài Nhân trợn mắt.

– Tôi cũng lắm nữa chứ.

Vĩnh giục người đàn bà:

– Bà đi vào nghỉ đi.

Chuông reo. Cho đến khi cánh cửa mở ra Vĩnh mới chịu cất bước, sau khi chúc bà Khanh một giấc ngủ ngon, còn lại hai người trong ngõ, không ai nói một tiếng. Tới nhà mình, Vĩnh tính đi thẳng thì Hoài Nhân dừng lại:

– Toa buồn thật sao?

Vĩnh hỏi lại:

– Tôi có vẻ buồn à?

– Chưa còn gì nữa.

– Không buồn đâu. Vậ vậ thôi.

– Gặp người đẹp ở đâu vậy?

Vĩnh vuốt mặt, nhớ lại ngôi biệt thự ở đường Yên Đỗ.

– Tình cờ.

– Đêm nay toa lạ lắm.

Hoài Nhân vỗ vai bạn. Vĩnh ngo ngác:

– Lạ thật sao?

– Ủ. Hai người như một đôi nhân tình vậy.

– Trông được không?

Người ký giả sốt sáng:

– Được chứ sao không. Trông em tuy hơi có hơn tuổi toa, nhưng tư cách lắm.

Vĩnh cười cười, nhớ lại ngôi nhà

chứa. Rồi nụ cười tắt biến, chàng thấy khổ sở, có điều gì khiến chàng không muốn tin.

Quả thật bà Khanh có bề ngoài rất tư cách. Tiếng cười của Hoài Nhân bất ngờ cất lên:

– Tình cờ khỉ gì. Chắc cậu buồn tình cậu về kéo em đi chứ gì. Ờ phải rồi, tự nhiên thấy cậu đi đâu mất. Rồi khi trở lại, cậu dắt em theo.

– Tình cờ mà.

– Vậy hả.

Vĩnh lại nghĩ đến ngôi biệt thự.

– Để tôi đưa anh về.

Chàng cất bước sau câu nói, muốn cử động để khỏi phải suy nghĩ. Người bạn già gạt đi:

– Cậu đang mệt. Để tôi về một mình!

Lão lại vỗ vai Vĩnh trước khi bước đi. Chàng lén phúi phúi trên chỗ vừa bị vỗ, bực bội. Vĩnh vẫn khó chịu khi bị vỗ vai, dù người vỗ vai chàng là người nào.

Hoài Nhân khuất trong tôi Vĩnh vẫn còn đứng im trong lòng ngõ. Chàng nghĩ ngợi xem mình muốn gì. Cuối cùng chàng lắc đầu một mình. Mở khóa, vào nhà. Trong giây phút đó chàng tự hỏi có nên sang gặp người đàn bà nữa không, ngay trong đêm nay.

Phút cuối cùng, chàng tin là nàng đang chờ mình. Chàng lại mở cửa, ra khỏi nhà.

Đêm khuya, con ngõ lộng lộng gió, Vĩnh nghe mái tóc bay ngược, áo sơ mi mở rộng, ngòm ngòm. Súc sống, dường

như được khơi dậy từ ngõ ngách, những miền sâu kín, tràn lên. Vĩnh cảm thấy khoẻ mạnh vô cùng. Nhưng vừa tới cửa bà Khanh, chàng khựng lại. Cửa mở toang, điện sáng rực. Rồi tắt ngúm.

Vĩnh chạy tới:

– Bà Khanh?

Rõ ràng Vĩnh nghe tiếng thở hào hển của nhiều người.

– Bà Khanh!

Vĩnh xô cửa, ngã chúi vào bóng tối.

Đèn bật, vừa lúc một cây gậy đập xuống. Vĩnh né tránh, vai tê điếng. Cây gậy quét ngang, chàng tưởng đôi chân gãy rồi, ngã lăn dưới đất.

– Cho nó một trận.

Vĩnh nhận ra lão chủ tiệm điện. Người thứ hai lạ mặt, to lớn, hung hãn, chỉ nhìn qua cũng biết y là một tên côn đồ.

Chàng bị dựng dậy, bụng thốn đau vì những cú đấm. Vĩnh há miệng muốn nôn mửa trong khi thân thể liên tiếp nhận những cú đánh khác.

Vĩnh đã nhận ra bà Khanh ở góc phòng cùng cô người làm. Cả hai bị trói, miệng nhét giẻ.

– Bây giờ làm sao?

Tên côn đồ hỏi.

– Trói nó đã.

Gã chủ tiệm điện ngậm điều thuốc nát bét một đầu vì nước bọt. Gã nghe ngóng động tĩnh, xem lại cửa, gạt đầu tự đắc.

Gã ngồi xuống ghế rồi lại đứng lên. Khi Vĩnh bị trói xong, chàng bị đẩy vào một góc nhà.

– Mi ở dưới này hả.

– Đàn anh cứ yên tâm.

Gã chủ tiệm điện tới trước mặt Vĩnh nhe răng cười. Sau đó lão tới chỗ bà Khanh, bế sốc người đàn bà, leo cầu thang lên gác. Người đàn bà mở mắt ngó Vĩnh.

Tên côn đồ mặt mũi đỏ gay — lúc này Vĩnh mới nhận thấy — đi đi lại lại. Y ngó Vĩnh, rồi lại ngó cô người làm. Sau đó y bắt đầu lục soát căn nhà. Nhưng nhà dưới có lẽ không có gì để y lục soát.

Khi trở ra, y lôi cô người làm dậy. Cô ta đẩy dụa, ú ớ. Y phát vào hông cô ta mặt mũi dẫn ra hung tợn. Y kéo cô ta

vào trong bếp.

Vĩnh hít đầy không khí, tưởng mình còn khỏe lắm. Chàng không cựa quậy gì được hết,

Từ trên lầu, tiếng động vọng xuống. Vĩnh đoán hiểu những chuyện đang xảy ra. Chàng cắn răng, vùng vẫy, vẫn thay mình nằm bẹp một góc nhà. Trong lúc đó tâm trí chàng tan rã.

✱

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, tên côn đồ trở ra. Y nhếch mép cười. Sau đó y chậm chạp nhẹ nhàng bước lên cầu thang.

– Tám hả?

Gã thợ điện hỏi vọng xuống.

– Em đây. Lên được chưa?

– Lên đi mày.

Tên côn đồ khuấy trên đầu cầu thang.

Vĩnh cố gắng tự cởi giầy trời. Chàng nhớ một vài cảnh đã thấy trên xi-nê. Chàng cố lặn mình tới cửa ngoài, hy vọng móc dây trời vào quả đấm cửa. Tiếng động trên phòng bà Khanh vẫn vọng xuống trong khi Vĩnh lê về phía cánh cửa.

Từ trên gác gã chủ tiệm điện bóng cười sảng sặc. Tiếng cười khiến Vĩnh nhột nhột trong mình. Chàng cắn răng chịu đau, dướn người lên móc được giầy trời vào quả đấm bằng sứ và giật mạnh. Khi Vĩnh rút được một tay ra thì có tiếng chân bước xuống cầu thang. Tuyệt vọng chàng chờ đợi. Không hiểu sao gã côn đồ

không bước xuống.

Cởi xong giày trói, Vĩnh chạy vào trong bếp. Chàng cầm con dao lớn nhất, chạy lên cầu thang.

Bà Khanh ngồi tựa lưng vào tường, kéo mền phủ gần khắp thân thể. Gã chủ tiệm điện và tên côn đồ đang lục tủ, ngăn kéo.

Vĩnh lặng lẽ bước vào.

Tên côn đồ la, tiến lên trước. Vĩnh hờm dao thật bình tĩnh, chém y một nhát trúng vai. Tiếng hét của y thật rùng rợn.

Vĩnh hài lòng vì tiếng hét ấy.

Chàng tới gần gã chủ tiệm điện đang lúi sút vào góc nhà.

Nhưng chàng chưa kịp làm gì gã.

Phía sau, tên côn đồ nhào tới – trong khi Vĩnh tưởng y đã ngã khuỵu vì vết thương – Vĩnh không la hét gì hết, chân tay bủn rủn, lạnh lạnh. Rồi máu lan chan hòa trên sàn nhà,

Bà Khanh la thất thanh, la không ngừng Vĩnh lùi lại vài bước để ngã xuống giường.

Máu từ vết đâm trên đùi sau tuôn ra xối xả. May mà tên côn đồ không thể đứng thẳng được, nếu không y đã đâm ngang lưng chàng.

Căn nhà phía trước cửa bật đèn. Căn nhà bên cạnh có tiếng hỏi vọng sang. Gã chủ tiệm điện thoát chết, băng ngang căn lầu, rầm rầm chạy xuống thang. Y bỏ rơi tên côn đồ nhưng tên này cũng còn thừa sức tẩu thoát.

Hoài Nhân tất tả tới gần Vinh hỏi rồi rít. Vinh hỏi nhỏ:

– Nó đi gọi xe chưa?

– Moa bảo lão xích lô trong xóm rồi. Giờ này gọi xe thế nào được. Moa nghe con ở cửa bà Khanh nói chính thằng chủ tiệm điện phải không? Nó đâu rồi?

– Nó đi tám đời rồi. Thôi đừng hỏi.

– Sao vậy?

– Để lúc khác.

Hoài Nhân cười, ngó vết thương Vĩnh:

– Không nặng lắm. Không chết được đâu mà sợ. Cậu muốn tớ đưa đến

Bệnh Viện nào đây?

– Bệnh Viện Đô Thành.

– Chỗ đó e không được tốt. Vả lại, nếu cậu vào đó, thế nào nó cũng đăng tin cậu vào mục tin chó chết.

Vĩnh chột nhớ:

– Ủ, vậy đi chỗ khác.

– Tớ quen thằng Bác sĩ Tiến. Để đến Bệnh viện của nó.

Vĩnh gật đầu. Bà Khanh từ dưới nhà đi lên nói:

– Có xe rồi.

Bà nhìn Vĩnh lặng lẽ, dường như chán ngán. Vĩnh cố gắng dò xét phản ứng trên khuôn mặt bà, thấy cái vẻ nhớn nhác xanh xao khác thường. Bà ngồi

xuống bên chàng cách vài gang tay như sợ Vĩnh đụng vào:

– Anh thấy khá không? Máu còn chảy đây này.

– Không đến nỗi nào.

Hoài Nhân bắn khoăn:

– Chắc là cậu không đi được?

Người đàn bà gắt nhẹ:

– Anh này còn đùa. Cái chân thế này còn đi gì nữa.

– Thế hả.

Lão ngó Vĩnh chặt lưỡi:

– Cậu để tớ công vậy.

Vĩnh gượng ngồi dậy, ôm lấy vai người bạn. Lão ký giả bắt đầu đi xuống.

Tới giữa cầu thang lão nói...

– Đào hoa cho lắm.

Vĩnh không nhìn lại cũng biết bà Khanh đang đi sát phía sau. Chàng đập nhẹ vào vai bạn ra hiệu hãy im...

Xuông tới nhà Vĩnh cau mặt. Điện sáng trưng, lối xóm bu đông trước cửa.

– Ủa, cậu Vĩnh đây mà

Vĩnh nhận ra người đàn bà kề cận nhà mình, chàng không thèm chào hỏi.

– Ai?

– Cậu Vĩnh chứ ai.

Mấy người trong cuộc đều êm lặng. Hoài Nhân đặt Vĩnh xuống lòng chiếc xích lô. Lão nói:

– Phải có người đỡ mới được. Tôi đỡ

không được đâu.

Bà Khanh lặng lẽ ngồi lên. Hoài Nhân nói:

– Tôi về nhà lấy xe. Tôi đi theo liền bây giờ.

Chiếc xích lô được đẩy ra khỏi ngõ, Vĩnh ngả lưng trên nệm xe, nhắm mắt. Bây giờ chàng mới thấy mệt. Máu vẫn chảy ra từ vết thương, có lẽ rất sâu.

Ra tới đường, Vĩnh thấy nhẹ nhõm trong người. Chỉ còn hai người trên xe. Bà Khanh ôm lấy chàng, hỏi rất nhỏ bên tai:

– Anh không ân hận chứ.

Vĩnh mở mắt, lắc đầu.

– Dù sao cũng là may. Nó có thể đâm anh chết.

Vĩnh gật đầu.

– Tôi vào nhà thì tụi nó đã ở sẵn trong đó rồi. Nó trói gô con bé người làm của tôi, nhét giẻ đầy miệng. Tội nghiệp cô bé, một mình nó chống cự thế nào nổi hai thằng chó má ấy.

Vĩnh lắng nghe.

– Thằng thợ điện luôn miệng nhắc đến anh. Nó bảo nó sẽ giết anh tức thì nếu anh tới vào lúc đó. Buồn cười, nó thấy anh nó sợ như sợ cọp.

Vĩnh ngắm người đàn bà đang ôm chàng. Chiếc xe lẹ làng chạy trên đường vắng, sau khi ngừng lại ở một ngã tư cho cảnh sát xét.

Xe chạy được một quãng nữa thì Hoài Nhân đuổi kịp. Trong đêm khuya chiếc xe Lam cũ kỹ của lão nổ vang rền.

– Quẹo đây.

Lão ra hiệu, rồi nói:

– Trong ngõ có người nói sẵn sàng làm chứng cho bà, bà Khanh. Họ nghe tiếng bà thét rồi trông thấy thằng thợ điện chạy ra. Sau đó là thằng Tư ở Bến Tắm ngựa.

Người đàn bà nói:

– Làm gì được chúng nó bây giờ?

Lão gân cổ:

– Thừa chứ lại làm gì. Nhất chúng nó đi chứ để như vậy sao được

– Tùy anh muốn làm gì thì làm.

– Tôi làm sao được, bà phải đứng tên thừa chứ.

Vĩnh gạt đi:

– Để xem.

Chiếc xe theo lệnh Hoài Nhân dừng lại trước một tòa nhà lớn. Rồi chạy thẳng vào trong. Lão ký giả móc tiền túi cho người phu. Vĩnh được đưa vào phòng cấp cứu. Cô y tá trực cho biết bác sĩ Tiễn còn đang ngủ. Chỉ có một sinh viên tập sự sẽ tới liền bây giờ.

Vết thương của Vĩnh được băng bó lại. Anh sinh viên chặc lưỡi.

Vĩnh nhóm đầu khỏi bàn giải phẫu, hỏi:

– Gì vậy?

– Sâu quá. Chắc là dao Mỹ?

– Chắc thế.

– Lè phè hả?

Vĩnh gượng cười không trả lời. Chàng thấy bà Khanh ngó Hoài Nhân như dò xét. Hai người đứng phía bàn thuốc theo dõi.

Sau khi chích thuốc, Vĩnh được đưa lên một căn phòng trên lầu, Hoài Nhân quan sát sơ qua gian phòng rồi ngó ý ra về, Vĩnh giữ lại.

Bà Khanh vẫn ngồi bên cạnh giường, Bà thở dài thườn thượt.

– Chuyện xảy ra rồi — Vĩnh nói — Bà nên quên chuyện này đi.

– Quên làm sao được anh.

– Cũng phải quên. Tôi mang rất nhiều vết thương mà tôi rồi cũng phải quên.

– Nó bị ối quá.

- Càng phải quên.
- Ước gì tôi giết được chúng nó.
- Cũng chẳng ích lợi gì. Coi như tại họa của mình. Lúc này nó không đến thì lúc khác nó cũng đến.

Vĩnh đòi hút thuốc. Hoài Nhân châm cho chàng. Hơi thuốc khiến chàng thấy dễ chịu hơn.

Bà Khanh đứng dậy nói:

- Anh Hoài Nhân chắc là ở đây với anh Vĩnh được. Tôi xin phép về nhà. Tôi thấy khó chịu lắm.

Vĩnh không giữ. Chàng nghĩ người đàn bà đang xao động dữ dội. Lão ký giả vội nói khi nàng bước ra cửa:

- Để tôi đưa bà về,

– Tôi dẫn xe xích lô chờ rồi.

Nàng ra khỏi căn phòng hấp tấp như người chạy trốn.

Còn lại hai người đàn ông. Hoài Nhân đi đi lại lại, lộ vẻ suy nghĩ. Vĩnh đoán lão băn khoăn điều gì.

Chàng nói bất ngờ:

– Tôi muốn dọn nhà.

– Sao vậy?

– Tôi muốn tới một chỗ khác.

Người bạn chàng cười lớn tiếng:

– Cậu là đàn ông chứ có phải đàn bà đâu mà phải sợ hãi lời xóm dữ vậy.

– Tôi thấy chán chỗ đang ở quá rồi.

– Tôi tưởng bà Khanh nói như vậy

mới hợp lý. Người ta chạy trốn dĩ vãng, rồi lại gặp chuyện tồi tệ, lẽ ra người ta mới tính chuyện bỏ chỗ này.

– Chắc bà ta cũng phải tính.

Vĩnh do dự một lát:

– Ý tôi là tôi không muốn để bà ta phải gặp tôi nữa.

Người bạn Vĩnh nhún vai:

– Hà tất cậu phải làm như vậy.

– Có lẽ tôi đi Đà Lạt nằm một thời gian.

Lão ký giả không nói gì, vẫn đi quanh quán trong phòng. Tiếng chân lão khiến Vĩnh thao thức tới khuya.

Chương sáu

Đến Khanh tới thăm Vĩnh hàng ngày trong suốt thời gian chàng nằm bệnh viện. Hai người không dǎ động chút gì nữa về chuyện đã xảy ra. Vĩnh xem ý thấy người đàn bà nhiều lần muốn nói với chàng một chuyện gì, nhưng rồi nhiều ngày trôi qua, bà vẫn không nói.

Nửa tháng, Vĩnh được phép rời bệnh viện. Vết thương đã tháo chỉ. Vĩnh báo cho Hoài Nhân biết ngày chàng về nhà. Lão nhăn nhó ra mặt:

– Rồi ai hầu hạ cậu đây? Không có vợ khổ nhất những lúc như thế này...

– Chả cần.

– Để tớ hầu cậu vậy chứ biết làm sao?

Vĩnh nghiêm giọng nói:

– Cảm ơn anh, chắc là tôi không phải nhờ đến anh đâu. Chịu khổ một chút ăn nhằm gì.

Tuy thế, ngày Vĩnh rời bệnh viện, chính Hoài Nhân đưa chàng về nhà. Lối xóm bu lại nhưng e dè đứng ngó, chỉ trừ bọn con nít hỏi han lằng xằng.

Buổi tối đầu tiên về nhà, Vĩnh tưởng bà Khanh phải sang, nhưng không hề thấy. Khoảng chín mười giờ chàng bốn chồn vì chờ đợi. Có tiếng chân bước vào – Vĩnh nằm ở nhà dưới – Nhưng là Hoài Nhân.

Lão cho chàng gói thuốc, cười nói:

– Tớ biết cậu nằm một mình buồn lắm nên đến nói chuyện cho vui.

– Sao anh biết tôi ở một mình?

– Biết chắc.

– Sao lạ vậy?

– Cậu chỉ có hai người đàn bà, một người đã đi lấy chồng mẹ nó rồi, còn một người đã bỏ đi, vậy còn ai mà không một mình.

Vĩnh giật mình:

– Ai bỏ đi?

– Cậu chưa biết đâu. Bà Khanh dọn nhà đi rồi.

Chàng ngạc nhiên:

- Bao giờ?
- Cách đây độ một tuần.

Vĩnh gương ngồi dậy. Chàng vẫn linh cảm một chuyện gì đó sẽ xảy ra sau tai họa ở nhà người đàn bà. Chuyện đó, như một vết rạn trong một bình hoa, mỗi ngày một ăn sâu, mở rộng, không có cách gì tránh khỏi.

Chàng nhún vai sau một lát trầm ngâm:

– Trong khi ấy tôi cũng tính dọn nhà đi chứ.

– Ờ.

– Người ta lại làm trước tôi.

Hoài Nhân cắn nhai:

– Cả hai người đều chả ra làm sao

cả. Việc gì phải như vậy.

Vĩnh ngó người bạn già.

– Thật đấy, việc gì phải như vậy? Phải coi vụ đó như một tai họa mà bất cứ ai cũng có thể gặp phải.

– Tôi có nói gì đâu?

Hoài Nhân nhăn nhó:

– Đã đành là cậu không nói gì, song tớ biết cậu khổ tâm về chuyện này lắm.

Vĩnh lắc đầu. Hoài Nhân không hiểu được chàng vì lão không hề biết ngôi nhà mà bà Khanh mỗi tuần đều có lui tới ở đường Yên Đổ.

– Về phần người đàn bà, dĩ nhiên họ không thể làm gì khác được. Bà ta bỏ đi là phải.

Vĩnh hất hàm:

– Sao là phải?

– Chứ còn gì nữa. Cậu phải nói gì thì người ta mới được an ủi mà ở lại. Đảng này cậu không thèm nói gì hết, người ta tự thấy bị khinh bỉ, tất là người ta phải bỏ đi. Với tớ ấy à...

Vĩnh hỏi:

– Với anh thì làm sao?

Người ký giả cười hể hể:

– Đồng ý là nếu người yêu của mình không may gặp chuyện chó má như thế, mình đau hơn hoạn. Nhưng mà dù gì nó cũng xảy ra rồi, có cay cú cũng không hàn gắn lại được. Tốt nhất mình phải nhìn thẳng vào sự thật.

Vĩnh nhún vai:

– Tôi đang nghe diễn thuyết thì phải.

Người ký giả lớn tiếng:

– Cậu đừng có nhạo tôi. Tôi biết cậu cho là tôi già rồi, tôi lắm cảm. Nhưng mà có già mới có đủ rộng lượng mà mở xé vấn đề.

Vĩnh bật cười.

– Nếu vậy tôi không nói nữa.

Lão đánh diêm xòe xòe mỗi thuốc,
Vĩnh nói:

– Tôi vẫn nghe anh cơ mà. Anh cứ nói. Tôi... vậy thôi chớ tôi vẫn nghe anh nói.

– Nghe với cái kiểu đó à?

Vĩnh làm bộ nghiêm chỉnh.

– Thôi được, anh nói tiếp đi.

– Phải, tớ không thèm để ý tới cái vụ đó. Quên luôn.

Lão ký giả hành diện sau câu nói. Lão cho như vậy là cách mạng lắm. Vĩnh hiều thấu tâm trạng người bạn già nhưng im lặng.

Một lát chàng lên tiếng.

– Nói cho anh hay là tôi rất buồn. Buồn là cái sự nhất định đi rồi. Bây giờ bà Khanh đã đi.

– Ờ.

– Bà Khanh đi, tôi coi như tôi đã mất mát ít nhiều.

Hoài Nhân trề môi:

– Bà già đi, bà trẻ đi, cậu tổn thất nặng nề ấy chứ.

Câu nói của lão khiên Vĩnh nhớ đến Ánh.

– Ủ, tổn thất hơi nhiều.

Lão cười ha hả, bá vai Vĩnh:

– Đó là những xác đếm được trên mặt trận, còn bao nhiêu xác bị thương nữa bồ ạ. Này, nếu cậu muốn tớ đi kiểm cho.

– Tìm làm chi?

– Ủa, lại còn tìm làm gì nữa? Nhớ bỏ mẹ đi lại còn hỏi.

Vĩnh lắc đầu:

– Thôi bỏ qua. Đừng tìm.

– Ủ, thôi thì thôi chứ. Có điều như vậy cậu bạc tình bỏ mẹ. Nói vậy chứ bây giờ cậu còn đang dưỡng thương, cậu

nói thế cũng phải. Để khỏi rồi tính.

Vĩnh không buồn nói lại. Chàng nghĩ dù mai mất vết thương lành hẳn, chắc chàng cũng không nghĩ tới chuyện đi tìm người đàn bà nữa. Cả hai người đàn bà, Vĩnh muốn quên hết.

Chàng làm bộ vui vẻ, nói:

– Mình phải nhân dịp này mà làm lại cuộc đời.

– Úi dà!

– Thật chứ, phải tu tỉnh lại.

– Ừ, ráng lên.

– Phải làm giàu.

– Ờ, nên lắm. Làm giàu đi cho anh em nhờ.

Lão cười, không hề tin điều Vĩnh nói:

– Cậu mà nghĩ tới chuyện làm giàu, tôi lạy cả hai tay. Tôi xin làm đàn em cậu nữa. Thật đấy.

– Rồi anh xem.

Chàng mơ tưởng mình sẽ ở trong một ngôi nhà lịch sự, có xe hơi đi. Chàng mơ tưởng như thế từ lâu rồi, nhưng chưa bao giờ bắt tay vào một việc gì để thực hiện điều mơ tưởng đó.

Ra đời từ năm 17 tuổi, Vĩnh đã đi làm gần hai chục năm. Vậy mà Vĩnh chưa có xe hơi cũng chưa có nhà.

Chàng chẳng có gì hết ngoài vẻ mệt mỏi không rời. Lúc nào Vĩnh cũng gầy, cũng mệt mỏi, cũng như vừa ốm dậy. Chàng biết là Hoài Nhân nói đúng.

Chàng nghĩ mình sẽ giàu chứ chưa bao giờ nghĩ tới chuyện làm giàu hết.

Vĩnh nghĩ bây giờ mình phải làm giàu. Không làm giàu không được. Nhưng chàng lại bỗng nghĩ mình làm giàu để làm gì? Chàng chỉ cần được sống thanh thản, đâu có ham làm giàu. Chàng bảo Hoài Nhân:

– Nói thế chứ tôi không ham giàu.

Lão nheo mắt:

– Đừng nói dóc. Giàu mà đứa nào không ham. Thà nói cậu không biết phải làm giàu cách nào tớ còn tin được.

Lão cúi nhìn vết thương của Vĩnh:

– Liệu bao giờ khỏi?

– Khỏi rồi. Phải hỏi bác sĩ nó mới cho mình về chứ.

– Nhưng liệu chừng phải tỉnh dưỡng bao lâu?

– Một tuần là đi chơi được rồi.

Lão trợn mắt:

– Không được. Cửa giò liền. Theo moa đi uông một ly thì may ra còn được. Lâu quá moa cũng không lại thăm em Tuyết Minh. Mau khỏi đi moa đưa cậu lại cho em săn sóc.

Vĩnh cười ha ha:

– Coi chừng săn sóc làm sao phải cửa chân thì bỏ mẹ.

Hai người cười âm ỉ. Bỗng Vĩnh lắc đầu nói:

– Mà không được.

– Sao vậy?

- Tuyết Minh là của lão tiên bối.
- Ấy. Đừng bao giờ gọi moa là lão tiên bối. Gọi thế là ám sát đời tử của moa.

Vĩnh cười hì hì:

- Thành ra vẫn sinh đành rút lui.
- Ấy cũng không được Tuyết Minh không phải là của tớ. Nói thật, tớ xem chừng em để ý đến cậu dữ lắm.
- Không có đâu.
- Tớ tỉnh lắm. Cậu tin tớ đi. Tớ tỉnh lắm. Chỉ nhìn thoáng qua khóe mắt em lúc em nhìn cậu là tớ biết liền. Mết thì chưa mết nhưng em để ý cậu em có vẻ chịu cậu lắm. Này nhé đẹp trai, lịch sự, con nhà tuy không là giàu nhưng chưa có vợ. Cái vụ chưa có vợ khó lắm, Thiêu gì đứa chưa có vợ nhưng toàn là bọn nhóc

con cả, chả biết mẹ gì hết. Đẳng này cậu vừa trên ba mươi mà lại chưa có vợ, ăn chơi đủ cách, già dặn, thế là em mất đứt đi rồi. Tớ nói thật bây giờ cậu mời em về đây chơi đi.

– Làm gì vậy?

– Ờ, hay là để tớ làm cho. Mời em về. Em thấy tận mắt cậu ở một mình là em ký liền. Ký liền, tớ đánh cuộc đấy.

– Thôi đi ông ơi,

– Sao lại thôi. Bởi thế mà lại thôi thì có họa là điên. Em còn thơm lắm. Em lại có tiền, cậu đồng ý không nào?

– Riêng hai điểm đó thì đồng ý.

Lão ký giả kêu lên:

– Hai điểm đó là nhất Việt Nam nhì thế giới rồi cậu còn muốn gì nữa. Em

nào có hai điểm đó thì kể như em thắng rồi. Đừng nói hai, chỉ cần một điểm thôi tớ cũng nhào vô liền, dù rằng điểm kia em có dưới trung bình đi nữa.

Lão cười tít mắt:

– Miễn là em không rổ hoa là được rồi.

Vĩnh không buồn suy nghĩ:

– Như anh bây giờ kể cũng sướng thật, coi cuộc đời như trò đùa vậy.

– Chớ cậu tưởng cuộc đời này là Thiên Đường sao?

– Chẳng phải Thiên Đường. Tôi đâu còn trẻ để mà lạc quan như vậy nữa. Đời nó cũng đánh tôi như trái ba lông rồi ông ạ.

– Vậy mà còn lý tưởng nhỉ.

– Cũng chả lý tưởng gì. Nhưng mà người ta chỉ sống có một lần.

– Ôi dào, lại triết lý nhân sinh, nghe nhức đầu bỏ mẹ. Sống một lần với lại sống hai lần là cái khỉ gì? Sống, theo tớ là sống làm sao cho sướng cái đã. Ra đường, thấy bọn ngoại quốc là tớ thẹn. Nếu không thẹn thì tớ ngượng.

Vĩnh nhìn lão, đợi lão giải thích:

– Cậu không bao giờ bị như vậy sao? Trông chúng nó phốp pháp, to con sạch sẽ mà mình thèm. Cái đời mình tuy không đói meo như chó hoang, nhưng không đủ ăn. Chúng nó gọi dân mình thiếu ăn là đúng lắm.

Vĩnh vẫn im lặng.

– Dân mình thiếu ăn là “cái cẳng” đi rồi, phải không. Mặt mũi đứa nào cũng

hốc hác, lưỡng quyền nhô ra như sọ trần, hay là chỉ có da bọc xương. Mẹ kiếp, thằng nào mua dây nịt bụng về cũng phải đục thêm vài ba lỗ mới giữ quần khỏi tụt xuống, trông đứa nào mình cũng nhớ đến Hê Charlot. Vậy mà còn bảo không thiếu ăn.

Vĩnh gây:

– Sao, bây giờ ông tính đấu khẩu với tôi về cái vụ đó đây à?

– Đấu khẩu với cậu ăn cái giải gì. Tại vì cậu cứ còn lý tưởng. Cậu xem đời mình, cứ chui rúc hoài dưới những mái nhà thấp. Chúng nó gọi nhà ổ chuột là không sai. Một cái nhà bề ngang ba thước, bề dài mười hai thước, xúm vào đến chục mạng còn gọi là quây quần sum họp dưới ánh đèn. Mẹ kiếp, hồi xưa tớ đọc trong mục giải đáp thắc mắc, có

một anh hỏi thằng phụ trách là hai vợ chồng nó mỗi khi muốn ngủ với nhau phải rình rập người nhà như đột kích vậy. Vì nhà đông quá, lại vách gỗ, cái giường khốn nạn lại sắp rụng hết chân, kêu cọt kẹt. Mẹ kiếp, đọc cái tin ấy tớ thương vợ chồng nó không biết đâu mà kể.

Vĩnh nói:

– Nếu thế thì thảm thật.

Lão ký giả to tiếng:

– Thảm chết người đi ấy chứ còn gì nữa. Vậy mà em Tuyết Minh vừa có tiền, vừa thềm tình, cậu lại còn tính chê hả. Nói cho cậu hay, nếu cậu bỏ qua vụ này thì không phải là cậu đã làm một việc tốt đâu.

Lão nhăn nhó ngó Vĩnh, nói tiếp:

– Không những cậu không hề làm một việc tốt mà cậu còn làm một việc vô nhân đạo, tàn ác dã man xấu xa tồi tệ không thể tha thứ được.

Vĩnh phì cười:

– Ông nội, sao hôm nay ông nổi hứng quá vậy?

– Vậy cậu có chịu cặp với em Tuyết Minh không? Nếu cậu không chịu, tôi cặp cho cậu coi.

Chàng tỏ vẻ nghi ngờ, nói:

– Nếu anh cặp được sao không cặp đi? Tôi mừng nữa là đằng khác.

Lão làm bộ thờ dài:

– Nói vậy chứ cỡ như tớ, em chê dài, đuổi đi như đuổi tà. Cặp được tớ đã cặp rồi.

– Anh nói vậy chứ tôi xem anh còn có vẻ trung niên hán tử lắm.

Lão cười khàn khạch ngó Vĩnh:

– Tớ già rồi, cậu cho tớ đi tàu bay giấy sao được.

– Tôi nói thật mà. Anh chưa già.

– Chưa già thì có thể chứ bảo tớ là trung niên hán tử thì cậu đều quá.

Vĩnh mỉm cười. Đầu đã bạc rồi mà lão còn nói chưa già thì có thể. Chàng gật đầu, nói tiếp:

– Tôi thấy anh chưa già. Kể ra nói còn trung niên hán tử thì hơi quá, nhưng anh là tay... đẹp lão lắm,

Hoài Nhân chửi tục:

– Cậu đều bỏ mẹ.

– Hay là để tôi dò ý Tuyết Minh xem sao?

Người bạn già xoa tay.

– Này, tôi không phải con nít nhé. Kể trưởng thành thì phải tự lực cánh sinh, cậu để mặc tôi. Nói thế chứ tôi không hề bao giờ tính chuyện đó đâu. Đàn bà bây giờ đối với tôi là một thứ kinh cung chi điệu. Chim thấy cây cong là sợ. Tớ sợ đàn bà lắm rồi. Giờ già rồi, thoát rồi, ai đại gì dây vào nữa.

– Anh biết thê tại sao lại cứ đẩy vào cho tôi?

– Bởi vì cậu còn trẻ, cậu còn chịu đựng được. Tuổi trẻ dù có chết yếu đi nữa cũng không ai là không hệ lụy vì đàn bà, dù đã có hàng triệu tấm gương to bằng cái chiếu,

Vĩnh nhún vai. Người bạn già của chàng gân cổ:

– Chú không à? Tớ hỏi cậu: có thằng nào sau khi có vợ mà bảo sung sướng đâu. Thằng nào cũng méo mặt hết. Thằng nào cũng khổ hết. Nhưng không lẽ tệ bạc đến nỗi kêu ầm lên là tao hối hận vì đã lấy vợ à?

– Anh đang kêu ầm lên đấy thôi.

– Ấy, trường hợp moa lại khác. Con vợ moa nó tịch rồi, moa có quyền trộm vong linh nó mà tuyên bố vong vít.

Lão cười cười nói tiếp:

– Cái vụ này nó kỳ lắm. Cậu thấy thằng già nào cũng khuyên thằng trẻ đừng lấy vợ vội hoặc nếu không lấy vợ thì càng tốt. Nhưng cái vụ này có thằng nào khuyên được thằng nào đâu. Thằng

nào rồi cũng chui đầu vào hết. Lại lấy vợ sớm nữa mới khổ chứ. Ấy cậu là còn khá chứ nhiều thằng lỏi mới hai mươi hai hai mươi ba đã có con rồi, khổ thế. Cậu có biết tại sao không?

– Tại sao hả ông?

– Còn tại sao nữa. Theo chỗ tớ hiểu, bọn thanh niên ngoại quốc đầu có bị như vậy. Chúng nó lấy vợ muộn lắm. Sở dĩ thế là vì ngay từ hồi nhỏ, chúng nó đã được giáo dục đầy đủ về cái vụ này. Đứa nào cũng có bạn gái rất sớm. Thành ra khi chúng nó định lấy vợ là chúng nó đã quen hàng tá con rồi.

Lão cười hề hề:

– Thanh niên mình có thằng lấy ngay em đầu tiên mà nó quen. Gặp một cái là bị liền, cứ tưởng như em đó là thần

tượng, là người đàn bà lý tưởng vậy. Vì quen có một hai em, lấy đầu ra mà so sánh xem em nào hay em nào dở.

Vĩnh gật đầu:

– Nghe có lý.

Hoài Nhân gân cổ:

– Có lý là cái chắc. Mới ra đời mà gặp ngay một em săn sóc mình, o bế mình thì cảm động là cái chắc rồi. Run lên ấy chớ lại. Thế là bị em cho vào xiệc liền.

– Ủ.

– Còn chúng nó chơi bởi đã rồi, em nào màu mè chúng nó biết liền. Thanh niên mình lấy vợ sớm là vì cái vụ đó. Còn cái tệ nữa là chính những thằng lấy vợ sớm sau này sinh ra chơi bởi vợ này vợ kia tùm lum. Thuở nhỏ chỉ biết cảm đầu

vào sách vở, lấy cho được mảnh bằng, đâu có biết ăn chơi là cái mẹ gì. Thế rồi khi lớn một cái, đụng phải em nào một cái là ngã liền. Sau tiệc của trời mới đi chơi bởi gỡ gạc.

Vĩnh im lặng. Người bạn của chàng hứng chí, nói tiếp:

– Còn chứ chơi bởi như tớ, khi lấy vợ là tu tỉnh làm ăn, không có ba lẳng nhăng nữa.

Vĩnh cười:

– Cái đó còn xét lại.

Lão xoay câu chuyện:

– Cho nên cậu nên nghe tớ về cái vụ em Tuyết Minh. Em nhiều tuổi hơn cậu, em có tiền, em tự lập, dính vào em là chỉ có lợi chứ không có hại. Em không bắt

cậu làm đám cưới đầu mà cậu sợ.

Vĩnh nghe người bạn nói có lý, cười cười. Hoài Nhân xem giờ, nói:

– Thôi bây giờ nằm dưỡng sức đi. Ráng quên phút chuyện cũ đi. Làm chớ gì có người đàn bà nào là lý tưởng mà đòi hy vọng gặp. Vấn đề là chính cậu cũng đích phải là người lý tưởng của ai hết, em nào hy vọng cậu là người lý tưởng em đó cũng sẽ nã nể ngay.

Vĩnh phật lòng nhưng không nói gì. Hoài Nhân vút lại cho chàng bao thuốc rồi ra khỏi nhà.

★

Liên tiếp ba bốn ngày sau, nhà Vĩnh vẫn chỉ còn một mình Hoài Nhân lui tới.

Tuyệt không có ai khác.

Vĩnh vẫn hy vọng khi nghe tiếng động ngoài cửa, bà Khanh quay trở lại. Nhưng tiếng động qua, rồi chìm trong ngõ, không một người nào khác đến thăm chàng.

Mỗi ngày qua đi, Vĩnh đều thấy nỗi buồn thêm nặng. Chàng vẫn tin tưởng ở một điều gì tốt đẹp, nhưng điều đó không thấy đến.

Cuối cùng Vĩnh cũng nghĩ lời Hoài Nhân là đúng. Tới một tuổi nào đó người ta sẽ thấy là không nên hy vọng gì nữa, mà chỉ nên hưởng thụ cuộc đời mình trong những đêm vui, trong những dịp hội họp.

Với Vĩnh, chàng còn nghĩ đến những dịp buồn. Hưởng thụ cả nỗi buồn cũng

cho chàng những giờ chìm sâu trong đáy nước.

Cuộc sống đòi với chàng có nhiều mặt để đến, có nhiều cửa để vào. Đôi khi mọi mặt đều đóng, mọi cửa chính đều cài then kỹ càng, và chàng chỉ có thể vào qua khung cửa phụ, rất đáng xấu hổ mỗi khi nghĩ đến.

Nhưng biết làm thế nào, vì cuộc sống không phải lúc nào cũng sẵn sàng thuộc về mình. Cuộc sống lại còn trốn chạy nữa, còn lập lờ ngoài xa nữa.

Vĩnh hút thuốc liên miên, mặc dù còn nằm trên giường bệnh.

Tiếng gõ nhẹ nhẹ cửa vào buổi chiều khiến Vĩnh hồi hã. Chàng tin chắc một người đàn bà đang đứng trước nhà mình, vì tiếng gõ cửa rất nhẹ nhàng.

Người đàn bà đó không thể là Ánh, vì nàng mới lấy chồng, nàng không thể trở lại nơi này, bây giờ.

Vĩnh vẫn nghĩ một hai năm sau khi lấy chồng người con gái có thể quay lại gặp người yêu — sau nhiều tháng chờ đợi một phút gặp gỡ tình cờ — nhưng một vài tháng thì chưa thể được. Chàng nhớ tới người bạn gái của một họa sĩ, bạn thân của chàng. Nàng đã đợi chờ hai năm, cho đến khi phòng triển lãm của người họa sĩ mở cửa, và nàng tới, như tình cờ đi qua. Hai người đứng trước một tấm tranh cũ, mà chàng tình cờ, mang ra triển lãm lại. Tấm tranh và nàng, khi hai người còn yêu nhau. Nàng ngồi trên chiếc ghế kiểu cũ, vai tựa tròn, vạt áo rơi xuống một bên đùi.

Phía sau là màu xanh thẫm của vườn cây. Hai người đứng trước tấm tranh đó

rất lâu rồi nàng khóc lặng lẽ. Ngay sau đó người họa sĩ rời phòng tranh, đưa người yêu cũ tới quán nước cạnh đó. Họ ngồi tỉ tê với nhau nhiều chuyện – hẳn nhiên là phải nhiều chuyện — và sau đó thay vì chia tay nàng trở về nhà – có một đứa con nhỏ đang chờ mẹ – nàng lại đi với chàng về nhà chàng. Ngôi nhà có vườn cây trong tấm tranh.

Chuyện gì đã xảy ra ở đó những năm nàng chưa lấy chồng, lại xảy ra. Hay mới lần đầu xảy ra không ai biết. Một tháng sáu nàng lại gặp người tình họa sĩ, khóc xúng mặt, rồi xa nhau vĩnh viễn. Hôm đó nàng uống thuốc ngủ tự tử.

Người họa sĩ sau này nói với Vĩnh: Cho đến bây giờ tao vẫn không thể tin là cô ấy chết rồi. Tao tưởng cô ấy vẫn còn sông, như lát nữa đây tao có thể gặp cô

ày ngoài đường. Vậy mà cô ấy đã chết rồi chứ...

Khi nghe tiếng gõ cửa, Vĩnh đoán chắc đó là bà Khanh. Bởi vì lúc này chàng chỉ còn một mình bà Khanh thôi. Chàng vẫn nằm trên giường, nói to:

– Cửa không đóng!

Cánh cửa mở hé. Rồi mở rộng. Một người đàn bà bước vào. Đó là người làm của bà Khanh.

– Gì đó chị?

Cô gái chào Vĩnh, bước tới, cô ta xách một giỏ thực phẩm, trong có trái cây. Cô đặt giỏ ở đầu giường, rồi nói:

– Có thư cho cậu.

Cô vừa nói vừa móc túi áo cộc lấy thư. Lá thư được bỏ kín trong phong bì.

Vĩnh sửa soạn bóc thư. Cô gái sửa soạn ra về.

– Chờ tôi xem có phải trả lời không.

Cô ta ấp úng:

– Chắc không đâu cậu. Bà con dặn đưa thư rồi về ngay vì còn nhiều việc lắm.

Nói xong cô gái chào Vĩnh, hối hả bước ra cửa. Cánh cửa khép lại lẹ làng. Vĩnh ngừng bóc thư để nhớ đến người đàn bà. Rõ ràng là nàng không hề chờ đợi Vĩnh trả lời.

Đọc xong lá thư, Vĩnh không thấy buồn, dù rằng đó là lá thư vĩnh biệt. “Vì một lý do mà anh đã biết, tôi không thể ở nơi cũ được nữa. Mong sẽ có dịp gặp anh sau”. Lá thư ký tên Tâm. Cái tên Vĩnh đã nghe gọi trong ngôi nhà đường Yên Đỗ.

Cái tên được ký dưới lá thư, cũng là một lý do nữa cho sự ra đi của người đàn bà.

Hoài Nhân xô cửa bước vào đặt ở đầu giường Vĩnh gói thực phẩm, nói:

– Tớ phải xa cậu một thời gian...

Vĩnh bật nhồm dậy, sợ hãi. Người ký giả già ngạc nhiên:

– Kìa làm gì mà hốt hoảng thế?

– Anh đi đâu?

– Để tớ nói hết đã nào. Đi công tác. Tòa báo nó cử mình đi Đại Hàn trong mười hôm.

Vĩnh lại ngã lưng xuống, thở ra nhẹ nhóm:

– Tôi tưởng anh dọn nhà đi chứ.

– Nhà người ta mà dọn đi đâu.

Chàng vừa sợ hãi thực sự. Bà Khanh có thể ra đi, Ánh có thể không còn trở lại nữa, nhưng Hoài Nhân, người bạn già cần thiết cho Vĩnh vô cùng. Chàng ngó lão, thân mật nói:

– Tôi tưởng đến anh cũng đi nữa thì..... hết rồi.

Hoài Nhân cảm động, cười ha hả:

– Tớ đi hay ở thì ăn thua mẹ gì.

– Bao giờ anh đi?

– Sáng mai. Nhưng cậu đừng lo gì hết, tớ đã dặn tụi nhỏ mỗi ngày ghé đây một lần, cậu cần mua gì cứ bảo chúng nó.

Vĩnh ngần ngại:

– Các cô ấy cũng phải đi làm đi học chứ.

– Thì trước khi đi sau khi về chúng nó ghé cậu. Dù sao con Cẩm nó đi học có một buổi.

Vĩnh vỗ nhẹ vào chân mình:

– Cũng sắp khỏi. Khi anh về chắc tôi đi cà nhắc được rồi.

Lão xem giờ:

– Bây giờ tớ đi lo giấy tờ. Nằm nghỉ nhé.

Khi người ký giả ra khỏi nhà. Vĩnh tụt xuống giường, đi thử. Nơi vết thương không còn đau nữa song chàng chưa thể cử động như ý muốn. Dù sao, chống tạm một cái gậy, Vĩnh có thể di chuyển xa xa một chút được.

Vĩnh cũng ra trước gương cạo râu. Dù sao chàng không muốn thấy mình

xấu xí quá trước mắt hai cô con gái của người bạn già, nhất là cô nhỏ tên Cẩm, vốn hay đùa giỡn giống bố.

Sáng sớm hôm sau, Hoài Nhân trong khi ra xe, ghé Vĩnh từ biệt. Trông lão bảnh bao hẳn ra.

Trước khi ra khỏi nhà, lão thì thầm với chàng:

– Khi tớ về, mình có thể cùng ghé em Tuyết Minh được rồi.

✱

Cẩm hai mươi tuổi, học Văn Khoa. Cô cho Vĩnh biết cô học có khi sáng, có khi chiều, nhưng tương đối rảnh, có thể ghé thăm Vĩnh mỗi ngày một lần.

Vĩnh ít nói chuyện với con bạn, dù hai người lui tới nhà nhau thường ngày. Sau mấy ngày lui tới, chàng mới tự nhiên được khi hỏi Cẩm chuyện này chuyện nọ.

Qua một vài ngày. Vĩnh nhận ra cô con gái út người bạn già có nhiều điều muốn nói với chàng, nhưng giữa hai người sự thân mật chưa đến – chưa qua một chiều mưa, chưa qua một sáng nắng cùng nhau. — nên cô còn có vẻ e dè.

Buổi tối hôm đó, điều mà Vĩnh chờ đợi đã đến. Cơn mưa. Cơn mưa đổ xuống đúng lúc Cẩm vừa đẩy cửa bước vào. Cô cúi nhìn vai áo chớm ướt, nói như reo:

– May quá. Không thì làm gì có áo thay.

Vĩnh ngắm người thiếu nữ, cảm thấy đang được sống những giây phút êm đềm như tình anh em xa, và chàng còn có cảm tưởng chính vì biết cơn mưa sắp đổ xuống mà Cẩm vội vã chạy đến.

– Mưa to lắm.

Cô gái ngó qua khung cửa, nói trống. Vĩnh nghĩ nàng đang sung sướng.

– Phải chi tôi khỏe – Vĩnh nói – Thường thì mưa thế này tôi ở nhà không được. Cô Cẩm có hay đi chơi mưa không?

– Ít lắm, ông.

– Ít nghĩa là có.

– Không phải vậy. Hồi nhỏ thì có. Hồi nhỏ tôi hay chạy ra sân tắm mưa như con trai vậy.

Vĩnh phì cười:

– Vậy hả. Tôi lại ít tắm mưa lúc nhỏ. Có lẽ vì thế mà bây giờ thấy mưa tôi thường ra khỏi nhà.

– Nghệ sĩ như ông hay ốm đau là phải. Ba tôi lẽ ra phải khỏe lắm.

Vĩnh nói:

– Ông già khỏe đấy chứ?

– Được cái không đau ốm thôi. Đó là sau này. Chứ lúc còn má tôi, ông đau hoài. Má tôi bảo ba tôi là cái nợ của bà.

Nói xong cô cười buồn. Vĩnh nhớ thoáng đến người con gái vừa ra khỏi đời chàng. Với Ánh, chàng không có những giây phút êm đềm nhẹ nhàng.

– Ba tôi quý ông lắm.

Vĩnh gật đầu:

– Tôi biết.

– Sao vậy ông?

Chàng suy nghĩ trước câu hỏi lạ lùng:

– Sao là sao, cô Cẩm. Hai người bạn quý nhau có gì là lạ đâu. Vì hợp tính tình hay phục tài nhau, người ta có thể quý nhau được chứ.

Cô gái ngồi xuống cái ghế kê cạnh đầu giường:

– Chị em tôi vẫn làm lạ. Thà rằng hai người suýt soát tuổi nhau đi. Đằng này ông kém ba tôi cả hai chục tuổi. Chắc ông chỉ hơn chị tôi năm sáu tuổi thôi.

– Bao nhiêu?

– Chị tôi hai mươi sáu tuổi.

Vĩnh gật đầu:

– Vậy tôi hơn sáu tuổi đúng.

Cầm cười:

– Đó ông thấy lạ không. Ba tôi quý ông như quý một người bạn tri kỷ vậy.

Vĩnh làm bộ giải thích:

– Chắc tại hồi còn trẻ, ông giống tôi bây giờ.

Cầm gật đầu lia lịa:

– Tội tôi cũng đoán như vậy. Hồi trẻ, ba tôi làm khổ má tôi lắm.

Vĩnh phì cười:

– Nói vậy là cô chê tôi nặng nề quá.

Cô gái cười khúc khích:

– Ông thử tưởng tượng nếu ông có vợ xem.

Vĩnh lắc đầu:

– Tôi chưa tưởng tượng như thế bao giờ. Đúng hơn, tôi chưa dại.

Cô gái nhún vai.

– Tôi biết. Đàn ông như ông bây giờ ích kỷ lắm. Nhưng ông chưa lấy vợ cũng phải.

Vĩnh ngạc nhiên;

– Sao vậy cô?

Cầm lại nhún vai nữa:

– Tôi cảm thấy nếu ông lấy vợ, rồi gia đình ông cũng lại giống gia đình tôi. Đúng hơn, rồi ông cũng giống ba tôi. Ông biết không, má tôi kể ngay đêm tân hôn, ba tôi đi suốt đêm. Tôi nói thật đó. Đi tới sáng bạch mới về.

Vĩnh tò mò:

– Sao lạ vậy nhỉ?

– Ông bảo làm thế cho má tôi sau này đừng lộn xộn mỗi khi ông không ngủ nhà. Ông bảo ông ghét ai mỗi khi vui anh em mà cứ xem giờ hoài để về nhà cho lẹ.

Vĩnh gật đầu tán thành:

– Tôi đồng ý cái vụ đó.

Cầm gật đầu lia lịa:

– Tôi biết ngay mà. Tôi biết là ông sẽ giống ba tôi mà.

– Cô có học, cô không thấy đàn ông sợ vợ là kỳ sao. Đi chơi với bạn mà cứ lo về thì chán mớ đời. Tốt hơn là đừng đi chơi.

Cô gái cười cười châm chọc:

– Tốt hơn là đừng lấy vợ.

Vĩnh gật đầu:

– Nói như vậy cũng phải nữa. Lấy vợ để làm nô lệ thì không có tôi.

– Thảo nào.

Cô gái buông trống câu nói rồi nhìn ra ngoài mưa, Cơn mưa mỗi lúc một to, Vĩnh thắc mắc hỏi:

– Thảo nào làm sao cô?

– Thảo nào tôi thấy ông toàn có bạn gái...

Nàng lưỡng lự.

– Bạn gái làm sao? Cô cứ nói tôi không giận đâu.

– Tôi đâu có sợ ông giận. Thế cái bà Khanh dọn nhà đi rồi hả ông?

Vĩnh gật.

– Còn cô gì đó đi lấy chồng rồi phải không?

Vĩnh gật nữa.

Chàng đưa mắt nhìn nàng, bắt gặp nụ cười chúm chím:

– Cô cười gì vậy?

– Chắc là ông khó tính lắm,

– Sao cô lại hỏi như vậy?

– Có ai chịu được ông đâu? Người ta bỏ đi hết.

Vĩnh cười xòa:

– Cô nói có lý. Ba cô mới bảo tôi, đòi

tôi bây giờ không còn vấn vương gì nữa.
Gái già cũng đi, mà gái non cũng đi.

Cô gái xịu mặt:

– Ba tôi nói thế hả ông? Nói gì nghe
thô lỗ quá.

Vĩnh:

– Ông cụ nói phải đây chứ? Cô, coi
bây giờ tôi khỏi phải vấn vương gì nữa.

– Tôi sợ từ đây về sau ông cũng chẳng
còn vấn vương gì nữa chứ. Người ta sợ
ông quá rồi.

– Vậy mà hay đó cô.

Cô gái tỏ vẻ bức bối. Cơn mưa đang
ngớt. Vĩnh cười:

– Cô muốn về hả?

– Tại trời mưa, tôi chưa về được.

Chàng cười to hơn:

– Tôi biết nếu không mưa chắc là cô đã về rồi.

Cô gái gật đầu:

– Đúng đó.

Nói xong cô ta ra cửa sổ ngó mưa. Mưa nhẹ dần, tiếng động vắng xa trên những mái nhà tôn. Vĩnh im lặng theo dõi nàng.

Thình lình cô gái làm Vĩnh ngạc nhiên, Cô quay ngoắt lại hỏi:

– Ông còn cần gì không ông? Nếu ông không cần gì, tôi phải về.

Chàng lúng túng tìm cách giữ nàng lại:

– Cô ở lại nói chuyện?

Cô gái lắc đầu:

- Tôi đâu biết chuyện gì mà nói.
 - Thì chuyện gì chẳng được.
- Chuyện học hành, chuyện...

Cô gái ngắt lời:

- Học hành thì có chuyện gì đâu ông.
- Thôi tôi về ông nhé.

Vĩnh gọi với:

- Cô Cẩm.

Cô gái không quay lại. Cửa mở ra khép lại rất nhanh. Chàng ngạc nhiên, bần khoản nghĩ lại xem mình có nói điều gì thất thố với nàng. Cuối cùng chàng cười khẩy một mình, cho rằng đàn bà tuốt luốt đều toàn những chuyện rắc rối.

Căn nhà trở lại im lặng khiến Vĩnh

buồn bã. Hút thuốc văt mãi, chàng chịu không nổi, liền rời giường. Chàng lần mò các xó nhà, cuối cùng tìm được một cây gậy ngẵn. Chàng ngắm nghía cây gậy, cười thầm, chống thử và bước đi.

Vết thương không còn nhức nhối, Vĩnh đi được khá dễ dàng với cây gậy. Chàng ra đứng trước gương, thốt nhận ra mình khác lạ. Xanh xao, hốc hác, nhợt nhạt không sức sống.

Vĩnh rời giường, vội vã như lần tránh một kẻ nào.

Chàng khoác chiếc áo mưa lên vai, đẩy cửa ra khỏi nhà, Con ngõ tuy ướt át nhưng nhiều đá gạch nổi nên không lầy lội, Vĩnh ra ngõ, lần đi.

Một người nào đó, kêu lên khi trông thấy chàng. Chàng chỉ cười. Đường như

họ can chàng đừng đi đâu, trông hầy còn yếu lắm. Có người khác lại nói ngược lại, hình như chúc chàng chóng bình phục. Họ nói lỗi một tuần nữa chắc chàng sẽ trở lại như thường.

Mười phút sau. Vĩnh tới quán cà phê đầu ngõ. Mưa dội lướt thướt trên áo chàng.

– Kìa cậu Vĩnh!

– Chị Năm.

– Thấy cậu đỡ rồi, tôi cũng mừng,

– Cảm ơn chị.

Chị Năm kéo cái ghế dựa cho Vĩnh ngồi. Chàng ngồi thoải mái, gác cái gậy ngang mặt bàn. Quán vắng tanh, ruồi đậu đen một góc bàn. Vĩnh gọi bia uống.

Ngụm bia đầu đã khiến Vĩnh sáng

khoái. Chàng uống hết chai bia còn thèm, gọi thêm chai nữa.

– Coi chừng chưa khỏe, cậu.

– Không sao đâu chị, tôi sắp khỏi rồi mà.

Chai bia được mang ra, Vĩnh uống những ngụm lớn, thấy máu chạy rần rần, cảm thấy mình hoàn toàn khỏe mạnh.

– À, cái thằng cha thợ điện, nó trốn đâu mất rồi.

– Vậy hả chị.

– Còn cái thằng nó đâm cậu nghe nói nó bị bắt rồi.

Vĩnh ngạc nhiên:

– Tôi có thưa đâu?

– Cậu không thưa nhưng vào Bệnh

Viện cảnh sát người ta khám phá ra tội lỗi trước của nó. Thế là nó bị bắt. Thắng đó chém thuê đánh mướn mà cậu.

Vĩnh gật đầu.

– Còn cái bà gì đó dọn đi rồi.

Vĩnh im lặng. Dường như chị Năm muốn gọi chàng nói:

– Bà ấy làm nghề gì cậu?

Vĩnh thản nhiên:

– Tôi không rõ.

– Tôi nghe thằng cha thợ điện nói gì đó không đẹp về bà ta.

Vĩnh uống một ngụm bia dài, thở phào:

– Chị nghe...

Chàng định để chị ta đưa chuyện, song không muốn nghĩ gì đến bà Khanh nữa, nên gạt đi:

– Thôi kệ họ, chị để ý chuyện người ta làm gì mệt quá.

Người đàn bà bán quán cười hì hì:

– Bây giờ cậu mới thấy hả. Ở đời bao giờ cũng vậy đó cậu ơi. Mình cứ đứng dưng thây kệ thiên hạ thì không sao, chớ dính vô là có chuyện liền. Như vụ của cậu đấy, rõ ràng là vì lòng tốt cậu mới dính vô, vậy mà tai hại chưa.

Chị chỉ cái chân bị thương của Vĩnh:

– Khá hẳn chưa cậu?

– Đỡ.

– Lẹ lên còn đi làm chứ, không đi làm lấy gì mà ăn? À, mấy hôm rồi có người

săn sóc chắc cậu cũng đỡ.

Vĩnh lắc đầu:

– Cái gì chị cũng biết.

Người đàn bà hài lòng:

– Quán tôi là cái đài phát thanh mà cậu. Cái gì ở xóm này tôi cũng biết hết. Cô con gái út của thầy ký giả xinh hén cậu.

Vĩnh nghiêm nét mặt:

– Tôi không để ý.

– Trời đất cậu vô tình quá vậy. Người xinh xắn thế mà không để ý. Nói vậy tôi rõ cậu rồi.

– Chị rõ cái gì?

– Cậu ở xóm này cũng đến mấy năm. lúc nào cũng có bạn gái, vậy mà cậu vẫn

không chịu lấy vợ. Cậu tính ở vậy chắc.

Vĩnh đùa:

- Tôi tính ở vậy nuôi con
- Quỷ nào. Con ở đâu mà nuôi.
- Chớ sao chị bảo ở vậy? Làm như tôi là gái góa không bằng.
- Thì cậu tính sống cô độc suốt đời cũng vậy chứ gì. Đàn ông ai cũng như cậu thì chết hết con gái nhà người ta.
- Ai làm gì mà chết?
- Bộ tính con gái ế chống hết sao. Lúc này mày thằng nhỏ lớn lên cái là đi lính liền, con gái ế chống đi cà rề ngoài đường cả đồng. Người như cậu thiếu gì người muốn lấy, vậy mà cậu ở ác.

Vĩnh gọi chai bia nữa:

– Chị nghĩ sao mà gieo tiếng ác cho tôi vậy?

– Máy người như cậu là ác lắm. Máy thằng cha độc thân tàn nhẫn ghê lắm à. Một tay bóp nát trái tim bao cô gái.

Vĩnh phì cười:

– Tưởng tượng hoài.

– Ở đó mà tưởng tượng. Ai mà không có ái tình, vậy mà không chịu tính chuyện hôn nhân, vậy có phải hưởng cho đã rồi đuổi con nhà người ta đi không. Không tàn nhẫn làm sao ở độc thân được.

Chàng thầm nghĩ cho người đàn bà bán quán là có lý, nhưng chỉ cười. Trong tiếng mưa rơi, chàng thấy câu chuyện mỗi lúc một thêm lý thú.

– Nè cậu Vĩnh.

Người đàn bà muốn gợi một chuyện gì mới.

– Chi đó chị?

– Cậu còn nhớ cái cô bạn hồi xưa hồi xưa của cậu không?

Vĩnh cự:

– Chị kỳ không. Chị làm như tôi ở bạc lắm vậy. Bạn tôi sao tôi không nhớ.

– Hồi đó ai cũng tưởng rồi cậu sẽ lấy cô ấy chứ.

Vĩnh mơ màng trong khói thuốc và hơi mưa, nhớ đến người tình cũ nay không biết là đâu. Chàng nhìn vào mắt chị Năm, cảm thấy chị sắp nói chuyện gì lạ. Chỉ thấy người đàn bà cười chúm chím. Tuy chị đã nhiều tuổi, chiều nay

chàng thấy chị còn duyên.

– Chị cười cái gì mà bí mật quá vậy?

– Cậu bị nạn, bạn cũ có ai lại thăm không?

Vĩnh buồn. Chị khiến chàng nhớ ra cảnh sống lẻ loi của mình. Tuy thế chàng lại lớn tiếng nói:

– Ô, người ta ai cũng lo sống, đâu có thì giờ nghĩ đến người khác. Và lại tôi có báo tin cho ai đâu.

Người đàn bà kéo ghế ngồi gần Vĩnh hơn:

– Vậy mà có người vẫn biết đấy.

– Ai chị?

– Lại còn ai nữa. Tôi nói như vậy cậu phải hiểu.

Vĩnh thoáng nhớ đến một hình ảnh đậm âm, một người rất yêu chàng. Chàng đoán chị Năm đang nói đến người đó. Đó là người thiếu nữ đã yêu Vĩnh trong quãng ngày chàng mới vào đời, quãng ngày chàng còn mơ ước những chuyện lý tưởng, những điều mà đã nhiều năm qua, chàng chẳng thấy được lần nào.

Chi. Khuôn mặt trắng trẻo, bàn tay trắng muốt, một thiếu nữ ít khi chàng thấy khóc, nhưng Vĩnh đã không yêu nàng. Đã không tìm thấy ở nàng một xúc động đảo lộn tâm trí, như chàng vẫn nghĩ đó là bước tiến tới của tình yêu.

Xóm Lách, trong năm ngoài năm kia, còn tin là chàng sẽ lấy Chi. Còn hỏi Chi về một ngày đám cưới tưởng như thế nào cũng tới, vào một ngày không còn xa lắm. Nhưng ngày đó chẳng bao giờ đến.

Lúc này chị Năm nhắc nhở, Vĩnh nhớ đến nàng. Chắc chắn chỉ là nàng: trong những người con gái đến với Vĩnh, sau những thăng trầm của đời sống chỉ còn một mình. Chi đứng yên một chỗ, trên bờ sông mà nước cuộn cuộn chảy là đời. Vĩnh. Chỉ còn một mình nàng chưa bị cuốn hút vào dòng nước xoáy, và cũng vì thế, chỉ còn nàng giữ được nguyên hình ảnh như ngày mới đến. Nhưng dù chẳng bao giờ đọc thấy trên báo một cái tin vui. Vĩnh cũng biết là Chi đã có chồng. Tuy rất mơ hồ nhưng chàng tin là chắc chắn có chuyện đó.

Chị Năm thân mật đập vào tay Vĩnh:

– Cậu đang nhớ đến người đó hả?

Vĩnh lắc đầu:

– Có ai đâu mà nhớ.

Người đàn bà trề môi:

– Thôi đi cậu ơi. Nhìn mặt cậu tôi biết rồi đó.

– Ai?

Một tiếng cười dài:

– Ai thì cậu biết. Nhưng tôi cũng biết nữa. Tôi biết cậu đang nghĩ đến người nào.

Vĩnh đùa:

– Người vừa đi lấy chồng.

Người đàn bà bán quán lắc đầu:

– Không phải. Cậu không nghĩ đến người đó. Cậu nghĩ đến người khác.

Vĩnh ngạc nhiên:

– Tại sao chị chắc như vậy?

– Trông mặt cậu biết liền à. Tôi là đàn bà tôi biết chứ. Người đó mới hỏi thăm cậu đây.

Chàng bốn chồn ngó người đàn bà.
Chàng hy vọng mình nghĩ đúng.

– Tôi mới gặp cô.

– Ở đâu chị?

– Ngoài chợ Tân Định.

– Rồi sao?

Chị Năm cười cười?

– Cha, mà cậu biết ai không?

Vĩnh cười gượng:

– Còn ai vào đây nữa. Bây giờ tôi chỉ nghĩ tới một người.

– Trời ơi, nghe nói tưởng như chung

tình lắm vậy. Ai dè hết bà này đến bà khác.

– Cô Chi chớ gì.

– Đúng rồi. Tưởng cậu quên cổ rồi chứ. Té ra cậu cũng còn nhớ,

– Nhớ chứ!

Người đàn bà lại trề môi:

– Nhớ mà để đâu?

Vĩnh chỉ vào ngực mình.

– Đàn ông cha nào cũng như cha nào, cha nào cũng xạo hết, có điều mỗi người xạo một cách.

– Chị không tin sao?

– Vậy chớ cậu có mấy trái tim.

– Có một à.

– Thế còn cái cô mới đi lấy chồng, còn cái bà phu nhân nữa, cậu để đâu?

– Họ đi cả rồi.

– Ờ – thì họ đi cả rồi. Nhưng lúc họ chưa đi, cậu thương họ, cậu để đâu?

Vĩnh nhún vai:

– Cha, chị lục vấn tôi quá vậy.

– Không lục vấn. Hỏi chơi vậy à.

Vĩnh đổi nét mặt hỏi:

– Chị kể chuyện tôi cho cô ấy biết hả?

Người đàn bà gật đầu:

– Thấy cô băn khoăn như muốn nói gì mà ngại không nói, tôi đoán là cô muốn hỏi tin cậu, tôi liền kể cho cô hay. Cô buồn lắm.

Vĩnh cười khì:

– Sao chị biết người ta buồn?

– Làm sao không biết, cậu. Nghe tôi nói cậu liệt giường, cô muốn khóc lặn.

Vĩnh xúc động nhưng vẫn đùa bỡn:

– Chị nói... nghe ghê.

Người đàn bà kêu lên:

– Trời, cậu không tin hả. Tôi nói thiệt đó mà. Tôi ít thấy ai hiền lành như cổ. Nói cho cậu hay con gái bây giờ cô nào cũng khôn lanh hơn cái lớp xưa nhiều. Vậy mà cô không có như họ, nghe tôi kể chuyện cậu, trông cô bắt tội nghiệp. Cô muốn hỏi thăm cậu lắm mà không dám.

Vĩnh cười cợt:

– Ai làm gì mà không dám.

Chị Năm lườm:

– Người ta không dám vì không biết lòng dạ cậu ra sao. Biết cậu có vui lòng tiếp không, hay là vừa trông thấy mặt đã đuối đi. Với lại cổ sọ cũng phải. Cậu nghĩ coi, tự dưng dẫn xác đến nhà người ta trong khi người ta có bạn gái khác, vậy có phải quê không.

Vĩnh làm bộ phân trần:

– Tôi bây giờ có còn ai đâu. Người ta đi hết cả rồi.

– Bởi cậu kén chọn quá ai mà chịu nổi.

Chị cười chúm chím, nói tiếp:

– Không lẽ người ta cứ lui tới nhà. Cậu chơi sông hoài.

Làm ra vẻ thân mật, chị nói nhỏ:

– Cậu Vĩnh, cậu cũng phải lấy vợ đi chứ.

Vĩnh xua tay:

– Chưa. Còn lâu.

– Lấy vợ đi không rồi cha già con cộc khổ lắm cậu ơi.

Vĩnh lắc đầu lia lịa:

– Thôi thôi, vợ chưa lo, lo con cái làm gì. Tôi chưa muốn nghĩ tới.

– Bộ cậu tưởng cậu còn trẻ lắm sao?

Vĩnh có vẻ phật lòng. Người đàn bà trở lại chuyện Chi:

– Ở mà quên, cái chuyện cô Chị đó, cổ sẽ tới thăm cậu đây. Tôi bảo cậu ốm liệt giường mà không có ai lui tới, vậy là cổ phải hiểu.

– Liệt giường hoài. Chị rửa tôi vậy xui lắm.

Người đàn bà cười khúc khích:

– Cậu không biết gì hết. Đàn bà phải nói vậy họ mới xiêu lòng.

Vĩnh làm bộ ngạc nhiên:

– Xiêu lòng chi vậy?

– Trời đất!

Người đàn bà kêu lên, ngó Vĩnh lom lom:

– Cậu thiệt. Cậu không muốn gặp người ta thiệt hen?

Vĩnh chối:

- Tôi không có nói như vậy.

– Chớ sao nói gì vô tình vậy.

Vĩnh cự nự lại:

– Chị Năm, coi bộ chị muốn tôi lấy vợ lắm thì phải? Tôi lấy vợ là chị thiệt trước tiên.

– Sao?

– Thiệt. Tôi lấy vợ là chị thiệt lắm à.

Người đàn bà ngó quanh quán. Cơn mưa vẫn đổ ào ào, trong quán vắng lạnh. Vĩnh bật cười:

– Chị ngó cái gì kỳ vậy?

– Chớ cậu nói cái gì kỳ vậy?

– Chớ không phải sao? Tôi lấy vợ rồi sức mấy còn ngày ngày ra ngồi quán chị nữa.

– Ôi, ai mong.

– Vậy là chị không có quý khách. Được rồi, tôi về đây.

Người đàn bà chỉ ra ngõ:

– Mưa như vậy về sao được.

– Về.

– Ôi, ai thèm giũ.

Vĩnh cười, ngó ra mưa. Gió thổi, cùng với hơi mưa mát lạnh. Một chút ẩm cứng trong lòng chàng, một chút vui tươi trong lòng chàng. Đã lâu lắm Vĩnh mới tìm thấy cái êm ả, bình thản khi ngồi quán một mình như lúc này. Và nếu cuộc sông cứ như thế, có lẽ Vĩnh là người sung sướng nhất đời.

Chương bảy

Ngày lại ngày, người mà Vĩnh chờ đợi không thấy tới. Theo chị Năm, có lẽ Chi phải tới ngay hôm đó vậy mà đã ba ngày qua, nàng không tới.

Tháng mưa, thành phố buồn càng buồn hơn với người chờ đợi. Vĩnh nghe ngóng những tiếng động ngoài ngõ, nghe ngóng hoài công.

Chiều tối ngày thứ ba, Vĩnh cười thầm sự vô duyên của mình. Tại sao

chàng có thể chờ đợi một người không hẹn đến?

Tuy thế, chàng vẫn chống gậy đi ra đi vào, vẫn nghe ngóng tiếng động ngoài cửa. Tiếng động, liên tiếp trong hơn hai ngày nay trở thành nỗi thân mật bốn chồn của Vĩnh.

Mỗi khi con ngõ im vắng, chàng ngồi im, im vắng theo nó. Mỗi khi con ngõ xôn xao, Vĩnh lại xôn xao theo nó.

Rồi tiếng động dừng lại trên bậc thềm, Vĩnh đã nghe nó tới trước đó, trong lòng ngõ. Bây giờ nó ngừng lại trên bậc thềm.

Nhưng người xuất hiện không phải là người Vĩnh mong đợi. Đó là cô con gái của Hoài Nhân.

Chàng thất vọng nhưng gượng cười.

– Tôi tưởng cô Cẩm giận tôi rồi chứ?

Cô gái đặt gói thực phẩm xuống bàn:

– Tôi có gì phải giận ông đâu?

Vĩnh không tin:

– Thật không nào? Sau buổi nói chuyện hôm đó...

Cô gái gạt đi:

– Ông đừng nhắc đến chuyện đó nữa.

Cô cười khanh khách:

– Nếu tôi là đàn ông, chắc tôi viện cớ hôm đó tôi say rượu.

Vĩnh tức cười:

– Vậy tôi là đàn ông, để tôi nhận là

mình say rượu vậy. Dù sao, cô không nên giận một người say.

– Tôi nói rồi mà, tôi có giận ông đâu.

Vĩnh vẫn không tin:

– Hôm đó, hình như tôi nói nặng đàn bà. Nhưng mà cô... cô phải là đàn bà đâu.

Cô gái kêu lên:

– Ở kia, tôi không phải là đàn bà thì là gì hả ông.

Vĩnh trêu chọc:

– Cô là con gái.

Cô gái đỏ mặt:

– Thì con gái rồi cũng thành đàn bà.

– Chưa. Chưa biết bao giờ.

Chàng cười trong khi Cẩm xếp thực phẩm, bánh trái đổ hộp ra bàn. Nàng vừa làm việc vừa nói:

– Kể cũng bất công hả ông? Tôi thấy con trai chưa vợ nhiều khi cũng được người ta kêu là ông. Như tôi kêu ông chẳng hạn. Còn con gái chưa chồng không ai được gọi là bà hết.

Vĩnh che miệng:

– Cô muốn người ta gọi là bà lắm sao?

– Muốn!

Câu trả lời làm Vĩnh bất ngờ, đâm lúng túng. Chàng nói sau một lát suy nghĩ:

– Như thế là người ta nịnh con gái lắm đấy. Hay có khi vì các cô trẻ đại nên

người ta gọi như vậy. Tôi tuy chưa có vợ nhưng già rồi, gọi là ông là phải.

– Sao ông khôn thế?

– Thế là đại chứ khôn gì. Tôi muốn người ta gọi tôi là cậu như ngày xưa.

– Thật hả ông?

– Thật chứ.

– Mà ngày xưa là bao giờ?

Vĩnh trầm ngâm:

– Ngày xưa.

Thật sự, chàng thấy buồn. Ngày xưa đó đối với chàng không xa lắm, trong khi ngày xưa hai chữ ấy gợi cho người ta nhớ đến một khoảng thời gian rất xa xăm. Xa như cổ tích, Mà cổ tích của Vĩnh buồn thay lại chỉ mới cách đây bốn năm năm.

Chỉ có bốn năm năm, đời chàng đã thay đổi quá nhiều. Như từ bên này và bên kia chiếc bản lề. Một bên là ánh sáng, một bên là bóng tối.

Cô gái lên tiếng giục:

– Ngày xưa làm sao, ông? Ngày xưa là bao giờ mới được chứ?

Vĩnh phác một cử chỉ trong không khí:

– Ngày xưa của tôi mới đây thôi. Mới cách đây “vài ba mùa lá rụng”.

Cô gái cười rũ rượi:

– Trời ơi, ông nói như cái lương vậy. Cái gì mà vài ba mùa lá rụng.

Vĩnh cười buồn:

– Chớ không lá rụng là gì? Có bao

nhiều thứ đã rơi rớt trong đời tôi?

Cô gái nhún vai:

– Vậy là những thứ đó rụng chứ đâu phải ông rụng. Người ta buồn chứ đâu phải ông buồn.

– Người ta buồn là tôi buồn.

Chàng ồm ờ, nói tiếp:

– Mình đâu có sống một mình ở đời. Thành ra chính những cái xung quanh làm mình khổ. Quên được những cái xung quanh đó may ra đời mình mới khá.

– Tôi không tin ông sẽ quên được những thứ đó.

Vĩnh ngạc nhiên;

– Tại sao vậy cô?

Tôi cũng không biết rõ lắm, nhưng tôi cảm thấy như vậy. Ông là người, đúng hơn là loại người không thể sống hờ hững ở đời như những người vô tâm khác.

Vĩnh tò mò:

– Tại sao cô đoán như vậy?

Cô gái đùa nghịch:

– Tôi đoán. Tôi xem tướng ông đó. Ông quên ba tội giữ mục Tử Vi cho một tờ báo đó sao.

– Tướng tôi làm sao cô?

- Tướng ông sau này mới khá được. Bây giờ chưa khá, nhất là đường ái tình.

– Số tôi nhất định phải lầy vợ chứ.

Cô gái cả quyết gật đầu:

– Nhất định. Không sớm thì muộn rồi ông sẽ phải lấy vợ. Mà xem chừng ông sắp cưới vợ đến nơi.

Vĩnh xoa tay:

– Cô nói sai rồi. Tôi sẽ có vợ chứ cưới vợ thì e không bao giờ tôi cưới cả. May ra người ta cưới tôi thì có.

– Ông muốn có vợ thì ông phải cưới.

– Thế là cô chưa hiểu gì về tôi hết. Cái tôi sợ nhất đời là đám cưới. Khi thấy một đám cưới, tôi vẫn tự nhủ, thêm một thằng lên đoạn đầu đài. Nhìn mặt chú rể, chú rể nào cũng vậy, tôi thấy họ ngây ngô giống nhau cả. Thành ra tôi sẽ chẳng bao giờ ngây ngô như thế hết.

– Nghĩa là ông cứ mang con nhà người ta đi khơi khơi vậy?

– Khơi khơi thì không đúng, nhưng tôi ngại mà cái vụ lễ nghi lắm. Tôi sẽ tránh bằng được.

– Người ta không bằng lòng thì sao?

– Cái khó là ở đó. Con gái nào cũng thèm một đám cưới. Tôi chưa thấy một cô gái nào không thèm một đám cưới hết. Cô nào mới lớn lên, cỡ mười sáu trở đi là mơ một đám cưới mà cô ta là cô dâu.

Vĩnh cười cười, nói với Cẩm:

– Cô cũng mơ như vậy.

Cô gái gạt đi:

– Ông đừng đoán mò.

– Mò gì mà mò. Chuyện đó ai cũng biết. Thành ra cặp vợ chồng nào ngay từ ngày thứ nhất chung sống với nhau là

đã có mâu thuẫn rồi. Tôi cá với cô như vậy đó. Trong khi người vợ hài lòng mãn nguyện thì người chồng đang thở ra như trút đi một gánh nặng. Một người vui vì chuyện đó và còn vui mãi, còn một người lo vì chuyện đó và có khi còn lo trả nợ tới một hai năm sau nữa. Đó cô thấy không, nếu thế thì sung sướng thế nào được. Thành ra tôi sẽ không bao giờ làm đám cưới hết.

Cô gái trề môi:

– Tôi không tin.

Vĩnh đậm thắc mắc:

– Lạ quá, có gì mà cô không tin nhỉ. Chuyện giản dị quá mà.

– Tôi chẳng thấy có gì giản dị hết. Chỉ là do ông ích kỷ mà thôi. Ông biết tại sao người ta bắt làm đám cưới không?

– Tôi chưa biết.

– Làm đám cưới để trình làng rằng cậu này cô này có vợ chồng rồi đừng có lăng nhăng. Ai muốn lăng nhăng thì cũng thôi mà đương sự muốn lăng nhăng thì cũng không được nữa.

Vĩnh gật đầu lia lịa:

– Cô lý luận đúng lắm.

- Chính vì thế mà người ta bắt đàn ông phải đi cưới vợ, ông hiểu không? Như là phải xác nhận trước họ hàng thân thuộc rằng chàng chỉ làm thế có một lần thôi.

Thốt nhiên cả hai cùng lắng tai nghe. Có tiếng động rất gần như vọng lại từ ngoài thêm nhà. Vĩnh nhìn cô gái, nghĩ thầm tới một người con gái khác. Người

thiếu nữ mà chị Năm mới nói với chàng ngoài quán.

Vĩnh ngó ra cửa. Im lặng. Cô gái gượng cười. Ngay lúc ấy tiếng gõ của nổi lên.

– Để tôi ra xem ai.

Cô gái dợm bước đi, Vĩnh vội vàng ngăn lại:

– Để tôi.

Chàng chống gậy cà nhắc đi ra:

– Khách của tôi mà.

Cô gái có vẻ không bằng lòng, mắt hướng về phía cửa chờ đợi, Vĩnh đứng sát cánh cửa, lắng tai. Tiếng gõ không hề nổi lên nữa.

– Chắc mình nghe lầm rồi!

Cô gái cất tiếng nói lớn khiến Vĩnh giật mình, rồi sau đó khó chịu. Chàng vội vàng mở vội cánh cửa. Không có ai ở đó.

Vĩnh bước vài bước ra ngoài thêm. Một tà áo xanh phất phới. Chàng hiểu ngay người con gái đó vừa gõ cửa nhà mình. Vĩnh hồi hả đi theo.

Lòng ngỡ gõ ghê, Vĩnh bước thật khó khăn. Nhiều lần đầu gây chống chưa được vững vàng chàng đã bước đi, lao chao muốn ngã. Cô gái vẫn cách chàng một khoảng xa, nhưng Vĩnh không lên tiếng gọi. Chàng chưa dám tin đó là Chi. Có thể chàng lầm, và nếu là Chi, chàng chỉ muốn nhìn nàng trước hết. Tới ngang quán chị Năm, nàng dừng lại. Vĩnh đoán người đàn bà bán quán đang hỏi nàng. Chàng càng tin chắc đó là Chi.

Nàng đứng như vậy cho tới lúc Vĩnh tới gần.

– Cậu ấy đây nè.

Chị Năm tươi cười nói với cô gái, Nàng vẫn không chịu quay lại. Vĩnh chống gậy bước lên một bước để nhìn nàng. Đó là Chi.

– Chi hả?

Chàng buột miệng trong khi vẫn nghĩ sẽ không nói gì nhiều, chỉ nói những gì thật cần thiết. Hỏi xong chàng cười:

– Sao em không vào?

Người thiếu nữ quay lại, Vĩnh ngạc nhiên. Sau hơn hai năm không gặp lại, nàng đổi khác khá nhiều. Tuy đó vẫn là hình bóng cũ, hình bóng mà Vĩnh nhiều lần nghĩ đến, song ở con người Chi,

chàng cảm nghe một điều gì khác lạ. Một điều gì đã có do sự đổi thay sau hơn hai năm xa cách.

Hai người quay trở lại, Chi chỉ cười mà chưa lên tiếng. Chị Năm nói với theo:

– Tôi giữ cô lại cho cậu đó nghe!

Vĩnh giơ cao một tay, tỏ ý cảm ơn. Trên đường vào nhà chàng nói:

– Cô Cẩm, con người bạn ở cùng ngõ, vừa mua đồ ăn đến giùm anh. Cô ấy còn ở trong nhà.

Chi nói:

– Em tưởng ai, nên không dám vào.

Vĩnh lắc đầu:

– Anh ra mở cửa thì em đã bỏ đi.

Nàng nhìn chiếc gậy chống:

– Anh khỏe chưa?

– Đỡ rồi.

Vĩnh bước vào nhà trước. Nhà vắng tanh. Chàng nhìn quanh, biết là Cẩm đã bỏ về.

– Cô ấy đâu anh?

– Về rồi. Xong việc cô ấy về.

Chi nhìn quanh căn phòng.

– Ban nãy hai người đang nói chuyện vui vẻ lắm mà.

Vĩnh cười xòa. Nàng tiếp:

– Kể ra đàn ông sợ đám cưới cũng phải. Vì các cụ muốn thế. Ai cưới vợ cũng phải qua một lần đó. Nên dù có yêu thêm một người khác, khi nghĩ đến đám cưới ắt phải sợ nên... thôi!

Vĩnh cười:

– Em xấu nhé. Em đứng nghe trộm người khác nói chuyện.

– Em không nghe trộm. Ai bảo gõ mãi không ra mở cửa.

– Cô ta định ra mở, anh không cho. Anh đoán là em đến, nên muốn tự tay mình mở cửa cho em.

Chi chớp mắt:

– Thật hả?

– Đứa nào nói xạo...

Nàng xua tay:

– Lớn rồi nhé, không có thể.

– Không thể thì người ta không tin.
Nàng nhìn quanh căn phòng lần nữa, trách:

– Anh không mời em ngồi.

Vĩnh kêu lên:

– Em làm như khách vậy?

Chi im lặng. Vĩnh bắt gặp trên khuôn mặt nàng một thoáng suy nghĩ. Chàng gắng hỏi:

– Chi, có phải vậy không?

– Gì, anh?

– Anh thấy em khác hơn xưa.

Nàng tới ghế ngồi xuống.

– Khách chứ anh. Bộ anh không thay đổi sao? Hai năm nay mình mới gặp nhau.

Vĩnh gật đầu:

– Anh biết. Nhưng sao anh cảm thấy

không có gì thay đổi cả. Anh có ý nghĩ, kể cũng hơi lãng mạn, là em vẫn như xưa, là hình như anh mới xa em có một vài tuần lễ. Chi mở cái xách tay, lấy trái cây bỏ lên bàn:

– Anh tưởng tượng nhiều quá đây.

– Chắc thế.

Nàng nhìn sâu vào mặt Vĩnh.

– Mình thay đổi nhiều lắm rồi đấy anh.

Chàng chưa kịp hỏi nàng đã nói:

– Ngay như anh, anh cũng thay đổi nhiều rồi, em biết. Chỉ mới hơn hai năm mà bao nhiêu... nước chảy qua cầu!

Vĩnh nhún vai:

– Nước nào?

– Nước nào thì anh biết. Anh đừng tưởng em không biết gì nhé. Có ít nhất một người mới bỏ anh đi lấy chồng.

Vĩnh lắc đầu:

– Em tò mò chuyện anh nhỉ.

– Không tò mò chuyện anh thì tò mò chuyện ai.

– Em còn biết thêm gì nữa?

– Em biết nhiều lắm nhưng thế đủ rồi.

Nàng lại nhìn Vĩnh trong ánh mắt sâu thẳm:

– Đó, biết bao nhiêu thay đổi như vậy mà anh bảo vẫn như xưa. Vẫn như xưa sao được anh.

Nói xong nàng rời ghế. Nàng bước vài bước vào trong nhà, nhưng dừng lại ngay. Nàng quay trở ra, Vĩnh hiểu nàng đang xôn xang trong lòng.

Chàng sợ. Trong khoảng thời gian xa cách, chàng mơ hồ nghe tin Chi đã lấy chồng, mặc dù sau khi nghe tin đó, chàng đã mua báo đọc liên tiếp để tìm tên nàng trong một cái tin mừng mà không thấy.

Dù sao chàng sợ, sợ đến nỗi không dám hỏi thẳng nàng, dù nàng đã nói bóng gió đến những đổi thay trong đời.

Vĩnh ngồi trước Chi, ăn trái cây nàng vừa gọt vỏ.

Chàng không còn nhớ lúc đó là lúc nào, sáng trưa hay chiều tối,

– Em sống vui vẻ chứ?

Vĩnh lên tiếng hỏi, câu hỏi mù mờ.
Chi gật đầu:

– Vẫn thế, anh. Em lúc nào cũng không vui không buồn, mặc dù có nhiều thay đổi.

– Em đến đây bằng xe gì?

– Taxi.

Vĩnh lại chợt nghĩ đến điều mà chàng vẫn nghĩ: những người yêu của chàng bao giờ cũng lấy chồng giàu. Chàng cười cười như dớn mà thật ra là rất chăm chú đến câu hỏi của mình:

– Anh tưởng em phải giàu lắm.

Chi hỏi lại:

– Tại sao anh lại tưởng như vậy?

Vĩnh:

– Tại vì em có số giàu.

– Ủ, bây giờ em giàu thật đấy. Ít ra là giàu hơn xưa.

– Vậy hả.

Vĩnh vẫn tưởng Chi phải trả lời chàng: Em đến đây bằng xe hơi. Và như thế là chàng có thể kết luận Chi đã ... lấy chồng! Dù Vĩnh biết rằng kết luận như vậy là vô lý. Khi Chi trả lời là đi taxi, chàng hy vọng. Niềm hy vọng kỳ cục.

– Em giàu hơn xưa thật. Trông em cũng biết.

Chi ngạc nhiên:

– Anh nói mò.

– Anh nói đúng. Chứng cứ là em nổi bật trong căn phòng này!

Nàng nhìn quanh đùa bỡn:

– Tại vì căn phòng của anh toàn màu xám nên em mới nổi bật đấy chứ?

– Không. Tại vì em đẹp hơn xưa.

Nàng sung sướng:

– Thật không anh!

Chàng ngẫm nghĩa tình tứ:

– Em đẹp hơn xưa rất nhiều.

– Gái một con trông mòn con mắt mà .

Vĩnh khựng lại. Gái một con. Như thế là nàng gián tiếp thú nhận nàng đã có chồng. Chàng cúi nhìn mặt bàn, phẳng phật khuôn mặt Chi ở dưới đó. Cầm bao thuốc lá lên. Vĩnh lấy một điều châm hút để khỏi phải lên tiếng. Gái một con, mấy

tiếng đó khiến chàng không thể thốt nên lời. Vị thuốc lan theo hơi khói, Vĩnh xúc động,

Một hình ảnh, hai hình ảnh, bao nhiêu tiếp tục và rồi cùng một lúc hiện ra trên bức màn tâm trí. Những khuôn mặt mơ hồ nhưng đó là những kẻ thân yêu đã từng đến với chàng, từng sống với chàng những ngày, những tháng, những năm có vui buồn, có sướng khổ.

Vĩnh, trong những ngày gần đây, như một người lội ngược dòng hiện tại. Chàng đi tìm, trong bóng tối của quá khứ, những thân yêu đã xa rời, hoặc tự ý xa rời, hoặc vì chàng để họ xa rời, dù thương tiếc. Tuổi trẻ đã cho chàng sống những năm vũ bão, những cửa sổ vung tay, nhưng lúc này, khi chống gậy nương vết thương, chàng mới thấy hối tiếc. Không nhiều thì ít chàng thấy mình

đã hoang phí nhiều buổi bình minh (mà chim hót líu lo, ánh nắng tươi hồng mà sương còn ngậm cánh hoa, trời còn trong khí lạnh). Chàng đã tiêu quá tay vốn liếng một thời, một thời không thể trở lại và không có cách gì lấy lại.

Chi đang ngồi trước mặt chàng, nhưng có lẽ Chi không bao giờ còn có thể chia sẻ với chàng cùng một đêm vui, cùng một ngày đẹp. Chắc là không, bởi vì dù chưa nói rõ ràng, dù còn đến thăm chàng đấy, nhưng nàng có lẽ đã sống trong một ngôi nhà kín cổng trên con đường mà Vĩnh còn phải đi, chưa biết bao giờ mới có thể tìm được một chỗ trú, chưa biết bao giờ chàng mới có thể dừng lại, để ngả lưng trên một mặt giường êm ấm, để tìm thấy yên ổn, sau một thời mài miết.

Có lẽ, Vĩnh rất hy vọng ở chữ ấy. Có lẽ, chàng mong chàng nghĩ đúng rằng chỉ mới có lẽ thôi mà chưa hề là sự thật, rằng Chi có lẽ đã có chồng.

Cuối cùng, hút hết nửa điếu thuốc Vĩnh mới chịu nhìn lên. Nhưng lúc ấy Chi lại nhìn xuống. Nàng cũng đang nhìn khuôn mặt nàng mơ hồ, phảng phất trên mặt bàn lót kính.

Thấy Vĩnh nhìn lên. Nàng cũng nhìn lên. Thấy Vĩnh mỉm cười, nàng cũng mỉm cười.

– Anh cười gì vậy?

– Em cười gì vậy?

Cả hai cùng cười to. Vĩnh hỏi:

– Con trai hay con gái, em?

– Con em ấy hả?

Vĩnh mừng rỡ:

– Chứ còn con ai...

– À! Con gái anh.

Chàng không biết vì sao chàng vẫn cười:

– Mấy tuổi rồi!

– Mới một tuổi, anh.

Vĩnh lại hỏi:

– Giống bố hay giống mẹ?

Chi vuốt tóc. Vĩnh nhận ra khuôn mặt người yêu cũ đầy đặn hơn, trắng hồng hơn, Em cũng không biết nó có giống bố nó không. Nhưng nó không giống em.

Vĩnh ngạc nhiên:

– Nó giống bố nó hay không thì em phải biết chứ.

Chi cười:

– Vậy mà em lại không biết.

Vĩnh dụi tắt diếu thuốc trên gạt tàn thuốc lá, di đi di lại cho diếu thuốc tắt ngấm. Chàng thấy, trong cái nhìn mở lớn của chàng, khuôn mặt u buồn của người bạn gái năm xưa. Chàng đã đoán ra phần nào câu chuyện.

Không để Vĩnh hỏi tiếp, nàng kể:

– Thôi, để em nói ngay cho anh hiểu, nó không hề biết bố. Anh ấy chết vì rớt trực thăng khi nó vừa ra đời.

Nàng không khóc:

– Sau này em mới được nghe kể lại, chứ lúc đó em mới sinh không ai cho em

biết hết. Nhưng hình như tại em mà anh ấy chết.

Vĩnh không hiểu sự thật ra sao nhưng gạt đi:

– Em không nên nghĩ như vậy. Người ta chết có số mạng chứ.

Chi bỗng khóc:

- Tại em mà.

Vĩnh cau có;

– Em nghĩ như vậy làm gì? Nhưng em kể cho anh nghe đi.

Nàng lau nước mắt lấy

– Em sợ sinh khó, nên đánh điện cho anh ấy về. Sợ đi xe đò chậm, anh ấy đi nhờ một cái máy bay trực thăng Mỹ. Máy bay bị rơi ở Kiên Phong.

Vĩnh nói lớn:

– Đâu có phải một mình chống em. Người ta có số cả mà.

– Anh ấy chết đúng hôm em sinh con bé. Mãi ba tháng sau gia đình mới cho em biết.

Vĩnh hỏi:

– Bây giờ em ở đâu? Vẫn ở nhà chồng?

Chi lắc đầu:

– Em về ở với mẹ em. Bên gia đình chồng tốt lắm. Với lại họ cũng không màng con gái.

Nàng cười khi nói câu đó, Vĩnh thở ra, hỏi chuyện lảng nhãng. Chàng xấu hổ vì trong lòng không xúc động mà lại có vẻ mừng. Ít ra Chi không còn bị ràng buộc gì nữa.

– Bây giờ em ở nhà hay đi làm?

– Đi làm, anh. Ở nhà buồn chết làm sao chịu nổi.

Vĩnh nhìn xuống vết thương mình:

– Anh mới nằm nhà nửa tháng mà còn không chịu nổi. May có em đến...

Chi lắc đầu:

– May gì. Có nhiều người đến chứ đâu phải có một mình em đến.

– Nhiều đâu mà nhiều.

Chi vẫn lắc đầu:

– Anh đừng giấu em vô ích. Em không ở đây nhưng anh có chuyện gì em cũng biết hết.

Vĩnh nhún vai:

– Ghê nhỉ.

– Chứ sao. Có người nói cho em biết hết.

– Ai vậy?

– Một người... nào đó. Đời nào em nói ra.

– Chẳng hạn việc gì nào?

– Nhiều lắm, nhưng nếu anh không tin thì em chỉ cần nói một chuyện thôi.

– Nói nghe thử.

– Chẳng hạn chuyện anh sắp lấy con gái ông ký giả già trong ngõ.

Vĩnh phì cười:

– Xạo ghê.

– Không đúng hả?

– Không.

– Em nghĩ là đúng.

Vĩnh không hiểu:

– Tại sao em nghĩ được như vậy?

Chi cười chúm chím:

– Cái cô vừa ở đây ra có phải là cô đó không?

Chi hỏi mà làm như biết rồi, không cần phải đợi câu trả lời, khiến Vĩnh lúng túng chưa biết phân trần làm sao. Không những thế chàng lại nghĩ như Chi nói: Ủ, hay là lão Hoài Nhân muốn mình lấy con gái lão? Nhưng Vĩnh vội gạt phăng ý nghĩ này, tự cho là mình đã nghĩ nhầm.

Chi đưa câu chuyện sang một lối khác song Vĩnh giơ tay ngăn lại:

– Về cái vụ cô gái...

Chi cự:

– Người ta có tên chứ.

– Ủ, có tên, cô Cẩm, như anh nói với em ban nãy.

Nàng cười giòn:

– Đó, em nói có đúng không. Em biết ngay cô đó là... Cô đó mà!

– Ờ hay quá! Cô đó chả là cô đó thì là ai!

– Em biết ngay là con ông ký giả già..

Vĩnh nhún vai:

– Ai mà chẳng biết. Bây giờ anh chẳng quen cô nào hết thành ra cô đó nhất định phải là con ông Hoài Nhân! Thấy anh ở một mình...

Chi ngắt lời:

– Em biết, Thấy anh ở một mình buồn quá nên ông ta ...

Vĩnh la:

– Em đừng có nói bậy. Em coi, nếu không có cô ây mua hộ đồ ăn, thuốc lá cà phê, rồi ai mua cho anh.

Chi làm bộ ngạc nhiên:

– Cái đó em đâu có biết, sao anh lại hỏi em. Thiếu gì người mua cho anh.

Vĩnh lắc đầu:

– Em ngoan cố lắm.

– Ngoan cố?

– Ủ. Hồi xưa em hiền lành dễ thương lắm cơ mà.

Nàng mỉm cười dịu dàng:

– Hồi xưa, nghe như xa lắm rồi vậy.
Mới có hai năm hơn mà.

– Thế mà thành chuyện cổ Nước Nam rồi mới buồn chứ!

Chi gât:

– Anh nói thế em không bằng lòng đâu. Anh làm như em hư lắm vậy.

– Không hư. Với lại nếu hư thì em cứ việc hư chứ cần gì phải anh làm.

– Em tức rồi đó.

Vĩnh thích thú:

– Ai làm gì mà tức.

– Anh bảo em ngoan cố, không còn như trước, như thế không tức sao được. Nói chuyện thật của anh ra gọi là ngoan

cổ sao. Em còn biết nhiều chuyện khác chứ không phải chỉ có chuyện cô Cẩm thôi đâu.

Vĩnh hỏi:

– Chuyện gì?

– Chuyện gì thì anh biết.

– Em nói xem có đúng không. Riêng chuyện cô Cẩm thì nhất định là không đúng rồi. Anh không hiểu sao người ta đồn ầu như vậy.

– Có thể người ta đồn ầu thật.

Vĩnh cãi:

– Chắc chắn chứ còn có thể gì. Chỉ mới có ít lâu nay, từ ngày Hoài Nhân đi vắng cô ấy mới sang giúp đỡ anh.

Chi che miệng cười, trêu chọc nữa:

– Giúp đỡ? Cô ấy giúp đỡ những gì anh?

– Em đừng nghĩ bậy.

Nàng làm bộ ngạc nhiên:

– Em có nghĩ gì đen tối đâu mà anh bảo nghĩ bậy.

– Thôi không nói chuyện đó. Cứ biết rằng chuyện anh sắp lấy con gái người bạn già hít tồ phe của anh là không đúng.

– Bây giờ lại đi nói xấu bố vợ tương lai nữa.

Vĩnh cười trừ:

– Em ngoan cố thật mà. Thôi còn chuyện gì nói nốt xem.

– Còn thiếu gì chuyện về anh. Như chuyện... mà thôi, nói ra sợ anh đau lòng.

Vĩnh bắt đầu bực:

– Đau lòng?

– Là em sợ như vậy. Anh có thể đau lòng vì bị gọi lại quá khứ.

– Vậy thôi đừng nói nữa.

Chi cười khúc khích:

– Giận hả. Đàn ông gì mà hơi một tí thì giận.

– Ai bảo em vòng vo mãi. Nói gì thì nói phút còn không nói thì thôi luôn.

– Em có muốn nói thật, nhưng anh lại cứ hỏi. Em chỉ mới nói một chuyện để anh hay rằng em vẫn theo dõi đời sống của anh, em không thờ ơ như anh từng thờ ơ với em. Những lúc anh vui, em cũng biết. Những khi anh buồn, em cũng biết. Em biết để bụng thôi, em khô-

ng dám phiền đến anh.

Vĩnh im lặng nghe.

– Khi anh vui em đâu có đến phá đám anh. Lúc anh có cô được sĩ, em nghĩ chắc anh yêu cô ta.

- Biết thật chứ bộ em bịa sao. Nhưng dù sao khi gặp cô Ánh...

Vĩnh ngạc nhiên:

– Em cũng biết tên nữa?

– Trời ơi, em đã nói là em biết hết mà.

– Mà em gặp cô ấy hồi nào?

– Nói gặp thì không đúng, chỉ trông thấy thôi. Khi trông thấy cô ấy mặc cao bồi lái cái xe Morris nhỏ, em nghĩ thì ra anh thích những người con gái trẻ trung đọt sóng mới như vậy. Em không trách

anh, vì em già, đâu có biết ăn mặc, kêu gọi, tân tiến...

Vĩnh cười thành tiếng, Chi nói tiếp:

– Nhưng sau này em thấy em lắm. Có người già hơn em mà anh vẫn yêu như thường.

Vĩnh thấy nhột, mong nàng đừng nói tiếp nữa.

– Dù sao, em không xía vào đời tư anh. Em biết anh đang vui thú, dại gì xía vào cho anh thêm ghét.

Vĩnh mĩa mai:

– Vui thú?

– Vui thú chứ còn gì nữa? Em biết. Lúc ấy mà xen vào chỉ tổ làm cho anh ghét mà thôi. Thành ra em chỉ đứng xa xa mà ngó.

Vĩnh nhún vai:

– Làm như xem xi-nê vậy?

Nàng cười:

– Cái đó là anh nói chứ không phải em nói nghe. Ừ có lẽ là em xem xi-nê. Một thứ xi-nê chả bao giờ em muốn xem cả. Đó, anh có nhận rằng em biết hết mà em không hề xía vào đời tư anh.

Vĩnh cãi chày:

– Tại vì em không thích đóng xi-nê.

– Ờ, nói phải.

Chàng rời ghế tới bên nàng, vuốt tóc nàng tỏ vẻ âu yếm. Nàng gạt nhẹ ra:

sao,

– Anh muốn em đóng xi-nê với anh sao.

Vĩnh ngồi ké xuống ghế:

– Thôi đừng mĩa mai nữa. Anh hiểu những gì em nói.

Chi không tin:

– Em cố tránh mà không ngờ lại đến giữa lúc anh đang vui thú

Nàng liếc Vĩnh. Không thấy chàng nói gì, nàng tiếp:

– Em tự nhủ chỉ khi nào thày anh buồn, chỉ khi nào thấy anh gặp hoạn nạn em mới tới mà thôi. Cho nên mãi hôm nay em mới tới.

Vĩnh hôn nàng, bị đẩy ra.

– Dù sao, em chỉ tới thăm anh lần này mà thôi. Anh có cô Cẩm rồi, cũng đỡ.

– Đỡ làm sao?

– Có người hầu hạ, em khỏi đến nữa. Em đến đây là chỉ để giúp anh. Bây giờ có người khác rồi em khỏi phải đến nữa. Vả lại...

Vĩnh e ngại:

– Vả lại làm sao, em?

– Vả lại...

Chi nhìn ra ngoài cửa sổ, ngập ngừng. Khi nàng quay lại, nàng nói vội vàng:

– Vả lại em cũng bận rộn, vì con em.

Vĩnh hiểu ý nàng muốn nói gì. Chàng an ủi nàng.

– Em phải lo cho con em trước mọi thứ. Anh không có con, nhưng anh quý trẻ con lắm. Không thể để chúng nó khổ

được. Bao giờ cũng phải lo cho trẻ con được đầy đủ. Mà em đặt tên nó là gì?

– Liên,

– Anh thích cái tên đó.

– Em biết.

Vĩnh không tin:

– Em biết? Giải thế?

– Em biết ngày xưa anh có yêu một cô tên Liên, hoặc là anh có rất nhiều kỷ niệm với mùa Hạ, mùa hoa sen, nên anh thích tên Liên. Đúng không?

Vĩnh cười hài lòng:

– Đúng. Đúng có một nửa thôi, vì anh không yêu cô nào tên Liên hết. Liên mà anh yêu là hoa sen thứ hoa anh thích nhất trên đời.

– Vì sao vậy anh?

– Hoa sen là thứ hoa không để cho người ta hái bày bán. Hoa sen là thứ hoa phải liền với gốc, phải sống trong ao trong, chỉ nở rục rỡ dưới ánh sáng mặt trời.

– Như thế là anh mơ ước có một người yêu như hoa sen.

Vĩnh gật đầu:

– Nhưng em nghĩ thế nào về một người yêu như hoa sen? Một người yêu như hoa sen là thế nào?

Chi lắc đầu:

– Em không muốn nói, vì em không phải là người đó.

– Em tưởng ở đời có người đó sao?

Nàng gật đầu:

– Có chứ.

– Không đâu em. Ở đời hiếm có những người như thế.

– Hiếm có nghĩa là có. Còn em, chắc đem... bày bán được.

Chàng la:

– Đừng có nói nhảm.

– Em lại chẳng bao giờ nở dưới ánh mặt trời hết. Em không thấy mình tươi sáng.

Vĩnh cầm gậy đập nhẹ vào chân nàng:

– Em không nên nghĩ như vậy. Nếu nghĩ như em, đời khó sống. Với lại, người ta mơ ước là một chuyện, thực hiện mơ

ước là một chuyện khác. Dù quyền lực đến đâu, người ta cũng ít khi thực hiện được điều mình mơ ước. Em muốn nghe chuyện cổ tích không?

Chi cười rạng rỡ

Anh kể em nghe đi.

– Một chuyện cổ tích... Ấn Độ!

– Ừ. Chuyện cổ tích thường thường em thấy của nước nào cũng không quan trọng. Chuyện cổ tích là của cả loài người, dù chuyện đó của nước nào.

– Ý kiến em hay lắm. Chuyện một chàng trai hào hoa có tới một ngàn bà vợ.

Chi le lưỡi:

– Thảo nào anh thích.

– Nói nhảm. Anh làm sao bằng được người trong cổ tích.

– Bằng một phần mười cũng là được rồi.

Vĩnh xoa tay:

– Thôi.

– Anh chàng đó làm sao anh?

– Đúng ra, lịch sử anh chàng đó dài dòng lắm từ lúc còn ở trong bụng mẹ đã có lịch sử rồi. Chuyện anh chàng đó cũng có nhiều mặt, nhiều phương diện nhưng anh chỉ nói chuyện ái tình của anh ta thôi.

– Vì anh chỉ nhớ có chuyện ái tình thôi.

Vĩnh không để ý lời nói đó, kể:

– Anh ta có một ngàn bà vợ, cái đặc biệt là bà nào cũng tin rằng được chồng yêu thương nhất, cưng nhất. Một hôm có người hỏi thật xem anh chàng yêu ai nhất.

Chi cười khúc khích.

– Chắc anh chàng nói dối tài lắm?

Vĩnh lắc đầu .

– Không, anh chàng không nói dối.

– Gan vậy. Không sợ mấy người khác ghen sao?

– Em không hiểu được anh chàng nói gì đâu. Anh chàng chỉ có một ngàn bà vợ nhưng lại nói yêu bà vợ thứ một ngàn lẻ một nhất.

Chi bụm miệng cười. Xong nàng nói:

– Thế thì tệ quá.

– Có gì mà tệ em. Anh đồng ý lắm, dù anh chưa có một bà vợ nào.

– Làm như đàn bà là đồ bỏ đi hết vậy,

– Không phải. Người ta vẫn yêu đàn bà đấy chứ. Nhưng yêu không phải là hạnh phúc. Yêu là một chuyện mà hạnh phúc là một chuyện khác cho dù người ta có yêu nhau mấy đi nữa.

Chi lắc đầu.

– Em không hiểu cũng phải. Hạnh phúc chưa có ở trên đời, hạnh phúc là một điều mơ tưởng. Ai cũng mơ tưởng hạnh phúc, em cũng mơ tưởng, và có lúc tưởng là mình đã nắm chắc được điều mơ tưởng. Cuối cùng, chả ai có hạnh phúc hết.

– Em không tin,.

– Nghĩa là em còn rất nhiều mơ tưởng.

– Còn anh hết rồi?

Vĩnh trầm ngâm. Lát sau chàng mới nói:

– Không. Chưa hết. Nếu sống mà không còn mơ tưởng thì cuộc đời nhạt nhẽo lắm. Tuy biết rằng hạnh phúc chẳng bao giờ có, anh vẫn mơ tưởng như thường.

Chi gắt nhẹ nhàng:

– Ồ, nói chuyện với anh nhức đầu quá. Biết là không có mà vẫn mơ, như thế chỉ chuốc lấy cái khổ chứ ích gì. Thà rằng cứ yêu cái mình có, dù rằng nó chẳng đẹp đẽ gì lắm nó cũng sút mẻ rạn

nút tí chút rồi, còn hơn là đứng núi này trông núi nọ.

– Nói như em cũng phải. Nhưng...

Chàng ngán ngừ. Rồi chàng đứng dậy tới bên nàng, đặt tay lên vai nàng, vuốt ve.

Chi hỏi:

– Nhưng làm sao anh?

Vĩnh lắc đầu, xua đuổi ý nghĩ đang lẩn quất mù mờ.

– Thôi, bỏ chuyện đó đi. Có lẽ phải sống như em mới được.

Nàng nắm lấy bàn tay Vĩnh:

– Anh vẫn thế. Vẫn như hồi xưa. Anh chẳng quyết định được gì.

– Ngất ngà ngất ngư.

– Ủ, ngất ngà ngất ngư.

Vĩnh bất ngờ hôn nàng:

– Đây cũng là một cái hôn ngất ngà ngất ngư.

Chi đẩy ra:

– Không được.

Vĩnh cười trừ. Chi nói, sửa lại mái tóc:

– Muốn ngất ngư thế nào cũng được, nhưng không hôn ngất ngư được. Hôn ngất ngư... bộ anh hôn em mà nghĩ đến người khác sao?

Vĩnh lắc đầu, Chi ngã lưng xuống vai ghế:

– Thế thì được.

Chàng cúi xuống. Trong một cử chỉ từ tốn, chàng nghe mùi thơm ngai ngái quyến rũ, của một thứ hương hoa nào đó mơ hồ phảng phất.

Chi ôm cái túi da trước ngực, đòi về, Vĩnh cũng không giữ, nhưng hỏi:

- Hôm nào em trở lại?
- Hôm nào em rảnh?
- Ráng rảnh cho sớm.
- Dạ. Cũng phải một hai ngày nữa.

Vĩnh đưa nàng ra tới cửa.

Chi đòi ra ngõ một mình, Vĩnh đứng lại ngang ngưỡng cửa. Tà áo xanh bay trong lòng ngõ. Chàng nhớ tới một bài hát tiền chiến. Màu áo xanh là màu anh trót yêu...

Trót — Vĩnh nghĩ thầm - sao lại trót. Nghĩ đến Chi, chàng càng không thấy trót chút nào. Quen Chi nhiều năm nay, lỗi ngõ tuy có lần tưởng chàng sắp cưới Chi, nhưng có lẽ chàng không yêu nàng. Bây giờ Chi trở lại trong lúc chàng đang bệnh. Chàng đang bệnh và không có một ai thân thiết bên mình.

Chi đã trở lại đúng lúc chàng bệnh. Như thế có thể nói là nàng đã trở lại đúng lúc. Nhưng Vĩnh lo lắng, có thể nào chàng sẽ không yêu Chi nữa khi chàng hết bệnh. Bây giờ chàng chưa yêu nàng. Nhưng cứ ví dụ là chàng sẽ yêu nàng. Cứ ví dụ là như thế đi.

Ví dụ như thế rồi khi chàng khỏi, chàng có thể đi lại được, bay nhảy được, liệu lúc đó chàng có thấy cần nàng nữa không?

Vĩnh quay trở vào, buông mình xuống. Chàng nhớ tới nhân vật. Trương trong cuốn BUỒM TRẮNG của Nhật Linh. Trương yêu cùng với cơn bệnh trầm trọng thân thể, chàng tin chàng bị lao. Đến lúc sau khi mối tình đã đậm đà, Trương khỏi bệnh và cũng hết yêu người con gái mà chàng đã yêu.

Vĩnh sợ mình cũng như Trương. Tình yêu có nhiều phần chỉ là ảo tưởng, nó đến trong một tình cờ thật ra người ta vẫn mơ hồ hiểu như vậy, nhưng lại không muốn tin như vậy. Ái tình nào cũng đẹp, chả có ái tình nào xấu, vì người trong cuộc bắt nó phải đẹp.

Vĩnh thấy không còn nôn nao nữa. Lòng êm ả, nhẹ nhàng, chàng tin chàng không còn lăm lăm cuộc sống, tuy rằng chàng chưa đến tuổi bốn mươi.

Nghĩ thế, chàng lại lấy làm lạ, sao ban nãy lại có thể nói với Chi nhiều như vậy. Có gì đâu mà phải nói nhiều như vậy. Vĩnh cười thầm, lại nghĩ mình chưa đủ chín chắn.

Hôm sau, Chi trở lại vào buổi chiều, lúc Vĩnh còn đang ngủ. Nghe tiếng động, chàng mở mắt, ngạc nhiên trong niềm vui:

– Em đấy à?

Nói xong chàng định sửa lại câu nói thì Chi đã trách móc.

– Thế anh tưởng ai?

Vĩnh phải phân trần, chàng nói mà không nghĩ gì. Chàng giải thích:

– Tại vì hôm qua em nói mai mốt mới tới được, cho nên anh ngạc nhiên.

Vĩnh lại thấy mình lỡ lời nữa, Chi hờn mát:

– Chắc tại anh không mong mà em đến nên anh ngạc nhiên chứ gì.

Chàng lắc đầu ra vẻ chịu thua.

– Hay là tại có nhiều người tới đây quá.

Vĩnh kêu lên:

– Chi!

Nàng thản nhiên:

– Anh tức hả? Vậy cho anh biết.

– Biết gì?

– Để anh bớt coi thường người khác đi. Em biết là anh coi thường người khác lắm. Đúng hơn anh coi thường em lắm.

– Không phải như vậy.

– Dĩ nhiên là anh phải nói thế chứ, Không lẽ anh nói anh coi thường em.

– Anh vô tâm thì có. Với lại cứ bắt bẻ như em thì khó sống lắm.

Chi có vẻ buồn rầu:

– Liệu có khó sống thật không, anh?

Vĩnh biết nàng phải suy nghĩ cả đêm qua sau cuộc gặp gỡ. Nàng cũng đã mơ hồ cảm thấy. Tình yêu chỉ là mỗi ám ảnh của mỗi người về Hạnh phúc, mỗi người một ám ảnh, mỗi ám ảnh một khác nhau, thế mà khi gặp nhau, người ta vẫn còn băn khoăn.

Sống với nhau rồi người ta cũng vẫn còn băn khoăn, còn xung đột, vì mấy khi hai người có chung nhau một ước mơ.

Vĩnh tin là Chi cũng bắn khoăn như chàng, và vì nàng là đàn bà, nàng sẽ khổ hơn, nỗi khổ phải thận trọng, ý tứ trong cuộc sống mà dư luận vốn dẫn dắt và hủy hoại cuộc đời nhiều người.

Chàng còn đang suy nghĩ chì Chi đã ủ dột thêm, buồn bã thêm. Nàng ngược nhìn chàng, cầu khẩn:

– Anh à, em nghĩ như vậy có phải không?

Vĩnh suy nghĩ trong giây lát. Chàng tin nói thật ý mình. Cuối cùng chàng lắc đầu:

– Suy nghĩ chóng già, em. Đừng nghĩ gì hết.

– Rồi cứ làm đại sao?

– Em nói thế thôi, chứ em cũng biết em phải làm gì.

Chi lắc đầu:

– Không, em không biết em phải làm gì hết. Em không biết việc gì nên làm và việc gì không nên làm.

Nàng lưỡng lự trước khi thú thật:

– Em cũng không biết việc em đến đây thăm anh là đúng hay sai.

– Thật sao?

– Em nói thật đó mà. Anh nói cho em biết đi.

Vĩnh ra khép cửa. Thuận tay chàng định cài then cửa, song Chi cản lại:

– Đừng đóng anh.

– Lỡ có ai xông đại vào.

Nàng chột dạ:

– Ai? Anh?

Vĩnh trở lại, kéo Chi vào lòng. Hai người ngồi chung trong chiếc ghế bành. Chàng nói:

– Lần em trở lại đây, nhớ mang con theo.

– Dạ.

– Sau đó rồi mình tính.

Chi ngơ ngác với một chút hồi hộp:

– Anh bảo tính cái gì?

Vĩnh thấy khó nói, xua tay:

– Mà thôi, đến đâu hay đến đó.

Chàng vuốt ve mái tóc óng ả, tấm thân đầy đặn. Chợt bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Vĩnh nhăn mặt.

Chi đứng dậy vội vã. Sau đó nàng ra mở cửa. Người bước vào là Cẩm.

Vĩnh giới thiệu hai người đàn bà với nhau, mời ngồi rồi mới tới ngồi xuống chiếc ghế trống. Nàng đặt gói thực phẩm xuống bàn tươi cười như không để ý chút gì tới sự có mặt của Chi:

– Tôi lại cứ sợ ông Vĩnh phải nhịn đói chứ. Thành ra mua nhiều quá.

Vĩnh chỉ biết nói cảm ơn.

Người con gái không hỏi chuyện Chi một lời nào. Nàng cũng không có vẻ muốn ngồi lâu. Vĩnh không tin Cẩm có một ý nào khác, nhưng chàng vẫn lo ngại Chi sẽ phiền lòng, chỉ muốn nàng đứng dậy sớm.

Cô gái hiểu ý Vĩnh nên cũng không ngồi lâu.

– À, ba tôi sắp về đó, ông Vĩnh,

Nàng nói khi rời khỏi ghế. Vĩnh vui mừng:

– Bao giờ cô?

– Tòa báo mới cho biết. Nói phải đoàn báo chí đi Đại Hàn sẽ về Sài Gòn vào thứ năm.

Vĩnh không nhớ hôm nay thứ mấy. Chi nói:

– Hôm nay thứ năm.

– Vậy hả? — chàng ngạc nhiên — chắc chiều nay ông về?

– Vâng.

Cầm chào hai người trước khi bước ra ngõ. Cửa mở, nàng quay lại nói:

– Mưa, ông Vĩnh ạ.

– Vậy hả cô?

Quay sang Chi, chàng cười nhẹ:

– Em không mang áo mưa phải không? Vậy là em không về được.

Vĩnh thốt nhớ Cầm hẳn còn đứng ngoài cửa. Cô gái cũng không mang áo mưa. Chàng đứng bật dậy khỏi ghế, ra mở cửa. Cánh cửa đã khép lại sau khi Cầm bước ra.

Cô gái đứng nép ngoài hiên.

– Chết, xin lỗi.

Cô gái lạnh nhạt:

– Có gì đâu ông.

- Cô vào nhà đi. Mưa mà.
- Không sao, ông.
- Mưa lớn, cô về thế nào được?
- Tôi trú mưa đây mà.
- Vào trong nhà chứ.

Cô gái lắc đầu:

- Thôi, ông vào kéo bà ấy đợi.

Vĩnh buồn cười:

- Cái gì mà ông với bà, nghe ghê quá.
- Cô vào trong nhà một lát đi đã, tạnh mưa rồi về.
- Thôi, sợ phiền ông bà.

Vĩnh chưa kịp nói gì thêm cô gái đã lẹ làng bước ra ngoài mưa. Lúc ấy mưa mới đổ, lại mỗi lúc một đang nặng hạt

thêm. Ngắm người con gái bắt đầu ướm lướn thướt, Vĩnh thấy buồn cười, lắc đầu nhẹ một mình. Thình lình Chi lên tiếng ngay bên cạnh chàng:

– Trông thơ mộng quá.

Vĩnh quay vào:

– Cô ấy không được vui.

– Nhưng chắc chắn không phải vì em.

Chi nhún vai:

– Em chẳng dính líu gì với ai hết à. Anh...

Nàng vừa nghĩ thêm một điều gì đó sau câu nói. Nàng lên tiếng gọi Vĩnh. Chàng cảm thấy ngay sự khác biệt trong giọng nói của nàng.

– Anh Vĩnh.

– Anh nghe

– Em có điều này phải nói thật với anh. Không phải là em ra điều kiện gì hết nhưng nếu em còn đến đây...

Vĩnh ôm lấy nàng:

– Sao lại nếu. Em vẫn sẽ đến đây...

Chi ngắt lời:

– Không, em sẽ không đến đây nữa nếu anh không cần em.

Vĩnh phì cười:

– Thế mà cũng nói. Nhất định là anh phải cần em rồi.

– Em chưa nói hết.

– Cứ nói đi, anh sẵn sàng nghe tất cả mà.

– Nghe anh nói thì hay lắm. Anh nói ngon nói ngọt giỏi lắm. Cần là thế nào. Nếu có người khác lui tới đây, việc gì còn cần em.

Vĩnh mang máng hiểu nàng muốn nói gì:

– Cô Cẩm là người cùng xóm mà, Và lại cô ấy chỉ sang giúp anh mua bánh trái trong thời gian Hoài Nhân không giúp anh được. Nhưng lão sắp về. Em biết là anh không quen ai ở đây hết, anh không nhờ vả ai được.

Chi mĩa mai:

– Em biết. Cô Ánh đi lấy chồng, bà Khanh cũng bỏ đi, thành ra anh không còn ai cả.

Vĩnh lướt qua chuyện ấy:

– Bây giờ Hoài Nhân sắp về, hắc lão ta không cho con gái sang đây nữa.

Chi bỗng bật cười:

– Nguy hiểm quá mà.

– Đừng nói bậy.

– Lửa gần rơm, rơm gần lửa...

– Nói bậy.

Cả hai cùng cười. Vĩnh cố gắng kết luận:

– Thành ra anh còn ai đâu.

– Còn hay không em không biết, nhưng em nói rồi đó. Nếu như em còn đến đây thì là vì... anh không có ai giúp đỡ cả.

Vĩnh lại phì cười. Chi đẩy chàng ra:

– Cười!

– Không cho anh cười hả?

– Có gì đâu mà cười.

– Sao em không nói thẳng ra mà lại cứ vòng vo mãi. Anh hiểu ý em rồi. Ng-hĩa là nếu em đến đây thì không ai được đến đây nữa chứ gì.

Chi mỉm cười hài lòng:

– Ờ đó.

– Dễ mà.

– Nói thì dễ.

– Thực hành cũng dễ. Từ mai sẽ không có ai dám bước chân vào nhà này nữa.

Tuy hài lòng nhưng Chi vẫn nghi ngờ:

– Anh nói miệng thì giỏi lắm. Người ta cứ đến thì sao?

– Anh cam đoan với em rằng từ mai không còn ai dám tới đây nữa. Anh sẽ để cái biển “cấm vào”, dưới ký tên Chi

Nàng tức tối:

– Em không đùa đâu.

– Hay anh treo cái biển “coi chừng chó dữ”?

Chi vùng vằng rời khỏi lòng Vĩnh:

– Bộ em là chó hả?

– Tự em nói ra chứ anh không có nói nghe.

– Anh không có nói em là chó thiệt, nhưng nói kiểu đó thì có khác gì.

– Vì em muốn vậy mà. Em muốn

không. ai vào đây, để bảng chó dữ là ăn chắc.

Chi bồng bụm miệng:

– Ở phải. Anh ở đây chứ em có ở đây đâu.

Vĩnh gật đầu:

– Cả em cũng sẽ ở đây nữa.

Chi trề môi:

– Còn lâu à.

– Trước sau gì rồi em cũng ở đây.

Nàng ngắt lời:

– Em không có ở đây đâu, đừng có tưởng bở.

– Anh nói trước sau gì có nghĩa là sau này...

Chi lắc đầu:

– Sau này cũng vậy. Thà là từ trước đến giờ anh với em cứ gặp nhau đều đều, đảng này trong hai năm qua anh đưa đón biết bao nhiêu người ở đây, già có, trẻ có, đủ thứ hết.

Vĩnh gắt:

– Nói bậy.

– Lại còn nói bậy. Em biết hết rồi, cãi làm gì.

Chàng nín thinh với nụ cười.

Chi tiếp:

– Thật ra em thích ngôi nhà này lắm.

– Em có nhiều kỷ niệm ở đây. Phải chi nhà ngay mặt đường chắc thỉnh thoảng em phải chạy xe qua ngó một cái cho đỡ nhớ.

Vĩnh nhún vai:

– Ghê vậy?

– Chú sao. Nhưng bây giờ cũng bớt mê nó rồi.

Nàng chỉ xung quanh chỗ ngồi:

– Biết bao người đã đến đây, ngồi ở đây. Biết bao người đã lên cái lầu kia. Thành ra hồi xưa yêu cái nhà này mười phần thì bây giờ em chỉ còn yêu sáu bảy.

Vĩnh không biết nói gì. Chàng ôm chặt lấy nàng thủ thủ:

– Kể ra nếu em còn yêu được ngôi nhà này đến sáu bảy phần, anh cũng đã phải cảm ơn rồi. Anh tưởng...

Nàng gật đầu:

– Tưởng hết yêu mới phải?

Chàng ôm nàng chặt hơn:

– Ủ. Bởi vì anh cũng hơi bê bối.

Chàng kêu lên:

– Lại còn hỏi.

Vĩnh cãi:

– Chứ sao. Mới hơi thôi. Lẽ ra, người ta còn bê bối hơn anh rất nhiều. Cờ bạc này, rượu chè này, trai gái này, nghiện hút này...

Chi trề môi:

– Nếu có đủ bộ như thế nữa thì em mời anh đi cho sớm. Một hai thứ đó cũng quá đủ để mà chịu đựng rồi, còn nói gì thêm nữa.

– Bởi thế anh mới hơi bê bối thôi. Nghĩa là người như anh, quốc gia còn

nhờ cây được nhiều lắm.

Lần này Chi để cho Vĩnh hôn cắn thận. Tuy thế nửa vời nàng đẩy ra:

- Sao anh mở mắt?
- Làm sao lại phải mở mắt?
- Kỳ quá.

Vĩnh ngạc nhiên:

- Có gì mà kỳ?
- Hôn người ta mà mở mắt.
- Nhắm mắt hết mới kỳ.

Chi lắc đầu:

– Không phải. Em muốn nói chuyện khác. Thấy anh mở mắt nhìn, em nghĩ anh đang nghĩ đến một điều gì khác. Anh phải nghĩ đến em chứ.

– Anh vẫn nghĩ đến em.

– Mở mắt ngó người ta, quan sát đối tượng một cách tỉnh táo vậy. Em cho là đàn ông không đẹp ở chỗ ấy.

– Đàn ông phải tỉnh táo.

– Lúc nào tỉnh táo cũng được hết, nhưng lúc đó mà tỉnh táo, em thấy thế nào ấy.

Vĩnh nhắm mắt lại:

– Ủ thôi không tỉnh táo nữa.

– Thôi anh ơi.

– Nhắm mắt rồi hả.

– Không. Khôn thế.

– Khôn gì mà khôn. Chê người ta tỉnh táo thì người ta mù quáng vậy. Mù

quáng mà lại là khôn, đàn bà thật lắm chuyện.

Chi cười, ôm chặt lấy người yêu.
Nàng nói thầm bên tai chàng:

– Mai em lại đến nữa.

Chương tám

ần một tháng sau, Vĩnh hoàn toàn bình phục đã đi chơi với Hoài Nhân được. Người ký giả già sau khi đi ngoại quốc về đã biết chuyện Chi trở lại với Vĩnh, tỏ ý rất tán thành. Lão từng bảo chàng là chàng lấy Chi làm vợ được.

– Nói thật chứ – lão nói — khi moa thấy cậu có vẻ mê em Khanh, moa đã ngán. Kể ra khơi khơi vậy thì được, chứ kết vào một cái thì bỏ mẹ. Mấy năm nữa đối với cậu chẳng ăn thua gì cả, trai trẻ

mà, nhưng mấy năm nữa thì má em đã hóp, da em đã nhăn.

Vĩnh cau mặt:

- Nói nghe tàn nhẫn quá.
- Sự thật trăm phần trăm.
- Đã đành.

Lão xua tay:

– Ấy không được, đã đành là thế nào. Cái gì cũng phải thực tế mới được. Tổ từng này tuổi, tổ biết rõ hơn cậu. Càng già tổ càng thấy các cụ ngày xưa là hay không chịu được. Nay, cứ nói các cụ lắm cảm là lắm. Các cụ là khôn phải biết, đừng có tưởng.

Vĩnh hỏi:

- Anh muốn nói gì vậy?

– Đủ hết. Cái gì các cụ cũng hơn bọn mình hết. Lấy vợ thì chọn những em có khuôn mặt trái soan — vì sao cậu biết không nét tròn thì trẻ lâu — vậy đó. Nói thì tục chứ các cụ còn chọn vợ phải bỏ? Khỏe mạnh tốt nái mà, dễ dễ!

Vĩnh phì cười:

– Ông thật!

– Chú lại còn gì nữa, sự thực chứng minh được chứ tớ có bịa đầu.

– Đã đành.

Người ký giả kêu lên:

– Ấy! Sao lại cứ đã đành mới đã đành. Cái gì đúng thì phải nhận liền, không có oong đơ gì hết. Kinh nghiệm hàng thế kỷ rồi chứ có phải mới mẻ gì đâu, vậy tại sao mình không bắt chước, cho nên

đừng bao giờ lấy vợ già hết. Khổ lắm, nó trẻ mơn mớn kia mà đẻ một vài bạn là nhăn nheo cả lại, nữa là già sẵn. Thành ra cái cô Chi này ấy mà được lắm, trông phúc hậu lắm.

– Vậy hả?

– Thì đây. Lòng mày rộng, lắm con, tốt.

Vĩnh kêu lên:

– Thôi ông ơi, lắm con bây giờ chỉ thêm một xác chứ làm cái gì. Nuôi năm bảy đứa con là kể như cuộc đời đi xuống rồi.

– Ấy, lại lắm nữa.

– Cái này thì tôi không chịu.

Lão lại xua tay:

– Không được.

– Sao lại không được, để ra thì phải dạy dỗ đến nơi đến chốn chứ cứ ném ra đường mà xong sao.

– Thôi, nói chuyện với cậu về cái vụ này còn sớm quá.

Vĩnh mỉm cười:

– Đúng đấy. Còn quá sớm để tuyên bố!

Đại khái, Hoài Nhân thúc giục Vĩnh xúc tiến việc cưới Chi. Dường như lão sợ chàng, nếu cứ lằng nhằng dằng dai như lối sống lâu nay của chàng, rồi sẽ chẳng đâu vào đâu.

Vĩnh cũng cảm thấy như vậy. Chi lui tới nhiều lần, càng ngày càng nhiều hơn, nhưng nàng không đòi hỏi gì về chuyện

cưới xin. Vĩnh biết nàng không thể lên tiếng trước, mà chàng lại chưa muốn làm đám cưới ngay.

Đúng hơn, Vĩnh chưa tin chàng đã muốn lấy vợ. Chàng muốn “rồi hãy hay» được ngày nào hay ngày đó, kéo dài nếp sống hiện tại.

Độ này Saigon có mưa mỗi chiều và Vĩnh nhận ra Hoài Nhân có vẻ thừa đến chàng. Buổi tối, chàng vào nhà bạn để rủ lão đi chơi.

Lão cười hể hể:

– Tớ muốn ra cậu từ hôm qua, nhưng nghĩ sao lại thôi.

– Đi đâu?

– Thiếu gì chỗ đi, nhưng tại vì tớ muốn cậu chinh đốn lại cho cô em hài lòng.

Vĩnh nhăn mặt:

– Thôi ông ơi. Rồi ông đi một mình?

Lão lắc đầu:

– Không, tớ ở nhà luôn.

Vĩnh không tin lão giỏi thế. Ở cái tuổi năm mươi, lão chỉ còn cái mục hít thoi sao, nhất là lão lại rất ưa la cà. Chàng tò mò:

– Ở nhà?

– Ừ. Tại máy con nhỏ, nhất là cái con Cẩm nhà tớ.

Chàng lo ngại:

– Có chuyện gì không?

– Không. Không có chuyện gì hết. Nó bảo tụi nó rồi sắp đi lấy chồng cả. Con lớn tháng sau, nó có lẽ sang năm.

Chúng nó lo rồi ra không có ai hầu hạ mình.

Vĩnh kêu lớn:

– A, tôi hiểu.

Lão gắt:

– Cậu hiểu cái gì?

Chàng cười hể hể:

– Ông muốn..

Sợ mình nghĩ không đúng, chàng lưỡng lự.

– Cứ nói.

Thấy lão giục, Vĩnh lại cười:

– Thôi, tôi hiểu rồi. Nên lắm ông ạ.

Lão nhăn nhó:

– Cái gì mà nên với không nên mới được chứ?

Vĩnh chưa kịp trả lời thì cô con gái bạn bước ra. Cô Cẩm. Nàng chào Vĩnh rồi gắt với bố:

– Gớm, ba không ra làm sao cả. Rồi lại cả xóm biết bây giờ đấy.

Vĩnh thấy nhột nhạt, nhưng gượng nói:

– Có sao đâu cô.

– Vâng có sao đâu, chuyện đó là thường, có điều ba tôi ưa giỡn quá. Ông làm như ông còn trẻ trung lắm vậy.

Người cha lừ mắt:

– Mà làm như tạo lên lão rồi không bằng.

Cô gái cười:

– Con đâu có nói vậy, nhưng ba có phải là chú Vĩnh đâu. Chú Vĩnh mới lấy vợ để xây dựng, chứ ba dù sao cũng có tuổi rồi...

Hoài Nhân lại lườm con gái,

– Bộ tao lấy vợ không để xây dựng thì để phá hoại à?

Cô gái cãi:

– Ba kỳ không. Nhưng ba lấy vợ khác chú Vĩnh.

– Khác là khác thế nào? Lấy vợ lây chồng bao giờ cũng phải chọn lựa, gặp ý trung nhân rồi hãy lấy, chứ cứ cạp đại vào, kiểu rồ rá cạp lại, tao là tao không chịu.

Vĩnh thêm:

– Đúng vậy.

Hai người ngó chàng ra ý hỏi.
Chàng thêm:

– Lấy vợ là phải lấy vợ đẹp. Giàu càng tốt.

Cô gái cười chúm chím:

– Cỡ ba tôi lấy ai thì vừa?

Vĩnh đùa giỡn:

– Trẻ quá thì e hơi khó, nhưng cỡ như Ngọc Nuôi, Xuân Dung thì còn có thể được chán.

Cô gái ôm bụng cười:

– Trời đất ơi!

Hoài Nhân cũng cười theo. Lão phẩy tay bảo Vĩnh:

– Cậu chơi moa hả? Này, đừng có đùa à. Tớ dám lấy được một em trẻ đẹp như Ngọc Nuôi chớ giỡn à.

Cô gái la:

– Ba nham nhở quá à!

– Nham nhở cái gì tao nói thật đấy chứ lì.

– Thôi đi ba, con cầu ba lấy được một bà cờ bà Túy Hoa cũng đỡ cho ba quá rồi.

Vĩnh cười rũ:

– Cô Cẩm nói vậy không đúng. Ông còn trẻ, nói thì ông buồn chết. Có đi đóng phim ông cũng vẫn có thể trở thành Randolph Scott được như thường, có điều mỗi lần nhảy từ lưng ngựa xuống hơi ê gối một tí thôi.

Hoài Nhân nhún vai:

– Rồi toa coi. Mua cho toa trắng mắt ra!

Vĩnh tò mò:

– Ghê vậy!

– Cứ chờ coi.

Chàng quay sang hỏi cô gái:

– Ông sắp lấy ai vậy?

– Không biết nữa — Cầm đáp —
Thực ra tụi tôi định làm mối cho ba
tôi một người đàn ông hoàng lắm, chắc là
không phá của, nhưng coi chừng ông
không chịu.

Lão ký giả nói:

– Của ở đâu mà phá!

– Thế ông nhắm ai?

– Ai biết.

Hoài Nhân phát tay:

– Thôi dẹp. Nói giỡn hoài, với lại đừng có nhảy chồm chồm vào đời tư người ta. Cái gì nó tới rồi nó sẽ tới, đừng có tò mò.

Lão ngoắc tay cùng Vĩnh ra khỏi nhà. Lúc ấy trời đã chập tối.

Trên xe, Vĩnh im lặng. Chàng thấy không nên hỏi thêm gì Hoài Nhân nữa, sợ nói quá lão có thể buồn. Nhưng chính điều này khiến chàng nghĩ ngợi.

Vào tuổi lão, lão vẫn có thể buồn vì chuyện đó được sao? Lão đã năm mươi tuổi gì đó, vậy mà lão còn nghĩ đến tương lai, đúng hơn, lão vẫn còn nghĩ đến ngày mai?

Hoài Nhân trầm ngâm hút thuốc. Lão đang nghĩ thật. Nhìn thoáng nét mặt lão, chàng bồn chồn. Người bạn già của chàng còn nghĩ được đến những năm cuối cùng của đời lão vậy tại sao Vĩnh chưa thấy phải suy nghĩ gì cả. Có phải chàng đã quá thờ ơ với đời mình?

Nghĩ những điều ấy, chàng lại nghĩ đến Chi. Nếu thế, nàng buồn biết bao nhiêu? Nàng hy vọng còn nhiều, hẳn phải nhiều hơn chàng, tương lai nàng càng phải là điều quan trọng. Nếu thế, trong những ngày vừa trôi qua, chắc Chi chờ đợi nhiều lắm.

Và hơn năm qua, sau khi chồng chết, hẳn nàng phải u buồn lắm.

Vĩnh nghĩ thầm mai phải đi tìm nàng, nếu nàng không tới.

Chiếc taxi đậu lại trước một ngôi biệt thự, Vĩnh nhận ra biệt thự Tuyết Minh, chàng nói:

– Lâu lắm tôi mới lại đến đây.

Lão gật, chàng hỏi:

– Còn ông. Ông vẫn đến chứ?

Người ký giả già có vẻ hãnh diện:

– Moa vẫn đến.

Vĩnh ngạc nhiên:

– Ghê thế.

– Chứ sao.

– Tuyết Minh độ này ra làm sao?

– Mỗi ngày một đẹp, mỗi ngày một thêm hấp dẫn.

Vĩnh lắc đầu:

– Tôi muốn hỏi ông chuyện khác kia.
Ông vẫn lui tới với em chứ gì?

– Ừ.

– Tình hình khả quan chứ?

Lão hoa tay:

– Một khi mình muốn, khả quan liền.

Vĩnh cười nhạo:

– Nghĩa là ông chưa muốn?

– Ấy, cũng không hoàn toàn như vậy. Mình cũng muốn chứ? Có thằng nào thấy gái đẹp mà không muốn đâu, nhất là em có những điều kiện chê không nổi, đang chín mùi, nhựa sống chứa chan lai láng rào rạt, (Vĩnh cười). Em lại xa chồng, nghe nói thằng chả còn ở tù rục rường. Than ôi, trong lúc ấy vợ nó vẫn ăn

ngon mặc đẹp, vẫn sống phây phây ngay trong những cảnh ăn chơi, một ngày đẹp trời nào đó thế nào em cũng cho nó mọc sùng...

Vĩnh lắc đầu hoài nghi.

– Cậu không tin hả?

Chàng cười:

– Tôi sợ ngày đẹp trời đã qua rồi!

Lão cười sảng sặc:

– Cậu đều bỏ mẹ. Nhưng tớ lại tin là chưa.

– Ông tin là bởi vì ông còn nuôi một chút hy vọng.

– Có thể, nhưng cũng vì tớ lui tới với em luôn, tớ chưa thấy em để ý đến thằng nào hết.

– Làm sao biết được lúc nào ma ăn cỗ?

– Đồng ý, nhưng nhận xét và suy luận ra cũng thấy được phần nào Những thằng xung quanh em toàn dân ba đá cả. Hoặc là vợ con đùm đẽ, dính vào nó có ngày vợ lớn nó cho một tô át xít thì bỏ mẹ. Mấy anh kia là dân buôn bán khó thương hoặc là mấy chủ nhi nhô, tuy không phải là híp-bi choai choai ba tháng không hớt tóc, nhưng cũng là mấy anh một tháng mới sênh vợ ra một ngày.

Vĩnh nhãn mặt:

– Ông nói bần quá.

Hoài Nhân xì một tiếng:

– Chữ nghĩa của tôi tuy thế là còn sạch đấy, cậu ạ. Chứ nhiều thằng khác nó mất vệ sinh hơn tôi nhiều, nó xịt DDT ba

ngày chưa chắc hết mùi. Những thằng khác, tuy không đến nổi bản lắm nhưng chữ nghĩa rở hoa cũng ghê bỏ mẹ. Nghe mấy thằng đó nói từ phòng bên cạnh, tôi cá năm trăm ăn một là mặt mũi nó rở chẳng rở chịt. Này, Vĩnh.

– Nói đi.

– Cậu biết cái thằng đáng sợ nhất ở đó là thằng nào không?

Vĩnh lắc đầu, nhưng lại hỏi:

– Chắc là cái thằng giàu sụ, cái thằng có thể lấy tiền đốt ông cháy thành than được?

Lão kêu toáng lên:

– Lầm! Thế thì cậu lầm to. Em giàu sẵn rồi, em đâu có ham cái thằng tiêu tiền một cách ngu xuẩn như thế. Vả

lại, tuy rằng có em nào không mê tiền, nhưng cái vụ này lại khác. Cái vụ này em cần một chàng hào hoa mà không bay bướm kiểu nhà quê, kiểu mấy anh chọc cười thiên hạ mà cứ cười hô hô trước khi thiên hạ cười; hay là mày anh trán ngắn bằng hai đốt ngón tay lại cứ làm ra cái vẻ suy tư con bò ngủ; mấy thứ đó vút mẹ nó vào sọt rác.

– Ông khó quá. Vậy thằng đó là thằng nào?

– Cậu chứ ai!

Vĩnh lắc đầu lia lịa.

– Thôi ông ơi, thời buổi này mà ông lại còn định gấp tàu bay giấy cho tôi chơi.

– Moa nói thật mà.

Vĩnh thấy vui vui:

– Rồi sao?

– Em hỏi sao cậu không lại?

Chàng ngó xuống cái chân bị nạn của mình nay mới khỏi.

– Rồi ông nói làm sao?

– Tôi bảo cậu đi công tác bị VC nó đâm cho một đạo phải đi nằm nhà thương..

Vĩnh cầu nhàu:

– Phìa quá vậy.

– Chứ cậu bảo tôi phải nói gì bây giờ, Không lẽ nói cậu khỏe như voi mà không đến, vừa không đúng sự thật lại vừa có thể khiến em buồn, cho là cậu chê bai nhà em. Hay nếu em tấn mấn em lại nghĩ là cậu chê em nữa thì phiền lắm. Thành ra cậu bị thương, tớ cứ bảo cậu bị

thương, chỉ thêm mắt thêm muối vào một tí thôi.

– Rồi em có nói gì nữa không?

– Ấy, chính vì em có nói mà tớ phải dắt cậu đến em. Em hỏi cậu nằm bệnh viện nào để em đến thăm. Tớ không dám nói thật, vì nếu để em đến, thế nào cũng có sự đụng độ. Càng thêm phiền. Tớ lo xa thế mà được việc.

Vĩnh nói:

– Được chớ gì, em có đến cũng chẳng đụng độ với ai, vì có ai đâu mà đụng độ. Đi hết ráo rồi.

Hoài Nhân lắc đầu:

– Còn cô Chi đó thì sao? Đồng ý là không có đụng độ với em Ánh, em Khanh, nhưng người đẹp vừa trở về này

mới là quan trọng. Cậu cũng không nên đùa nữa.

Vĩnh cãi

– Tôi có đùa đâu?

– Tuy rằng không đùa nhiều, nhưng đùa ít thì cũng có. Cậu đừng có ngoan cố. Đến lúc chán rồi thì phải lấy vợ.

– Ừ, ai chả biết vậy.

– Thế cậu cho là đã đến lúc chưa?

Vĩnh mỗi một điều thuốc để suy nghĩ. Người bạn già gắng hỏi:

– Thế nào đã đến lúc chưa? Ba mươi mấy tuổi đầu rồi đấy.

Vĩnh đùa:

– Chàng đã có phần mệt mỏi.

– Mệt mỗi là cái chắc. Các cụ đã nói là không thể sai được. Ngày xưa, đàn ông tự do như giời mà các cụ còn nói ba mươi tuổi chưa lấy vợ là không còn muốn lấy vợ nữa. Nếu cậu bắt đầu mệt mỗi, cậu phải lo lấy vợ là vừa.

– Các cụ tự do thật, nhưng mình cũng thiếu gì tự do.

Lão trề môi:

– Còn lâu ạ, tớ là tớ chê cái thứ văn minh bây giờ lắm. Văn minh chó gì mà để đàn bà bằng đàn ông trong cái vụ ái tình được? Ngày xưa đàn ông năm bảy vợ đêch sao hết, bây giờ một vợ thôi, mà láng cháng một cái là nó làm um sùm vỡ mặt hết.

Vĩnh cười.

– Cậu thấy ông Nguyễn Công Trứ không? Lên chùa chàng còn dẫn gái đẹp đi theo, già rồi còn lấy thêm vợ. Sống thế là cùng. Mà lấy mấy vợ cũng là quyền của mình cả, thế mới là văn minh chứ. Văn minh bây giờ nó kỳ cục thấy bà. Con gái thì mặc váy đeo xiềng lưng lỏng.

Vĩnh cãi:

– Cái dây lưng của người ta mà ông gọi là xiềng?

– Ai chả biết đó là dây lưng nhưng làm theo kiểu xiềng xích, trông không giống cái xiềng là gì? Đồ trang sức cũng toàn là thứ đồ kiểu thị tỵ nô lệ ngày xưa hết, lưng là lưng lỏng, leng ca leng keng. Ấy, ăn mặc thì rõ ràng là muốn trở về với văn minh mọi ngày xưa nhưng tinh thần lại cứ bây giờ thế kỷ thứ 20, bức mình bỏ mẹ. Nói chuyện với mình thì cứ nhâng

nhâng ra cái điều bình đẳng thế mới chó.

Vĩnh tò mò:

– Ông tỏ vẻ ghét con gái bây giờ nhỉ?

Lão trợn mắt:

– Cậu đừng có xuyên tạc. Con gái bây giờ trông sướng lắm chứ nhưng moa ghét là ghét cái mâu thuẫn của cuộc đời văn minh này. Mẹ kiếp văn minh gì mà nai lưng ra làm việc quần quật cả ngày để nuôi vợ mà nhiều khi cũng còn không xong. Cái đời sống bây giờ nó làm mình mất hết thanh thoi, mà đã không được thanh thoi thì làm gì có bạn hiền, bạn quý để mà “chơi” như các cụ ngày xưa. Bạn bây giờ toàn là bạn công việc, bạn đầu tắt mặt tối cả. Toàn bạn ở sở, thứ bảy chủ nhật lại phải đưa vợ con đi... Sở Thú gọi là làm bốn phận gia đình, chán bỏ mẹ.

Vĩnh gật đầu:

– Ông nói có lý.

Lão gân cổ:

– Có lý mười mười đi chứ lý. Cậu thấy ngày xưa bạn bè người ta đến chơi nhà nhau nó đẹp lắm, nó tri kỷ lắm. Hay là dẫn nhau đi cô đầu, đi hát xướng, nó thanh thoi lắm chứ không có hùng hục vội vàng như bây giờ. Bây giờ văn minh mà, cái gì cũng phải vội vàng. Vội vàng và chính xác, không thể ngao du sơn thủy được.

Vĩnh nói;

– Mỗi đời một khác mà,

– Thì thế, ai có nói gì đâu. Moa chỉ muốn nói cái khác giữa đời xưa với đời bây giờ mà thôi, để thấy đời xưa mới

là sướng. Còn đời bây giờ chỉ làm, làm, làm.

Vĩnh cười:

– Ủ, làm nhiều quá.

Người bạn già của chàng nói:

– Tớ mới đọc một bài báo, bài phỏng vấn một nhà văn, thằng cha nói hay lắm. Nó nói thế kỷ này con người khổ quá. Người ta vội vàng, và sống lệch lạc, chẳng ai ăn liền 8 giờ một ngày, chẳng ai được uống liền 8 giờ một ngày, sức lực cũng không đủ để làm ái tình 8 giờ một ngày, vậy mà lại phải làm việc 8 giờ một ngày.

Vĩnh cười sảng sặc:

– Ủ, đúng.

– Đúng thế, mẹ kiếp, đây là nói theo nguyên tắc, chứ bây giờ có thằng nào

được việc 8 giờ một ngày đâu? 12 giờ là ít. Tám giờ ở sở thôi, chứ ra khỏi sở là vác xe gắn máy đi chở Mỹ hay là đi làm thêm mỗi thằng một cách. Có thằng đi lái taxi ban đêm, có thằng đi dạy học, có thằng đi hát xướng, viết văn làm báo thiếu gì.

Vĩnh thở ra:

– Thôi ông ơi, đừng nói nữa.

– Phải nói thế. Nói để mấy cái khổ của cuộc đời, cũng như tớ mỗi khi chán đời, chửi đời mà vẫn không hết chán là tớ lò dò vào bệnh viện. Tớ cam đoan với cậu sau khi ở bệnh viện ra, cậu sẽ yêu đời trở lại.

Chàng ngạc nhiên nhìn người bạn già:

– Sao lạ vậy ông?

Lão giải thích:

– Cái này là mình phải ích kỷ mới được. Cậu có thể vào bất cứ bệnh viện công cộng nào cũng được, như bệnh viện Đô Thành, Bệnh Viện Cộng Hòa. Rồi cậu sẽ yêu đời.

Đến lượt lão châm một liều thuốc, thật tử tợn. Lão thở phào khói thuốc bay mù mịt.

Vĩnh nhận ra khuôn mặt người bạn già có vẻ nhăn nhó.

Vĩnh thắc mắc:

– Thế còn thằng cha kia ra làm sao?

Người ký giả nhún vai không trả lời. Trước khi hai người bước vào trong biệt thự Tuyết Minh, Hoài Nhân nói:

– Thôi, quên những chuyện tớ nói đi. Phải vui chơi mới được.

Vĩnh nhóm vai:

– Sau khi nghe anh nói, tôi thấy chán đời.

Lão nói:

– Tôi đã nói trước với cậu rồi. Phải ích kỷ khi nghe chuyện đó. Phải nghĩ à, mình còn khỏe mạnh, còn lành lặn, mình còn may hơn họ, sướng hơn họ. Hạnh phúc chỉ có khi có một so sánh tương đối. Đừng bao giờ đòi hạnh phúc lẻ loi cả.

Vĩnh ngạc nhiên:

– Vậy thì hạnh phúc tầm thường quá.

Lão cười ha hả:

– Chứ sao? Có cái mẹ gì ở cõi đời này là cao siêu đâu, tại sao lại không sống tầm thường?

Tại sao lại cứ mơ tưởng những chuyện xa vời to lớn? Hạnh phúc luôn luôn là hạnh phúc hai người có nghĩa là luôn luôn thu nhỏ, luôn luôn gom góp. Cậu còn nghĩ đến những chuyện ghé gớm như cậu hằng mơ tưởng là chả bao giờ cậu sung sướng cả.

Vĩnh nhún vai:

– Nào, bây giờ nghĩ đến những chuyện tầm thường.

– Ấy, đây lại không phải là chuyện tầm thường.

Vĩnh cau có:

– Sao anh rắc rối quá.

– Có gì rắc rối đâu, cậu. Hạnh phúc đến từ những chuyện tầm thường, nhưng chuyện hưởng lạc lại chẳng tầm thường tí nào. Chuyện hưởng lạc lại quan trọng lắm. Quan trọng lắm lắm. Người xưa đã nói...

Vĩnh ngắt:

– Lại người xưa!

– Chứ sao. Người xưa là hay vô tả. Người xưa nói về cái gì thì có thể sai, có thể mình còn phải xét lại, chứ nói về đàn bà, nói về rượu, nói chung là nói đến những chuyện làm sao cho sung sướng, cho khoái, thì phải viện đến người xưa.

– Vâng. Thế người xưa nói làm sao?

– Người xưa nói rằng, xem nào, cậu làm tôi quên hết rồi. Nhưng người xưa đã nói là rượu ngon mà không có bạn

uống cho ngon...

Vĩnh gắt:

– Ông Tản Đà nói chứ ai mà người xưa.

– Thì Ông Tản Đà không phải là người xưa sao. Với lại tửu sắc là phải đi đôi với nhau.

– Thôi, bỏ mày cái lý thuyết của anh đi.

Hai người bước vào phòng khách ngôi biệt thự. Tuyết Minh, ngay lúc ấy, từ trên lầu xuống. Nàng tươi cười mời hai người lên.

Nàng ngó Vĩnh thật chăm chú. Chàng hỏi:

– Bà ngó tôi kỹ thế?

Người đàn bà che miệng, sợ cười quá lớn:

– À, nghe nói anh gặp nạn vì người đẹp, không còn làm ăn gì được...

Lão ký giả cười to:

– Như thế thì tàn một cuộc đời đó cậu.

Vĩnh làm ra vẻ bí mật, ngó người đàn bà:

– Để xem ai tàn.

Tuyết Minh nói:

– Tôi có hỏi anh Hoài Nhân địa chỉ anh để đến thăm mà anh giấu kỹ quá. Biết là anh có người săn sóc rồi, thành ra tôi cũng không dám đến nữa.

Vĩnh ởm ờ:

– Phải chi bà cứ đến cho tôi nhờ!

Người đàn bà đặt tay lên lưng chàng:

– Thôi, có thêm vàng tôi cũng không dám lại. Lại dám lãnh cả một tô át-xít lắm.

Vĩnh nghiêm nét mặt:

– Chớ có nói thế. Chính ra tôi mới là người e ngại chuyện đó.

Chàng chỉ Hoài Nhân:

– Bà lại thăm tôi... Ông bạn tôi đây tuy vậy chứ còn ghen lắm.

Nói xong Vĩnh lùi lại mấy bước, vừa hay Hoài Nhân thoi chàng một cái. Lão thoi hụt, đứng khựng lại bên tường trong khi Tuyết Minh lườm lườm cả hai người.

Nàng tươi cười song có vẻ không

bằng lòng câu nói đó. Vinh nhận xa ý người đàn bà, nhưng cho là không có gì đáng ngại cho người bạn già hết. Dù thế, chàng biết nếu chàng muốn — nếu quả thật chàng muốn, Tuyết Minh sẽ không từ chối.

Vĩnh có vẻ hài lòng, đợi cho hai người vô trong phòng rồi mới vào sau.

Chương chín

Vĩnh lại bỏ dở cuộc vui vào lúc trời chưa thật khuya khoắt để có thể ra về. Chàng xuống sân biệt thự, ngồi trên chiếc ghế đá ngắm trời ngắm đất, ngồi được một lúc như thế Vĩnh thốt nhớ đến những lần trước, cũng đang đi chơi với Hoài Nhân chàng bỏ ngang để tới ngôi nhà nhỏ ở đường Yên Đỗ. Ở đây chàng đã gặp bà Khanh, thấp thoáng sau bức màn, hoặc vội vã trên chiếc taxi chưa kịp đậu hẳn lại.

Vĩnh đi nhanh ra đường, gọi xe tới ngôi nhà đó.

Cũng như những lần trước, chàng vào ngôi quán bên cạnh trước. Cho thằng nhỏ một trăm bạc, chàng bảo nó vào hỏi xem “Cô Tâm” đến chưa. Lát sau, trong khi chàng chưa uống hết nửa hộp bia, nó quay ra và gật đầu với chàng. Chàng vào thẳng ngôi biệt thự.

Mụ chủ chứa sẵn đón xem Vĩnh là khách lạ hay người quen, đã từng tới vài ba lần, Chàng cho mụ biết đây không phải là lần đầu chàng tới.

– Ông anh muốn em nào?

Vĩnh làm bộ bất cần:

– Em nào cũng được.

– Vậy tùy ông anh.

Vĩnh được tự do đi thẳng vào bên trong, dọc dãy hành lang để đèn mờ. Mẹ chủ chứa đi phía sau, nói:

– Giờ này cũng khuya rồi nên các em đã về gần hết.

Mẹ chỉ hai căn phòng gần nhau còn sáng đèn:

– Chỉ còn hai em đó. Có một em nhảy dù.

Vĩnh tò mò:

– Em nào?

Mẹ chỉ căn phòng cuối.

Vĩnh cảm ơn để bước thẳng về phía căn phòng đó. Chàng đoán đó là phòng bà Khanh. Cửa mở, cùng với khuôn mặt lãnh đạm của người đàn bà. Nhưng rồi bà Khanh cười gượng:

– Anh vẫn còn đến đây nữa?

Vĩnh quan sát gian phòng sạch sẽ:

– Bà nên nhớ đây là lần đầu tiên tôi bước vào trong này.

Người đàn bà ngượng ngáp:

– Thế mà tôi cứ tưởng...

Nàng đổi giọng bất ngờ:

– Anh Vĩnh à, tôi không muốn gặp anh ở đây chút nào.

Vĩnh móc ví:

– Bà sợ tôi không đủ tiền sao?

Người đàn bà cười nhạt:

– Chuyện đó đã có người khác lo, không phải chuyện tôi. Anh đóng kịch làm cái gì.

Vĩnh bực bội:

– Bà bảo tôi đóng kịch?

Người đàn bà gật đầu:

- Anh đóng kịch chứ còn gì nữa. Anh thừa biết rằng tôi muốn nói chuyện khác.

Chàng tiếp tục đóng kịch:

– Chuyện gì bà nhỉ?

Bà Khanh ngồi xuống giường:

– À, nếu anh muốn vậy thì thôi, càng tốt. Tôi tưởng anh không thể quên được chứ. Nếu anh quên được thì còn gì bằng.

Vĩnh trót đóng kịch từ lúc bước vào phòng, đành gật đầu:

– Tôi chẳng có gì để nhớ cả. Kỳ nhỉ, tại sao bà lại nghĩ rằng tôi phải nhớ cái

chuyện gì đó?

Người đàn bà cười áo:

– Vâng, chắc tôi lầm đây. Ông không phải người tôi nghĩ.

Vĩnh gật đầu:

– Chắc thế.

Chàng lần từng chiếc nút một, nói tiếp:

– Chắc chắn là như thế, tôi không phải là người nào đó hơi giống tôi, nhưng có dáng người như tôi, có khuôn mặt như tôi, những tâm sự của người đó chắc không phải là tâm sự của tôi.

Người đàn bà cười:

– Anh biết tâm sự của người đó nữa sao?

– Tôi làm sao biết được.

– À.

– Tôi chỉ biết tâm sự của tôi mà thôi, mà cũng chỉ biết có một phần. Còn phần kia mơ hồ đến nỗi chính tôi cũng không hiểu nổi.

Bà Khanh nằm xuống giường:

– Những lúc như thế anh bèn tới đây.

Vĩnh tàn nhẫn:

– Tới đây hay tới một chỗ nào đó cũng được.

– Vâng, chứ sao. Giống nhau hết mà. Tôi cũng là đàn bà như người khác, có gì khác lạ đâu.

Vĩnh bắt đầu lúng túng:

– Vậy hả.

Bà Khanh chỉ đồng hồ:

– Khuya rồi đấy.

– Bà vội về hay sao?

Vĩnh hỏi mà cũng chẳng biết hỏi để làm gì. Người đàn bà gật đầu:

– Tôi đang sửa soạn về thì anh đến.

– Nếu thế, để tôi đưa bà về.

Người đàn bà chỉ tay ra nhà ngoài:

– Anh không hiểu gì hết. Anh phải trả tiền đã, dù là anh đưa tôi về ngay bây giờ.

Vĩnh khề khà:

– Cái đó tôi sẵn sàng.

Chàng vừa móc ví vừa trở ra nhà ngoài nhưng người đàn bà gọi giật lại:

– Anh Vĩnh.

Chàng hất hàm, chờ đợi.

Bà Khanh tới gần, giọng không được tự nhiên.

– Không được đâu anh.

Chàng khựng lại:

– Không được?

Nàng kéo Vĩnh vào:

– Hẳn anh đã biết vì sao tôi dọn nhà khỏi Xóm Lách? Không phải tự dưng mà tôi dọn nhà.

Chàng ngồi xuống giường:

– Vậy tại sao bà dọn nhà?

– Anh biết rồi, còn hỏi làm gì?

– Không, tôi chưa biết.

Bà Khanh đặt tay lên đùi Vĩnh:

– Anh Vĩnh à, anh còn theo đuổi tôi làm gì? Tôi có đáng gì đâu nhỉ? Tôi tưởng khi đã nhìn thấy sự thực, đã biết tôi không phải là một người đàn bà như anh tưởng, anh nên thôi mới phải chứ. Bề ngoài của tôi khiến anh lầm lẫn, khi biết tới bề trong rồi, tôi tưởng....

Vinh ngắt lời:

– Lỡ rồi. Tính tôi như vậy đó. Một khi đã lỡ, cho lỡ luôn.

– Như thế là lắm.

– Kệ nó.

– Anh còn trẻ...

Chàng nhún vai:

– Tôi cũng không còn trẻ nữa.

Người đàn bà lắc đầu:

– Chính vì nghĩ anh còn trẻ, anh phải lấy vợ, anh phải có một gia đình đàng hoàng mà tôi dọn nhà khỏi Xóm Lách trong lúc anh còn đau. Tôi không muốn đời anh hỏng vì tôi.

Vĩnh chùn vai:

– Bà đừng lo, còn lâu đời tôi mới hỏng vì bà.

Người đàn bà mỉm cười vẻ chế diễu:

– Dĩ nhiên anh không bao giờ nghĩ như thế. Anh tự tin như bất cứ một người đàn ông nào chưa từng trải. Về phần tôi, dù sao tôi cũng hơn anh đến mười tuổi. Tôi lại là một người đã có dĩ vãng quá đen tối và hiện tại không tốt đẹp gì. Vì thế, tôi không muốn mang tiếng là dụ dỗ... trai vị thành niên!

Vĩnh bực ra mặt:

– Bà đừng nói như vậy. Chả ai dụ dỗ được tôi hết.

– Nhưng mà đời nó vẫn thế, anh ạ. Anh không đại gì, anh lại có thể quá khôn nữa, nhưng nếu anh dính líu với tôi, người ta sẽ cho là tôi quyến rũ anh, làm hỏng đời anh, trong khi có khi đời anh đã hỏng rồi.

Vĩnh phì cười:

– Đúng đấy. Đời tôi đã hỏng rồi. Vậy bà đừng lo ngại gì hết.

– Lo chứ. Tôi sợ tai tiếng lắm, cho dù đời anh đã hỏng thật. Anh không biết chứ miệng đời độc ác lắm.

– Tôi biết.

– Không, anh không thể biết được. Phải ở địa vị tôi anh mới có thể hiểu. Tôi cá với anh rằng cả cái Xóm Lách nhà anh sẽ đổ tội cho tôi quyến rũ anh, mê hoặc anh, chứ không có lấy một mạng nói rằng anh tán tỉnh tôi, anh chủ động trong vụ này.

Vĩnh lại cười:

– Tán tỉnh?

– Tôi không định nói như vậy. Tôi muốn nói anh chủ động, anh tự ý chứ chẳng ai quyến rũ anh hết.

Chàng pha trò:

– Để tôi nghĩ lại xem. Không biết ai chủ động đây,

Người đàn bà cười cợt lắc đầu.

– Đó, chính anh còn nghi ngờ nữa là người ngoài. Phải rồi, tội lỗi tôi chịu hết mà.

– Bà tự nhận nhé.

Bà Khanh gật đầu:

– Tôi nhận. Không nhận người ta cũng đổ cho mình, tốt hơn là cứ nhận.

Vĩnh ôm lấy người đàn bà:

– Vậy là xong rồi.

Chàng bị đẩy ra:

– Không dễ thể đâu anh ơi. Tôi nhận nếu tôi còn ở lại Xóm Lách. Nhưng tôi đã dọn đi, có nghĩa là tôi đã chạy trốn.

– Bà làm cho người ta say mê rồi bà bỏ đi, chẳng khác gì cái trò đem con bỏ chợ cả. Như thế còn quá tội cho người ta nữa.

Người đàn bà trề môi:

– Cái đó là anh tưởng tượng ra mà thôi. Tôi chẳng làm cho ai mê cả. Tôi cũng không có con mà bảo đem con bỏ chợ.

Vĩnh gắt:

– Bà đừng nói bậy.

– Tôi nói thật chứ có gì bậy đâu. Toàn là anh tưởng tượng ra cả. Tôi có màu mè, có bày trò cho anh mê đâu mà anh bảo tôi làm ra như vậy. Anh muốn mê thì cứ việc mê, ai mà cấm được. Nhưng thái độ của tôi rõ rệt lắm rồi, không ai có thể hiểu lắm được. Tôi đã dọn nhà đi một cách lặng lẽ.

– Thế là rõ rệt?

Nàng gật đầu:

– Quá rõ rệt. Tôi không muốn... làm hỏng đời ai hết.

Vĩnh đùa cợt, chỉ vết thương đã lành nơi đùi:

– Hông thì chưa hỏng, nhưng hư thì đã hư rồi. Đùi tôi bây giờ như hai khúc rời nhau, phải vắn vít lại mới xài được.

Bà Khanh làm bộ lạnh lùng:

– Cái vụ đó lại không ăn thua gì tới tôi cả.

Vĩnh to tiếng bất ngờ:

– Không ăn thua gì tới bà? Thế mà bà nói được! Nếu không có bà, chẳng bao giờ tôi nhào vào căn nhà đó cả.

– Cái đó là tự ý anh.

Vĩnh cười nhạt, buồn bực thật sự:

– À ra thế. Bà ăn ở bạc lắm, bà Khanh ạ.

Người đàn bà cầm vội lấy tay chàng:

– Anh chớ nói như thế. Tôi không đến nỗi như vậy. Anh Vĩnh à, thật ra anh không thể nào hiểu tôi được. Nếu tôi dọn nhà đi là vì anh. Vì anh, anh hiểu? Nếu tôi còn ở lại, tôi tin chắc anh sẽ còn gặp nhiều chuyện rắc rối nữa. Một phần do sự bận bịu về tôi mà anh chảnh mắng.

Người đàn bà mỉm cười ngó Vĩnh trước khi nói tiếp:

– Ví dụ như chuyện lập gia đình của anh.

Vĩnh gạt đi:

– Bỏ chuyện đó đi.

– Còn chuyện khác nữa. Ví dụ như, nếu tôi còn ở đó, anh sẽ còn lui tới, rồi thế nào anh cũng gặp thẳng cha chủ tiệm điện nữa.

Vĩnh ngạc nhiên:

– Hắn còn lui tới nữa?

– Không.

Bà lắc đầu, nói thêm:

– Không, hắn chưa lui tới thêm lần nào nữa kể từ khi anh cho hắn một trận. Nhưng tôi sợ hắn còn lui tới. Hắn theo đuổi tôi lâu lắm rồi, từ ngày... hắn còn ở bên cạnh nhà tôi ở đường Trần Quý Cáp. Từ ngày tôi còn sống với chồng tôi.

Vĩnh im lặng. Bà Khanh bảo chàng:

– Anh đừng nghĩ ngợi gì về tôi nữa hết. Như thế là xong. Bây giờ tôi dọn nhà

đi rồi, hắn cũng không còn biết tôi ở đâu nữa mà quấy rầy.

Vĩnh bỗng cười khan:

– Tôi cũng vậy. Tôi không còn biết bà ở đâu nữa mà đến quấy rầy.

Người đàn bà thẳng thắn gật đầu:

– Đúng thế.

Vĩnh ngó quanh gian phòng:

– Nhưng nếu tôi vẫn còn muốn gặp bà,

– Dễ lắm. Anh cứ đến đây.

Chàng có vẻ không bằng lòng:

– Đến đây?

– Chứ sao. Anh cứ đến đây, như những người khác.

Vĩnh ngồi dậy:

- Tôi không muốn nghe bà nói nữa,
- Cái đó tùy anh.

– Tôi không muốn nghe bà nói nữa, nếu bà còn nói những lời như vậy.

Bà Khanh nằm xuống giường:

– Tôi luôn luôn nói như vậy. Tôi nói như vậy từ trước khi gặp anh kia. Nhưng không hiểu sao anh đã có ảo tưởng về tôi. Anh đã nhìn tôi như nhìn một người đàn bà quý phái, cô đơn..

Vĩnh cười gượng, tự nhạo báng mình:

– Vâng, thế mới đáng đời. Bà xuống xe, lúc chập choạng tối, trong bộ quần áo xám, mái tóc buộc cao. Tôi tưởng bà phải là một người đàn bà quý phái.

– Thì ra anh yêu tôi vì tưởng tôi là người quý phái?

Bà cười to tiếng, chế nhạo:

– Anh tưởng là tôi sang trọng, chắc anh cũng tưởng là tôi có ít tiền nữa!

Vĩnh cau mày:

- Bà không nên nói như vậy. Tôi không bao giờ nghĩ như thế, trái lại là khác. Tôi nghĩ bà là một người thất thế. Tôi yêu sự thất thế ấy ở bà. Tôi yêu sự suy sụp đó của bà.

– Thật hả?

– Bà có quyền không tin nhưng sự thực là như vậy. Nếu bà đi xe hơi, chắc là tôi không yêu.

Người đàn bà cười to:

– Là nhỉ. Anh chỉ yêu được tôi khi tôi suy sụp thất thế. Té ra con người tôi tệ lắm, và chỉ hợp với những hoàn cảnh tệ thôi. Tôi không khá được, phải không anh?

– Vâng, bà không khá được.

Người đàn bà tỏ vẻ không bằng lòng:

– Anh nói thật đấy à?

Vĩnh ngẫm nghĩ trong giây lát:

– Tôi nói thật đấy chứ.

Một tiếng cười dài, bà Khanh nhồm dậ:

– Té ra anh cũng còn là thấy tướng số nữa. Tôi cứ tưởng anh chỉ là phóng viên nhà báo gì đó thôi chứ. Tôi nói cho anh hay, tôi còn nấn ná quanh quẩn như

thế này là chỉ vì hoàn cảnh bắt buộc. Một ngày nào đó...

Vĩnh ngắt lời bằng một tiếng cười:

– Một ngày đẹp trời nào đó,

Người đàn bà bực bội:

– Tôi không cần biết ngày đó có phải là một ngày đẹp trời không, nhưng sẽ có một ngày nào đó tôi bỏ cái chỗ này, bỏ hết để làm lại cuộc đời.

Vĩnh nhún vai:

– Bà thật là một người lạc quan. Giờ phút này mà bà còn tin ở cuộc đời làm lại.

– Tin chứ. Tin mãnh liệt là đằng khác. Tôi cho rằng tôi vẫn có thể làm lại cuộc đời như thường.

Vĩnh hoài nghi ngó người đàn bà:

– Bà tin như vậy thật.

- Tôi tin.

Chàng mỉm cười:

– Tôi phục bà lắm.

Bà Khanh có vẻ khiêu khích:

– Tôi không cần phục làm gì. Tôi cũng không cần anh phải theo dõi tôi. Tại sao anh lại cứ để ý đến tôi như thế. Từ ngày gặp anh, thú thật là tôi rất khó sống. Tôi không dám tin mình, tôi sợ anh xuất hiện. Tốt hơn anh làm ơn cứ coi như không biết tôi là ai cả.

Vĩnh khó chịu không muốn nghe nữa.

– Cuộc đời tôi ra sao kệ tôi, tại sao anh cứ theo đuổi như vậy?

Chàng cười khan:

– Theo đuổi?

– Vâng, theo đuổi chứ còn là gì nữa.

– Nếu thế, bà cứ yên lòng. Sẽ chẳng bao giờ bà còn thấy tôi theo đuổi bà nữa. Vói lại, tôi có theo đuổi bà đâu.

Người đàn bà cười mỉm khiến Vĩnh đọc thấy nét mỉa mai trên khuôn mặt nàng. Bà nói:

– À, thì ra thế. Thế mà tôi cứ nghĩ là anh theo đuổi tôi chứ. Từ những ngày ở Xóm Lách, rồi mấy lần ở đây. Đã một thời gian không thấy anh, tôi tưởng... Thế rồi khi anh bị nạn, tôi bỏ đi lạng lẽ. Ai ngờ anh còn tìm tới nữa. Phải rồi, chắc tôi lầm. Anh không bao giờ theo đuổi tôi cả.

Vĩnh chống chế:

– Thật ra tôi để ý đến bà, chứ không phải theo đuổi bà.

– À, để ý. Chắc anh rảnh rồi, để ý đến tôi... khơi khơi vậy? Hay là để ý để lấy tài liệu viết tiểu thuyết?

– Có lẽ.

– À, nếu thế thì anh giỏi quá. Tôi lại cứ tưởng anh còn trẻ người chứ!

Vĩnh cười xòa:

– Thôi bỏ chuyện đó đi bà ơi.

Người đàn bà không chịu ngừng:

– Anh nói tôi như vậy, bây giờ anh lại bảo bỏ đi. Sao mà dễ thế?

– Bà có vẻ muốn làm khó tôi nhỉ.

– Làm khó anh để ăn vàng ăn bạc gì. Phải chi anh là triệu phú thì còn có lý.

Đằng này...

Vĩnh ngó xuống quần áo mình:

– Đằng này tôi là một gã trẻ người, nghèo, ăn thua gì mà màu mè, phải không bà?

Bà Khanh ngó xướng:

– Anh bảo tôi màu mè?

– Tôi không nói bà màu mè. Bà mặc cảm lắm.

Người đàn bà xem giờ:

– Phải rồi, tôi mặc cảm lắm. Làm cái nghề như tôi thì phải mặc cảm chứ. Mặc dù là do hoàn cảnh, nhưng...

Vĩnh cười nhạt vì chàng đã hết hứng, đã khó chịu:

– Ai làm nghề này mà không do hoàn cảnh. Toàn là những hoàn cảnh bi đát cả. Tôi đã từng được nghe các đương sự nói về những hoàn cảnh bi đát của họ. Em thì nói bị bố dượng làm ẩu rồi mẹ ruột ghen, cho nên chán đời mà ra đi, cho nên nông nổi. Em thì kể bị anh họ rủ đi xem cải lương rồi rủ đi ăn, lúc về lại không đưa về nhà mà đưa về tổ quỷ hãm hiếp.

Bà Khanh gắt:

– Anh đừng có mang những chuyện này ra kể với tôi.

– Những chuyện ấy chỉ có thể đem kể với bà. Không kể với bà thì kể với ai bây giờ. Tôi muốn cho bà thấy những hoàn cảnh bi đát đã đưa người đàn bà vào con đường cùng, để xem chuyện của bà có bi đát bằng chuyện của họ không?

Người đàn bà cười nhạt:

– Vậy hả?

Vĩnh bình tỉnh kể tiếp:

– Hồi tôi mười chín tuổi, một ông chú họ rủ tôi đi chơi bởi bậy bạ. Tôi còn nhớ đêm ấy ông đưa tôi đi tới Lăng Cha cả. Con bé tiếp tôi cười tôi hoài, mà mãi sau này nghĩ lại tôi còn thấy đỏ mặt. Lúc ấy tôi chẳng hiểu ra sao cả.

Bà Khanh mỉm cười:

– Lúc ấy chàng lại tưởng mình... đào hoa lắm.

– Tôi không đến nỗi ngây ngô mà tưởng như vậy, nhưng cũng gần như thế. Nó cười tôi vì thấy tôi lảm cẩm, hỏi cái này cái nọ.

Người đàn bà bắt đầu tò mò

– Anh hỏi những gì nhỉ?

– Hỏi nhiều lắm. Nào là em tên gì, bao nhiêu tuổi, vì sao lại đi làm cái nghề này.

Bà Khanh phá ra cười:

– Rõ ràng là ngớ ngẩn!

Vĩnh nhún vai:

– Nghĩ cho cùng không việc gì phải ngượng.

– Vâng ạ, có gì mà ngượng! Thế rồi nó trả lời anh làm sao? Chắc nó nói tên nó là Lan, mới mười bảy tuổi, nhà nghèo...

Vĩnh phì cười:

– Kỳ nhỉ! Đúng tên nó là Lan! Sao bà nói mò mà trúng phóc vậy.

Người đàn bà thích thú:

– Thế ra tôi đoán đúng. Có gì đâu, tôi nhớ đến câu vọng cổ về một cô gái thất thế điển hình.

Vĩnh à một tiếng:

– Phải rồi, tôi cũng đã nghe câu vọng cổ đó. Chàng ê a: “Ôi em Lan ôi vì sao mà em phải (ư) đọa (ú) đày...”

– Đúng đó, Chính là câu vọng cổ đó.

– Con nhỏ đó nói nó kém tuổi tôi.

– Vậy hả, Anh có hỏi nó đi làm từ bao giờ không?

– À, có.

– Chắc nó nói mới có hai tháng gì đó

Vĩnh gật đầu:

– Ờ, đúng vậy.

Rồi chàng mĩa mai:

– Mà sao bà đoán hay quá, chắc là tại đồng cảnh tương tri!

Người đàn bà nói:

– Tôi không giận đâu. Tôi hết muốn giận anh rồi.

– Bà còn muốn nghe tiếp không?

– Anh cứ việc kể. Chắc nó chính là con nhỏ đã kể với anh rằng nó phải bán thân nuôi miệng vì bị thằng bố dượng chú gì.

Vĩnh lắc đầu:

– Không. Nó nói nó đi theo bè bạn sớm quá, nên ham chơi. Từ khi nó bị người yêu phụ bạc, nó ở nhà một mình không được. Nó cần có người an ủi.

Chàng nhìn người đối diện dò xét.
Bà Khanh lạnh lùng nói:

– Cho dù anh có muốn ám chỉ tôi,
tôi cũng không buồn để ý,

Chàng làm bộ ngạc nhiên:

– Tại sao bà lại nghĩ là tôi ám chỉ bà
nhỉ? À, nếu vậy, sở dĩ bà đi làm cái nghề
này là bà cần được an ủi?

Người đàn bà cười nhạt:

– Tôi đã bảo anh nói gì cũng được
mà.

Vĩnh không chịu:

– Bà phải cải chính, nếu tôi nói khô-
ng đúng.

– Chả có việc gì phải cải chính hết.
Cải chính làm cái gì chứ? Tôi đã không

cần gì nữa mà. Bởi vì sao anh biết không: Khi còn nghĩ là sẽ gặp lại nhau, người ta mới phải giữ gìn. Đằng này tôi đã coi anh cũng như những khách chơi khác, chả việc gì phải giữ gìn nữa hết.

Chàng cố không tin:

– Tôi tưởng dù sao...

Bà Khanh ngắt lời:

– Anh đừng có tưởng. Cái gì tưởng là lầm. Biết rõ hãy nói, chứ đừng có tưởng gì hết.

Vĩnh bực bội:

- Bà Khanh!

– Dạ.

– Bà chọc tôi?

Người đàn bà cột nhà:

– Anh chọc tôi chứ tôi chọc anh thế nào được. Anh ở đâu đến đây vắn vẹo đủ thứ mà. Tôi thực tình cũng không hiểu anh muốn gì nữa.

– Bà nói thế mà nghe được? Bà không biết tôi ở đâu đến đây, có thực như vậy không?

Người đàn bà trả lời khiến Vĩnh muốn chồm lên:

– Anh ở đâu đến đây, tôi cần gì phải biết. Tôi đã nói rồi, từ khi dọn nhà đi, tôi coi anh như bất cứ một người khách quan nào.

Vĩnh tính đứng vậy. Nàng nói tiếp:

– Tôi biết là anh đang giận lắm. Anh giận là phải, nhưng rồi sau này anh sẽ thấy là tôi cũng phải nữa. Có khi anh còn phải cảm ơn tôi là đảng khác.

Chàng xem giờ:

– Sắp giờ nghiêm rồi.

Bà Khanh có vẻ buồn:

– Tôi cũng sắp về.

Vĩnh hỏi một câu mà chàng không hề nghĩ trước:

– Tại sao bà không bỏ lối sống này đi?

Người đàn bà nhăn mặt tỏ vẻ bức bối:

– Tôi xin anh, anh Vĩnh. Tại sao anh cứ hỏi mãi chuyện đó?

– Vì bà chưa cho tôi biết.

– Tôi không thể nào cho anh biết gì được.

– Tôi không thấy có gì khó khăn cả.

Người đàn bà vừa định lên tiếng chàng đã chặn lại:

– Tôi biết! Tôi biết bà sắp nói gì. Bà sắp nói đó là chuyện riêng của bà, tôi đừng xía vào, có phải không? Mỗi người có những chuyện riêng mà người khác đừng xía vào, tôi đồng ý. Nhưng riêng chuyện này, tôi nhịn không được.

Chàng ngừng nói, chỉ vết thương trên đùi:

– Tôi đã vất vả vì thế, ít ra trước khi không gặp bà nữa, tôi cũng có thể hỏi bà một điều chứ.

Người đàn bà gật đầu:

– Nếu anh nói thế thì được. Sau lần này, anh sẽ không gặp tôi nữa, có phải như vậy không?

Vĩnh gật đầu:

– Người ta đã không muốn, mình còn gặp làm gì.

Một nụ cười nở trên môi người đối diện với chàng:

– Anh làm như cay đắng lắm. Dù sao, tôi chưa thấy ai như anh.

Vĩnh mia mai:

– Bà sẽ chẳng bao giờ thấy ai như tôi hết. Mơ mộng, lý tưởng, lung tung beng, mất thì giờ vô ích với những chuyện không đâu trong khi lẽ ra phải làm giàu.

– Đúng đó. Tôi tưởng anh phải lo làm giàu, tốt hơn. Khi anh có tiền, anh muốn gì mà chẳng được.

Vĩnh cười khan:

– Ai chả biết như vậy? Nhưng tôi dở lắm. Tôi không biết phải làm giàu ra làm sao. Tôi cũng muốn làm giàu chứ, nhưng nhiều lúc tôi lại nghĩ mình giàu, sẽ có nhiều người giàu hơn mình. Thế rồi mình cứ chạy đuổi theo người ta mãi, như vậy chỉ thêm mệt. Chỉ thêm nô lệ cho tham vọng của mình. Tốt hơn làm việc vừa phải, còn để thì giờ rong chơi.

Chàng phác tay trong khói thuốc lá:

– Hôm rồi, Hoài Nhân có nói với tôi nhiều chuyện lắm, trong đó có chuyện đời sống cực khổ. Nhìn xung quanh toàn những mái nhà thấp, nhiều lúc thấy nản. Nản là vì mình không làm gì được, nản là vì thấy con người tệ quá. Chui rúc với nhau trong những xó xỉnh tối tăm, gây gổ với nhau những chuyện không đầu, có khi cần nhả la lối cả ngày, để rồi đời sống lại tiếp tục tăm thường như đã tăm

thường, trong khi lẽ ra phải sống vui, sống sướng.

Người đàn bà lặng thinh.

– Hôm nào đứng trên một cao ốc ngó xuống, bà sẽ thấy chán đời lắm. Có hôm, một buổi chiều, tôi đứng trên sân thượng ngôi nhà một người bạn, ngó xuống con ngõ ngoằn ngoèo, ngó xuống những mái tôn xám xỉn, tự dưng tôi có ý tưởng muốn chết. Nhảy xuống một cái là xong. Nhưng rồi tôi nghĩ, mình chết đi, ngày mai không ai còn biết đến mình nữa. Cuộc đời tẻ nhạt, dửng dưng, mình sống cũng thế, mà chết cũng thế, không có gì khác lạ cả. Có khi nào bà đi xa thành phố này chưa?

– Thỉnh thoảng.

– Cách đây ít lâu, tôi xa Sài Gòn trong một tuần lễ. Khi trở về, gặp vài người bạn thân, không ai hỏi gì cả. Họ tưởng tôi vẫn ở Sài Gòn. Thành ra sự có mặt của mình chẳng ý nghĩa gì hết.

Người đàn bà cười:

– Anh yếm thế nhỉ?

– Tôi yêu đời lắm. Có thể nói tôi yêu đời vô cùng. Nhưng càng yêu đời bao nhiêu tôi càng muốn chết bấy nhiêu. Những người tự tử thường là những người trẻ tuổi, phải không bà?

– Phải.

– Bà có biết tại sao không. Vì họ yêu đời quá nên thất vọng quá, chứ sao. Những người già yêu đời một cách khác, nên họ không tự tử. Người trẻ như tôi chẳng hạn, dễ tự tử lắm.

Bà Khanh cười:

– Anh đã nói được như thế, chẳng bao giờ anh có thể tự tử được cả.

– Ý bà muốn nói tôi già rồi chứ gì.

– Già phần nào.

Vĩnh ôm lấy người đàn bà. Đêm yên tĩnh lạ thường. Tiếng bà Khanh thì thầm bên tai chàng:

– Anh thắc mắc nhiều quá; Hơi đâu mà thắc mắc, sống đến đâu hay đến đó mà anh.

Chàng gật đầu nhẹ:

– Chắc thế.

– Người ta sống người ta cứ sông, anh thắc mắc anh vẫn thắc mắc, chẳng ăn thua gì cả. Trong khi anh thắc mắc,

cô Ánh đi lấy chồng. Trước cô Ánh chắc cũng có nhiều người khác nữa. Anh thấy không, chỉ có anh là khổ.

Vĩnh nghe hương thơm nồng bao quanh mình, không trả lời. Người đàn bà ôm chàng, rồi lại đẩy chàng ra, rồi lại ôm lấy chàng.

Ít phút sau chàng thấy muốn ngủ.

*

Lúc Vĩnh tỉnh dậy, căn phòng tối đen. Chàng hốt hoảng, lần túi lấy hộp quẹt. Sau đó chàng nung ánh lửa ra bật đèn, Bà Khanh không còn ở đó.

Đúng mười hai giờ đêm.

Nhìn hai chiếc kim đồng hồ chập làm một, Vĩnh bốn chồn nhớ đến Hoài

Nhân. Chàng hy vọng người bạn già vẫn còn nằm trong biệt thự Tuyết Minh, dù chàng lặng lẽ bỏ rơi bạn đã hai tiếng đồng hồ rồi.

Dắt đuôi áo sơ mi vội vã vào trong quần chàng trở ra nhà ngoài. Mụ chủ chùa đang ngồm ngoàm ăn một trái táo:

– Ủa, tưởng ông anh ngủ lại?

Vĩnh hỏi:

– Cô Tâm đâu rồi?

– À, cô Tâm. Mới về, ông anh. Có bao giờ cô ấy chịu ngủ lại qua đêm đâu. Nếu ông anh ngủ lại, còn một em...

Vĩnh lắc đầu:

– Tôi về.

Chàng trả tiền cho mụ, bắn khoán,

bực bội. Bà Khanh dường như không muốn đánh thức chàng, dừng dừng, thờ ơ như một người lạ, như bà đã nói.

Vĩnh ra tới giữa sân, thốt nhiên lo âu. Vừa đúng giờ giới nghiêm.

Thấy chàng ngập ngừng, cô gái điểm còn lại nói với:

– Hay anh ngủ lại đi anh.

Vĩnh ngần ngừ xem giờ.

– Ngủ lại với em, anh. Cam đoan làm anh vui chết thôi.

Chàng lắc đầu, đi thẳng ra cửa. Chàng mừng rỡ khi thấy trước cửa ngôi quán bên cạnh một chiếc taxi và người tài xế vừa mở cửa bước lên,

– Đi không?

– Giới nghiêm rồi xếp.

Chàng nói tên đường, gặng trả thêm tiền.

– A vậy ông. Tôi ở cuối con đường đó,

Vĩnh lại mừng rỡ. Chiếc xe chạy vun vút trên đường vắng. Lại mười phút sau chàng bước xuống trước ngôi biệt thự. Chiếc taxi chạy đi, dù Vĩnh nài người tài xế một lần nữa là chỉ chịu khó đợi chàng hai phút.

Người ngó qua khung cửa sắt, qua lỗ thủng vuông vẫn là Tuyết Minh.

– Vĩnh đây, chị!

– Trời ơi, anh bỏ đi đâu vậy? Anh giận mấy đứa em tôi sao.

Vĩnh lọt vào trong sân, nghe tiếng

sồi lạo xạo vui vui.

– Đâu, có chị.

– Vậy tại sao anh đi bắt tử vậy?

– Tại chị đó.

Người đàn bà hoài nghi trước lời chàng.

– Anh giận tôi?

– Ừ!

Nàng cười tình:

– Thôi anh ơi, tôi không tin. Anh giận ai đó chứ giận gì tôi. Tôi làm gì mà anh phải giận.

Vĩnh ngó lên lâu thấy còn đèn, hỏi:

– Ông bạn già của tôi còn trên đó không?

Người đàn bà lắc đầu:

– Ông ấy giận anh cũng bỏ về rồi.

Vĩnh chột dạ:

– Chết tôi rồi.

– Chớ anh đi đâu mà bỏ rơi người ta vậy?

Chàng lúng túng nói:

– Tôi nổi hứng bắt tử, bỏ ra bờ sông hóng mát.

Tuyết Minh trề môi:

– Anh làm như anh là thi sĩ không bằng. Hoài Nhân nói với tôi hết rồi.

Chàng nửa đùa nửa thật:

– Thật sao? Để tôi lên hỏi.

– Lên mà hỏi.

Vĩnh vội vã:

– Thế là chị giấu đầu hở đuôi
nhé, Hoài Nhân vẫn còn ở trên lầu.

Người đàn bà rụt cổ:

– Anh thiệt.

Vĩnh hài lòng đi chậm lại:

– Còn ai không, chị?

– Thiên hạ về hết rồi, còn có bạn anh
đó mà thôi.

Chàng đứng khựng lại:

– Thế thì hỏng.

– Sao lại hỏng?

– Nếu vậy tôi cũng phải về. Thừa một
người rồi.

– Thừa một người, đúng rồi. Mà không phải thừa anh.

Vĩnh nghe khoái chí:

– Vậy hả?

Tuyết Minh gật đầu, cười cười. Hai người bước lên thềm nhà, Vĩnh nói:

– Cho một ly rượu gì thật ngon mới được.

– Muốn rượu gì cũng có hết.

– Không, tùy chị.

– Ai lại tùy ở người thừa bao giờ...

Tuyết Minh cười khanh khách, nói tiếp:

– Đâu đón cho tôi, chính tôi mới là người thừa ở đây.

Tiếng Hoài Nhân vọng ra:

– Vĩnh hả?

Lão không rời dọc tẩu, ngó chàng. Chàng nhún vai thay cho câu trả lời. Lão nói tiếp:

– Hai người đang nói gì vậy?

Vĩnh kể. Hoài Nhân thở dài thườn thượt:

– Chính tôi chứ ai,

Người đàn bà gắt:

– Nếu thế cả ba đều thừa. Ai cũng thừa hết, chả ai cần ai cả.

Vĩnh hất hàm hỏi người bạn già:

– Ngủ đây à?

Lão ngồi dậy uống một ngụm nước trà:

– Tùy đó.

Tuyết Minh la bắt ngờ:

– Gớm, sao một già một trẻ mà giống nhau thế. Tính gì thì tính phút đi, có thể mà cũng tùy. Tùy cái gì?

Lão ký giả háy mắt:

– Tùy người đẹp chứ còn tùy gì nữa.

Vĩnh tán thành:

– Đúng. Tùy chị.

– Lại tùy tôi?

Hoài Nhân bốn cột:

– Đúng đấy. Tùy nàng là hay hơn cả. Vừa hợp lý, vừa tránh được cuộc đổ máu vô ích.

Tuyết Minh ngồi ké xuống đi-văng:

– Nếu vậy tôi tính thế này: tôi nhường cho hai người căn phòng này, tôi ngủ dưới nhà.

Hoài Nhân la lối có vẻ không vui nhưng Vĩnh đổi ý kiến. Chàng đồng ý, nhưng ra điều kiện cho người đàn bà chỉ được về phòng riêng sau khi hai giờ đêm.

Một tiệc nhỏ được dọn ra. Đúng hơn là mấy tô cháo gà, lòng gà, mấy thứ ăn nhẹ.

Ăn xong tô cháo, Vĩnh xuống nhà. Chàng không thấy thích thú gì nữa hết. Chính vì thế chàng đã đổi ý kiến. Vĩnh nghe một chấn động trong tâm thần. Đi với Hoài Nhân lần này chàng không còn thấy thích thú như mấy lần trước nữa. Một chút đổi thay đã đến, không những giữa hai người mà ngay trong lòng chàng.

Lần thứ hai, trong một đêm, Vĩnh một mình rời biệt thự Tuyết Minh. Lần trước chàng đi tìm bà Khanh, còn lần này, sau khi ra khỏi biệt thự như một kẻ chạy trốn, chàng không biết đi đâu. Ngoài căn nhà quanh quẽ của chàng, căn nhà trống vắng không ai chờ đợi, chắc chắn không có ai chờ đợi, chàng không còn nơi nào để đến. Không còn một nơi nào nữa.

Trước kia chàng có thể tới Đa Kao, có thể hy vọng nhìn thấy trong đêm khu-ya căn gác còn đèn của Ánh. Nhưng bây giờ không còn nữa. Và không bao giờ còn nữa. Ánh đi lấy chồng, căn gác ấy đóng cửa.

Rời biệt thự Tuyết Minh trong lúc giờ giới nghiêm khởi sự, Vĩnh phải đi bộ. Đường xá không còn một chiếc xe chuyên chở, hay thỉnh thoảng lắm mới thấy một chiếc taxi chạy vù vù, còn ngoài

ra là một chiếc xe nhà chở đàn bà chạy chậm chậm hay những chiếc xe hai bánh chạy bằng băng.

Vĩnh tính đi bộ về nhà, dường như chàng không thấy thế là khó chịu. Đêm đã khuya, gió đã lạnh, đi bộ một mình với nỗi sầu trong lòng, Vĩnh cảm thấy chàng là kẻ cô đơn nhất đời. Chàng nghe rõ tiếng giày mình gõ trên mặt đường nhựa vang khô lạnh nhức.

Vĩnh nhớ đến bà Khanh, bực bội không biết người đàn bà dọn nhà đi đâu. Tuy bực thế, chàng lại tự nhủ thế cũng phải. Chẳng còn gì để mơ mộng nữa. Chẳng còn gì để tiếc nuối nữa. Tất cả, đã tan vỡ. Tất cả, hầu như trong cùng một thời gian, lộ ra bộ mặt thật sống sượng, trước đây Vĩnh không hề nghĩ tới.

Lúc này, Vĩnh hoàn toàn trơ trọi. Hoàn toàn một mình, trên đường khuya. Vừa đi chàng vừa nghĩ đến một chỗ về, một nơi ấm cúng để nghỉ ngơi. Nhưng chàng không có một nơi nào cả. Không một nơi nào chờ đợi chàng hết.

Vĩnh chỉ còn cách trở về căn nhà đóng kín cửa chàng.

Hình dung một lần nữa căn gác này tối đen, giờ này và mãi mãi kín cửa mà Ánh đã để lại, hình dung người đàn bà một đêm nào quý phái xuống xe ở đầu ngõ, mảnh khảnh trong bộ đồ xám, giờ đã tan nát với sự thật u tối. Vĩnh bồn chồn. Chàng muốn quên. Quên phắt, quên tất cả.

Chàng đi nhanh hơn, trên đường khuya. Người mà chàng nhớ đến cuối

cùng lúc đó, trong tâm trí hỗn loạn của chàng là người bạn già.

Nhưng giờ đó Hoài Nhân hẳn còn khê khà trong biệt thự Tuyết Minh.

Vĩnh không muốn nhớ đến ai nữa hết. Dù là Chi.

– Dù là Chi

Chàng nhắc thăm tự hỏi. Có phải thật sự chàng không muốn nhớ đến người bạn gái bình dị đó chẳng? Người bạn gái tưởng đã đi xa, xa mãi, nào hay đã trở về, với một đứa con?

Vĩnh về đến ngõ, không còn nhớ ai nữa hết. Dưới ánh điện vàng vọt chiếu xuống từ những cây cột trống cách khoảng không đều, không hàng lối, những mái nhà thấp im lìm hiện ra, với những cuộc đời trầm lặng. Những cuộc

đời nghèo cả chuyện ăn, mặc, nghèo đến cả ước mơ.

Vĩnh bước vào lòng ngõ, nhận ra một cơn gió sông bốc lên, thổi ra từ phía tối om của ngõ hẻm, ở phía tận cùng. Cơn gió báo mưa, mát lạnh.

Chàng đi vội về nhà,

Thình lình Vĩnh đứng lại. Căn nhà của chàng, căn nhà mà chàng nghĩ tối đèn và vắng quạnh sáng trưng. Ánh điện chiếu ra từ cửa sổ trên gác, từ cửa sổ dưới nhà. Sau vài giây, Vĩnh bước nhanh hơn. Chàng nôn nao, xao xuyến. Phải chăng.

Phải chăng – Vĩnh thầm nghĩ phải chăng Ánh trở lại? Không thể có chuyện đó. Không bao giờ có chuyện đó nữa, chàng nghĩ ra như vậy.

Vĩnh cũng nghĩ đến Chi, nhưng không tin Chi có thể tới bất ngờ như vậy. Và cũng chưa bao giờ nàng ở lại qua đêm ở nhà chàng, chắc bà Khanh, chàng tin như vậy khi gõ cửa nhà mình.

Tiếng động nhỏ, rồi tiếng dép:

– Ai đây?

Vĩnh buồn cười:

– Chủ nhà đây.

Cánh cửa mở toang, Vĩnh kinh ngạc. Đó là Chi. Nàng mặc bộ pyjama của chàng.

– Sao lạ thế này?

Vĩnh hỏi, sung sướng, khép cửa. Chi ôm chặt lưng chàng:

– Ủ, lạ vậy đó. Em đang lo anh không về, ngủ lại nhà cô nào.

Chàng hôn nàng, vừa hôn vừa lắc đầu, Chi đẩy chàng ra, hồi hả nói tiếp:

– Em chỉ ở với đây anh đêm nay thôi.

– Sao thế?

Nàng nói trong nước mắt:

– Em phải lấy chồng chứ.

– Bao giờ?

– Chưa biết, nhưng em phải lấy chồng. Lấy chồng, em phải ở với chồng em. Anh không phải chồng em, làm sao em ở với anh mãi được.

Vĩnh thì thầm:

– Em sẽ ở với anh mãi.

– Tại sao thế?

Chàng nói nhỏ, rất nhỏ bên tai nàng.
Chi khóc oà:

– Thật không anh? Thật không anh?

